

МАРИО ПУЗО

ОМЕРТА

Част 3 от „Кръстникът“

Превод от английски: Павел Талев, 2003

chitanka.info

ПРОЛОГ 1967

„Сицилианска система от правила, която забранява да се дават сведения за извършителите на престъпления.“

Световен
енциклопедичен речник

Сред камъната на селцето Голфо ди Кастелмаре, оглеждащо се в тъмните сицилиански води на Средиземно море, лежеше на смъртния си одър един велик Дон на мафията. Винченцо Зено беше човек на честта, който през целия си живот беше обичан заради справедливостта и безпристрастността си, за помощта, която беше оказвал на нуждаещите се, и за неумолимостта, с която беше наказвал онези, които се осмеляваха да му се противопоставят.

Край него се бяха събрали трима негови бивши последователи, избрали свой път към славата и богатството: Реймонде Априле от Ню Йорк, Октавиус Бианко от Палермо и Бенито Кракси от Чикаго. Всеки му дължеше една последна услуга. Дон Зено беше последният истински мафиотски бос, който бе спазвал през целия си живот старите традиции. Вземаше процент от всички видове бизнес, но никога от наркотици, проституция или престъпници. Нямаше случай някой бедняк да отиде в дома му, за да поиска пари, и да се върне с празни ръце. Той коригираше несправедливостите на правосъдието. Присъдата можеше да бъде издадена от върховния съдия в Сицилия, но ако правото беше на ваша страна, Зено спираше изпълнението ѝ по своя воля и с помощта на оръжието. Никой млад Дон Жуан не можеше да изостави дъщерята на някой беден селянин и Дон Зено да не го убеди да се ожени за нея. Никоя банка не можеше да сложи ръка върху ипотекиран имот на безпомощен фермер, без Дон Зено да се намеси и да оправи нещата. Нямаше младеж, който силно желае да постъпи в университет, и да не може да го направи поради липса на средства или

образователен ценз. Ако принадлежаха към неговата коска^[1], мечтите им ставаха реалност.

Законите на Рим не се съобразяваха със сицилианските традиции и затова тук те не важаха, нямаха власт. Ако човек в нужда отидеше при Дон Зено, той отменяше законите, независимо от цената.

Обаче през последните няколко години, когато навлезе в осемдесетте, влиянието му започна да отслабва, а и той прояви слабост, като се ожени за едно много красиво младо момиче, което му роди чудесно момченце.

Старият Дон беше наясно, че краят му е близо, а без него кланът щеше да бъде завладян от по-могъщите кланове на Корлеоне и Клерикюцио. Затова се замисли за бъдещето на сина си.

Извика тримата си приятели край смъртното си ложе, защото имаше към тях важна молба. Първо обаче им благодари за любезността и уважението, което му бяха засвидетелствали, изминавайки хиляди мили, за да го посетят. Каза им, че иска невръстният му син Асторе да бъде отведен на сигурно място и възпитан в друга среда, но в традицията на човек на честта като баща си.

— Ще умра с чиста съвест — призна им той, макар приятелите му да знаеха, че бе отнел живота на стотици хора, — ако съм сигурен, че синът ми ще бъде в безопасност. В това двегодишно момче виждам сърцето и душата на истински мафиот, а това е рядко и почти вече несъществуващо качество.

Каза им защо ги е извикал в предсмъртния си час. Един от тях трябваше да бъде избран за настойник на необикновеното дете и тази отговорност щеше да бъде щедро възнаградена.

— Странно — промълви Дон Зено, като се взираше в тях с помътнял поглед, — според традицията истинският мафиот трябва да бъде първородният син. Но в моя случай трябваше да стана на осемдесет години, докато мечтата ми се осъществи. Не съм суеверен, но дори и да бях, пак щях да вярвам, че това дете е израснало от самата сицилианска земя. Очите му са зелени като маслините от най-добрите ми дървета напролет. Надарен е със сицилианска чувствителност, романтичен е, музикален и възторжен. Но ако някой го обиди, не забравя, въпреки че е съвсем малък. Обаче трябва някой да го ръководи.

— И така, какво искаш от нас, Дон Зено? — попита Кракси. — С готовност бих взел това дете и бих го отгледал като свое.

Бианко го изгледа почти с презрение.

— Познавам момчето от раждането му. Знам всичко за него. Ще го приема като свое дете.

Реймонде Априле погледна Дон Зено, но не каза нищо.

— А ти, Реймонде? — попита Дон Зено.

— Ако избереш мен, твоят син ще бъде и мой син.

Дон Зено се замисли за добродетелите на тримата достойни мъже. За него Кракси беше най-умният. Бианко със сигурност беше най-амбициозен и решителен. Реймонде Априле беше по-сдържан, но го чувстваше по-близък. Той обаче беше безмилостен.

Дори и в предсмъртния си час Дон Зено разбираше, че тъкмо Реймонде Априле се нуждае от детето повече от всички. Той щеше да има най-голяма полза от детската любов и щеше да научи най-добре сина му как да оцелява в този лъжовен свят.

Дон Зено дълго мълча. Накрая каза:

— Реймонде, ти ще му бъдеш баща. Сега мога спокойно да умра.

Погребението на Дона бе като на император. Всички главатари на сицилиански кланове дойдоха да му отدادат почитта си. Имаше и министри от Рим, едри земевладелци и стотици хора от неговия клан.

Най-отгоре върху катафалката, теглена от коне, седеше двегодишният Асторе Зено — момченце с искрящи очи, облечено в черна роба и с черна шапчица на главата. Беше величествен като римски император.

Литургията отслужи самият кардинал на Сицилия. Той заяви:

— Здрав или болен, нещастен или отчаян, Дон Зено си остана верен приятел на всички. — След това повтори последните думи на Дон Зено. — Предавам се в ръцете на Бога. Той ще прости греховете ми, защото през целия си живот се стремях да бъда справедлив.

И така, Асторе Зено беше отведен в Америка от Реймонде Априле, за да стане част от неговото семейство.

[1] Клан. — Б.пр. ↑

ЧАСТ I
БРАЙТУОТЪРС, ЛОНГ АЙЛЪНД 1995 — 28
ГОДИНИ ПО-КЪСНО

ГЛАВА I

Когато близнаците Франки и Стейс Стурцо спряха колата на паркинга пред Хескоф, те видяха четирима много високи юноши да играят баскетбол на малкото игрище пред къщата. Слязоха от големия буик, а Джон Хескоф излезе от дома си да ги посрещне. Беше висок мъж с крушовидна глава. Рядката, грижливо сресана коса едва покриваше голото му теме, а в малките му сини очи играеха закачливи пламъчета.

— Точно навреме — каза той. — Искам да се запознаете с един човек.

Баскетболната игра спря. Хескоф гордо каза:

— Това е синът ми Джоко.

Най-високият юноша подаде огромната си лапа.

— Здравей — поздрави Франки Стурцо. — Можем ли и ние да поиграем?

Джоко ги изгледа. Бяха високи над метър и осемдесет и изглеждаха в добра форма. И двамата носеха поло от Ралф Лорен — единият червено, другият — зелено. Бяха със сиво-кафяви панталони и маратонки. Симпатични, красиви мъже, а лицата им изльчваха спокойна самоувереност. Очевидно бяха братя, но Джоко не знаеше, че са близнаци. Прецени, че са малко над четиридесетте.

— Разбира се — съгласи се той с момчешка добродушност.

Стейс се усмихна.

— Чудесно! Току-що изминахме 3000 мили с кола и имам нужда да се поразкърша.

Джоко махна към приятелите си — всичките бяха едри момчета.

— Ще играя с тях срещу вас тримата.

Беше най-добър и затова искаше да даде известен шанс на приятелите на баща си.

— Не се стряскайте от тях — каза Джон Хескоф на момчетата.

— Те са само едни дъртаци, които искат да се поизфукат.

Беше ранен следобед през декември. Времето беше доста мразовито и човек се нуждаеше от разгрявка. Студеното слънце на

Лонг Айлънд се отразяваше с бледожълта светлина от стъклените покриви на парниците за цветя на Хескоф. Това беше официалният му бизнес.

Приятелите на Джоко бяха добри момчета и заиграха така, че да бъдат в ритъм с по-възрастните мъже. Но внезапно Франки и Стейс профучаха покрай тях и се устремиха към коша. Джоко беше изненадан от бързината им. Те обаче не пожелаха да вкарат и му подадоха топката. Не опитаха нито един страничен изстрел. За тях като че ли беше чест да подадат на свободния си партньор, за да отбележи по-лесно кош.

Момчетата от противниковия отбор, всичките над метър и осемдесет, започнаха да използват предимството си във височина, за да заобиколят възрастните мъже, но за тяхна изненада на няколко пъти топката им бе отнета. Накрая едно от тях си изпусна нервите и удари силно Франки с лакът в лицето. В следващия миг то се оказа на земята. Джоко, който наблюдаваше всичко внимателно, не можа да разбере как точно стана това. Тогава Стейс удари брат си в главата с топката и каза:

— Хайде, хайде, играй си играта, лайнар такъв.

Франки помогна на момчето да се изправи на крака, потупа го по задника и каза:

— Хей, съжалявам.

Поиграха още пет минути, но стана ясно, че възрастните се поизморили и момчетата започнаха лесно да ги заобикалят. Накрая се отказаха.

Хескоф им донесе сода на игрището, а момчетиите се скучиха около Франки, който беше симпатяга и показа професионални умения в баскетбола. Франки сложи ръка на рамото на момчето, което беше съборил. Когато се разделиха, ги дари с лъчезарна усмивка, която стоеше добре на красивото му скулесто лице.

— Чуйте няколко съвета от стареца, момчета. Никога не дриблирайте, когато имате възможност да подадете топката. Никога не се отказвайте, когато губите с двадесет точки в последната част от играта, и никога не се хващайте с жена, която има повече от една котка.

Момчетата се разсмяха.

Франки и Стейс им стиснаха ръцете, благодариха им за играта, а след това влязоха в обвитата в бършлян красива къща на Хескоф. Джоко извика след тях:

— Ама и вас си ви бива!

Влязоха в къщата и Джон Хескоф отведе двамата братя по стълбите до стаята им. Когато отвори вратата, те забелязаха, че тя е много тежка и със солидна ключалка. Хескоф я затвори и заключи отвътре.

Стаята беше голяма почти като апартамент, с баня към нея. Вътре имаше две единични легла. Хескоф знаеше, че близнacите обичат да спят в една стая. В единия ъгъл имаше огромен сандък. Беше обкован със стоманени ленти и имаше тежък метален катинар. Хескоф го отвори с друг ключ и повдигна капака. Вътре имаше няколко пистолета, автомати и кутии с муниции, подредени като черни геометрични фигури.

- Това достатъчно ли е? — попита той.
- Няма заглушители — каза Франки.
- За тази работа няма да са ви нужни — отвърна Хескоф.
- Добре — съгласи се Стейс. — Мразя заглушителите. Не мога да уцеля нищо със заглушител.
- Окей! Момчета, вземете по един душ и се настанете удобно, а аз ще разкарам децата и ще пригответя вечеря. Какво ще кажете за моето момче, а?
- Чудесен е — отбеляза Франки.
- Видяхте ли как играе баскетбол? — Хескоф се изчерви от гордост и заприлича още повече на зряла круша.
- Страхотен е — похвали го Стейс.
- Стипендиант е на Виланова — похвали се Хескоф. — Ще стигне до НБА^[1].

Когато близнacите слязоха в хола, Хескоф ги очакваше. Беше приготвил телешко задушено с гъби и огромна зелена салата. На масата имаше и червено вино.

Тримата седнаха да се хранят. Бяха стари приятели и се познаваха добре. Хескоф беше разведен от триадесет години. Бившата му съпруга живееше на две мили на запад оттук в градче на

Лонг Айлънд, което се наричаше Бабилон. Джоко често го посещаваше, а Хескоф беше грижовен и предан баща.

— Трябваше да пристигнете утре сутринта — отбеляза той. — Щях да се освободя от момчето, ако знаех, че ще дойдете днес. Когато се обадихте по телефона, нямаше как да го накарам да си тръгне с приятелите.

— Всичко е наред — успокой го Франки. — Няма значение.

— Много добре играхте с момчетата — похвали ги Хескоф. — Никога ли не ви е идвало наум, че можехте да станете професионалисти?

— Не — отвърна Стейс. — Твърде ниски сме, само метър и осемдесет. Патладжаните^[2] са твърде големи за нас.

— О, не — обади се и Стейс, — никога не бих го направил.

Хескоф се отпусна и отпи гълтка вино. Винаги му беше приятно да работи с братята Стурцо. Бяха близнаци, но помежду им нямаше абсолютна прилика. И двамата бяха винаги много общителни, не ставаха досадни като повечето от онази измет, с която му се налагаше да си има работа. В отношенията им към другите имаше някаква непринуденост — отражение на добрите отношения, които съществуваха помежду им като близнаци. Изльчваха увереност, която правеше общуването с тях приятно.

Тримата се хранеха, без да бързат, без каквito и да било формалности. Хескоф отново им напълни чиниите направо от тигана.

— Винаги съм искал да те попитам защо си смени името? — каза Франки.

— Беше твърде отдавна — отговори Хескоф. — Не се срамувах, че съм италианец, но така дяволски приличам на германец с тази руса коса, сини очи и с този нос, че имаше нещо подозително в италианското ми име.

Близнаците се засмяха с разбиране. Знаеха, че ги будалка, но нямаха нищо против.

Когато свършиха със салатата, Хескоф им донесе току-що сварено двойно еспресо и чиния с италиански сладки. Предложи им пури, но те отказаха. Предпочетоха по едно марлboro, което подхождаше на скулестите им западняшки лица.

— Време е да пристъпим към работата — каза Стейс. — Сигурно ще е нещо голямо, иначе защо трябваше да пропътуваме с кола

проклетите три хиляди мили? Можехме да вземем самолет.

— Не беше толкова лошо — обади се Франки. — На мен ми хареса. Видях Америка съвсем отблизо. Прекарахме добре. Хората в малките градчета са голяма работа.

— Изключителни — съгласи се Стейс. — Но все пак падна голямо каране.

— Не исках да има каквото и да било следи по летища. Това са първите места, които проверяват — каза Хескоф. — А ще стане наистина доста горещо. Момчета, нали нямате нищо против горещото?

— Аз съм закърмен с него — обади се Стейс. — А сега кажи за кого става дума?

— Дон Реймонде Априле — отвърна Хескоф и за малко да се задави от кафето, когато изрече името.

Настъпи продължително мълчание. В този миг Хескоф усети студения полъх на смъртта, който идваше от близнаците.

Франки тихо каза:

— Накара ни да изминем три хиляди мили, за да ни предложиш тази работа?

Стейс се усмихна и добави:

— Джон, беше ни приятно да се видим. А сега ни плати полагаемата ни се такса при провал на сделката и да си вдигаме чуковете.

Близнаците се разсмяха на шегата, но Хескоф не я схвана.

Един приятел на Франки в Лос Анжелис, писател на свободна практика, веднъж беше обяснил на близнаците, че едно списание може да плати разносите по написването на статия, но това не означава непременно, че ще я купи. То просто плаща малък процент от договорения хонорар и статията не излиза. Близнаците бяха възприели тази практика. Вземаха пари само за да чуят предложението. В случая участваха и двамата, а като се пресметне и времето за пътуване, таксата им възлизаше на двадесет хиляди долара.

Но работата на Хескоф беше да ги убеди да се заемат с поръчката.

— От три години Дон Априле се е оттеглил от активна дейност — каза той. — Всичките му стари сътрудници са в затвора. Той вече няма влияние. Единственият, който може да създаде неприятности, е Тимона Портела, но няма да го направи. Ще получите един милион

долара — половината, след като свършите работата, и другата половина в срок от една година. Обаче през тази година ще трябва да се покриете и да бездействате. Всичко е подготвено. Вие, момчета, ще бъдете само стрелците.

— Един милион долара са много пари — обади се Стейс.

— Клиентът ми е наясно, че да се убие Дон Априле не е шега работа. Затова иска най-добрите. Това трябва да са хладнокръвни стрелци и хора с трезви глави, които знаят да пазят мълчание, а вие сте най-добрите — обясни Хескоф.

— Не са много и онези, които биха поели такъв риск — прекъсна го Франки.

— Така е — промърмори Стейс. — От това няма да има отърване за цял живот. Някой непрекъснато ще е по петите ни, освен ченгетата и ФБР.

— Кълна ви се, че полицията няма да вземе работата присърце, а и ФБР няма да се меси — увери ги Хескоф.

— А приятелите на стария Дон? — попита Стейс.

— Мъртвите нямат приятели. — Той мълкна за момент. — Донът се оттегли преди три години и е прекъснал всичките си връзки. Няма от какво да се беспокоите.

— Не ти ли се струва смешно, че при всичките ни поръчки винаги ни успокояват, че няма от какво да се страхуваме — обрна се Франки към Стейс.

Стейс се засмя.

— Това е, защото те няма да стрелят. Джон, ти си стар приятел. Имаме ти доверие. Ами ако грешиш? Всеки може да събърка. Ако Донът все още разчита на старите си приятели? Знаеш го как действа. Няма прошка. Няма просто да ни убият, а ще ни разпънат на кръст. Преди да умрем, ще прекараме два часа в ада. Ще изложим на опасност и семействата си, включително и твоя син. Няма да може да играе в НБА от гроба. Може би ще трябва да знаем кой стои зад тази работа.

Хескоф се наведе към тях, а бледата кожа на лицето му почервяне.

— Не мога да ви кажа това, знаете го. Аз съм само посредник. Наясно съм с всичко. Да не ме мислите за глупак? Има ли някой да не знае кой е Донът? Но той е безпомощен. Получих уверения от най-

високо място, че е така. Полицията ще извърши само обичайната процедура. ФБР не може да си позволи разследване, главатарите на мафията няма да се намесват. Това е съвсем сигурно.

— И през ум не ми е минавало, че Дон Априле ще застане на мушката ми — каза Франки. Поръчката го изпълваше с гордост. Да убие човек, който в неговия свят беше толкова уважаван и от когото всички така се страхуваха.

— Това не ти е като да играеш баскетбол, Франки — предупреди го Стейс. — Ако загубим, няма просто да се сбогуваме и да напуснем спортната зала.

— Стейс, та това са един милион долара. А и Джон никога не ни е подвеждал. Да се съгласим.

Стейс също се развълнува. По дяволите, какво пък толкова. Той и Франки умееха да се пазят. В края на краишата това бяха един милион долара. Истината беше, че Стейс го биваше повече в сметките от Франки, беше по-ориентиран в бизнеса и милионът не му даваше покой.

— Добре, съгласни сме — каза той. — Но Бог да ни е на помощ, ако нещо си събркал. — Някога, като момче, беше помагал край олтара в черквата.

— Ами ако ФБР наблюдава Дон Априле? Ще трябва ли да се беспокоим и за това? — попита Франки.

— Не — успокой ги Джон Хескоф. — Когато всичките му стари приятели отидоха в затвора, Донът се оттегли като джентълмен. ФБР оцени това и го оставил на мира. Гарантирам ви го. А сега нека ви изложа плана.

Измина половин час, докато им обясни подробностите. Близнаките внимателно го изслушаха.

— Кога? — попита накрая Стейс.

— В неделя сутринта — отвърна Джон Хескоф. — През първите два дни ще останете тук. След това ще бъдете отведени с частен самолет до Нюарк.

— Трябва да имаме на разположение много добър шофьор, изключителен — каза Стейс.

— Ще карам аз — отвърна Хескоф. После, като че ли извинявайки се, добави: — Ще паднат големи пари.

През останалата част от уикенда Хескоф се грижеше за близнаците като за бебета. Готовеше любимите им ястия, изпълняваше поръчките им. Не беше човек, който лесно се впечатлява, но понякога братята Стурцо го караха да усеща мразовит полъх в сърцето си. Бяха като пепелянки, непрекъснато нащрек. Въпреки това бяха симпатични и дори му помогнаха с цветята в парника.

Преди вечеря братята играеха един срещу друг баскетбол и Хескоф с възхищение наблюдаваше как телата им се преплитат като на змии. Франки беше по-бърз и по-точен в стрелбата. Стейс не беше толкова добър, но беше по-хитър. Франки би могъл да стигне до НБА, помисли си Хескоф. Но това не беше баскетболна игра. В истинската игра главният герой ще трябва да е Стейс. Той ще бъде и основният стрелец.

[1] Националната баскетболна асоциация. — Б.пр. ↑

[2] Има предвид негрите. — Б.пр. ↑

ГЛАВА II

В голямата война на ФБР през 90-те години в Ню Йорк срещу мафиотските семейства оцеляха само двама. Дон Реймонде Априле, най-могъщият, от когото всички се страхуваха, остана незасегнат. Спасението на другия оцелял, Дон Тимона Портела, който беше почти толкова могъщ, но с далеч по-малки способности, изглежда, беше чист късмет.

Бъдещето беше съвсем ясно. С новоприетите недемократични закони, усърдието на специалните екипи на ФБР и разклатената вяра в омертата сред войниците на американската мафия Дон Реймонде Априле беше разбрал, че му е време да напусне сцената с достойнство.

Беше управлявал семейството си в продължение на тридесет години и сега името му беше легенда. Израснал в Сицилия, той не споделяше нито лъжовните идеи, нито показната аrogантност на родените в Америка мафиотски главатари. Всъщност беше последовател на старите сицилианци от XIX век, които управляваха градове и села благодарение на личното си обаяние, чувството си за чест и непоколебимата си готовност да издадат смъртна присъда на всеки, за когото има подозрения, че е враг. Той доказа също, че притежава таланта на стратег като героите от миналото.

Сега, на 62 години, животът му беше подреден. Беше се отървал от враговете и изпълняващ задълженията си като приятел и баща. Можеше да се радва на старостта с чиста съвест, да се оттегли от бъркотията на заобикалящия го свят и да възприеме по-прилягащата му роля на джентълмен, банкер и стълб на обществото.

За трите му деца беше осигурена успешна и почтена кариера. Най-големият му син Валериус беше на четиридесет години. Беше женен, имаше деца, беше полковник от армията на Съединените щати и четеше лекции във военната академия Уест Пойнт. Кариерата му беше предопределена от плахостта му като дете. Дон Априле му осигури място на кадет в Уест Пойнт, за да коригира тази слабост на характера му.

Вторият му син Маркантонио още на 38 години, благодарение на някаква мистериозна промяна на гените, заемаше висш мениджърски пост в националната телевизия. Като момче беше меланхоличен, живееше в свой въображаем свят и Донът си мислеше, че няма да го бива за нищо сериозно. Сега вестниците често пишеха за него като за много проницателен интелектуалец. Това му доставяше удоволствие, но не го убеждаваше. В края на краищата той му беше баща. Кой би могъл да го познава по-добре?

Като дете наричаха дъщеря му Николе галено Ники, но когато стана на шест години, с типичната за нея властност настоя да я наричат с цялото ѝ име. Беше любимото му дете. На тридесет години тя беше адвокат с феминистки убеждения и доброволен защитник на бедните и отчаяни престъпници, които не биха могли да си позволят да наемат собствен адвокат. Особено я биваше да спасява убийци от електрическия стол, да измъква от затвора съпрузи, убили жените си, и закоравели изнасилвачи от доживотна присъда. Беше абсолютна противничка на смъртното наказание, вярваше, че всеки престъпник би могъл да се поправи, и беше яростен критик на икономическата структура на Съединените щати. Беше убедена, че една толкова богата страна като Америка не трябва да бъде безразлична към бедните, независимо какви грешки са допуснали. Въпреки всичко тя беше много опитен адвокат, известна като костелив орех, когато се стигнеше до преговори. Беше властна и впечатляваща жена. Но Дон Априле не беше съгласен с нея по нито един въпрос.

Що се отнасяше до Асторе, той беше част от семейството. Беше племенник на Дона, но за останалите, благодарение на жизнеността и обаянието си, беше като брат. От 2 до 16-годишна възраст на него гледаха като на най-любим брат, докато преди десет години не беше изпратен в Сицилия. Когато се оттегли, Дон Априле го повика обратно.

Донът беше обмислил внимателно оттеглянето си. Раздаде империята си, за да спечели на своя страна потенциалните си врагове, но отдаде дължимото и на верните си приятели, защото знаеше, че благодарността е най-нетрайната човешка добродетел и подаръците не трябва да секват.

Дон Априле положи специални усилия за усмиряването на Тимона Портела. Той беше опасен поради ексцентричността и страстта си към убийства, които понякога изобщо не бяха необходими.

Как Портела оцеля в настъплението на ФБР през 90-те години беше загадка за всички. Той бе роден в Америка Дон, който не се отличаваше с хитрост. Беше невнимателен и необуздан и готов да избухне всеки момент. Бе грамаден, с огромно шкембе и се обличаше като контетата от Палермо — с много коприна и в крещящи цветове. Дължеше могъществото си на търговията с наркотици. Не се ожени, въпреки че вече беше на петдесет. Отнасяше се към жените с пренебрежение. Показваше привързаност единствено към по-малкия си брат Бруно, който като че ли беше малко умствено недоразвит, но не по-малко брутален от брат си.

Дон Априле никога не беше имал доверие в Портела и рядко правеше бизнес с него. Човекът беше опасен поради слабостите си и трябващите да бъде неутрализиран.

Затова сега беше извикал Тимона Портела на среща. Той пристигна с брат си Бруно.

Априле ги посрещна с обичайната си сдържана любезност, но бързо премина към същината на въпроса.

— Драги Тимона, оттеглям се от всичките си делови начинания, с изключение на банките. Сега ти ще бъдеш твърде често обект на внимание сред обществеността и трябва да бъдеш внимателен. Ако някога ти потребява съвет, обади ми се, защото въпреки че се оттеглям, няма да остана без възможности.

Бруно, който беше малко копие на брат си и изпитваше преклонение пред авторитета на Дон Априле, му се ухили, поласкан от тази проява на уважение към по-големия му брат. Тимона обаче схвана много по-добре това, което Донът му беше казал. Той знаеше, че е предупреден. Кимна в знак на уважение и каза:

— Ти винаги си бил най-разумният от всички ни. Уважавам това, което правиш. Считай ме за свой приятел.

— Много добре, много добре — зарадва се Донът. — А сега като подарък ще те помоля да обърнеш внимание на следното предупреждение. Човекът от ФБР Килке е много коварен. В никакъв случай не му се доверявай. Опиянен е от успеха си и ти ще бъдеш неговата следваща цел.

— Но ние с теб успяхме да му се изпълзнем, въпреки че той се справи с всичките ни приятели — каза Тимона. — Не ме е страх от него, но ти благодаря.

Накрая пиха по едно питие за сбогуване и братята Портела си тръгнаха.

— Какъв велик човек — каза Бруно в колата.

— Да — съгласи се Тимона. — Той е велик човек.

Дон Априле също беше доволен. Беше видял тревогата в очите на Тимона и се беше уверен, че вече няма да създава проблеми.

Дон Априле си уговори среща с шефа на ФБР в Ню Йорк Курт Килке. За негова изненада Килке му харесваше, въпреки че беше изпратил в затвора повечето от главатарите на мафията по източното крайбрежие и почти беше ликвидиран влиянието им.

Реймонде Априле го беше избягал, защото знаеше кой е тайният информатор на Килке, благодарение на когото успехът на шефа на ФБР бе станал възможен. Донът се възхищаваше от Килке и за това, че винаги играеше честно, никога не беше опитвал да му скрои номер, не използваше властта си, за да го тормози, и никога не беше казал публично нещо лошо по адрес на децата му. Точно затова сметна, че ще е честно да го предупреди.

Срещата се състоя в къщата на Дон Априле, защото беше по негова молба. Килке трябваше да пристигне сам, което беше нарушение на правилата във ФБР. Разрешение за срещата беше дал самият директор на Бюрото, но беше настоял Килке да носи със себе си записващо устройство. То не беше обикновен касетофон, а беше имплантирано в тялото му, точно под гръденния кош, и не можеше да се види дори на скенер. Беше устройство, чието съществуване се пазеше в строга тайна и производството му стриктно се контролираше. Килке разбираше, че истинската причина за тази мярка беше да се запише какво ще каже самият той на Дона.

Срещнаха се в един слънчев следобед през октомври на верандата на къщата в провинциалното имение на Априле в Монтаук. Килке никога не можа да монтира подслушващо устройство в тази къща, а съдията беше забранил постоянно наблюдение там.

Хората на Дона изобщо не го претърсиха, което го изненада. Очевидно Реймонде Априле нямаше намерение да предлага нещо незаконно.

Както винаги Килке беше изненадан и дори малко ядосан от впечатлението, което му правеше Донът. Макар да знаеше, че по негово нареждане бяха извършени стотици убийства и бяха нарушавани безброй закони, Килке не го мразеше. Въпреки това за него такива хора бяха лоши и той ги ненавиждаше за това, че подкопават основите на цивилизацията.

Дон Априле беше облечен в тъмен костюм, носеше вратовръзка в тъмни тонове и бяла риза. Изражението му беше сериозно, чертите му издаваха човек, който уважава добродетелта. Как едно толкова човечно лице може да принадлежи на такъв безмилостен човек, помисли си Килке.

Дон Априле не му подаде ръка, защото не искаше да поставя Килке в неловко положение. Покани го с жест да седне и го поздрави с леко кимване.

— Реших да поставя себе си и семейството си под вашата протекция, т.е. под протекцията на обществото — каза той.

Килке беше озадачен. Какво, по дяволите, искаше да каже старецът?

— През последните двадесет години вие станахте мой враг. Преследвахте ме. Но винаги ще ви бъда благодарен, че играехте честно. Никога не се опитахте да изфабрикувате някакво доказателство или да извадите лъжесвидетели срещу мен. Изпратихте повечето от приятелите ми в затвора и положихте големи усилия да сторите същото и с мен.

Килке се усмихна.

— Продължавам да се опитвам — каза той.

Донът кимна, оценявайки тази откровеност.

— Освободих се от всичко съмнително, с изключение на няколко мои банки, което, без съмнение, е един почтен бизнес. Поставих се под протекцията на вашето общество. В замяна ще изпълня задълженията си към него. Ще ме улесните, ако не ме преследвате, защото няма да е необходимо да го правите.

Килке сви рамене.

— Това решава Бюрото. Преследвам ви от толкова време, защо ще трябва да спра сега? Може пък да ми провърви.

Лицето на Дон Априле придоби по-сериозно и уморено изражение.

— Мога да ви предложа нещо в замяна. Вашият огромен успех през последните няколко години повлия за решението ми. Работата е там, че знам кой е вашият толкова ценен информатор, знам кой е той и не съм го казал на никого.

Килке се поколеба за секунди, преди да каже с безразличие:

— Нямам такъв човек. И пак ще ви повторя, че Бюрото ще реши, не аз. Така че просто ми губите времето.

— Не, не — отвърна Донът. — Не търся никаква изгода от това. Само едно примире. Поради възрастта ми, позволете ми да ви кажа какво съм научил. Не упражнявай с лека ръка властта си. И не си тръгвай сигурен в победата, когато разумът ти подсказва, че колкото и невероятно да изглежда, нещата могат да имат и трагичен завършек. Позволете ми да ви уверя, че сега гледам на вас като приятел, а не като на враг. Помислете си какво печелите и какво ще загубите, ако отхвърлите предложението ми.

— А ако наистина се оттегляте, тогава каква полза ще има от вашето приятелство? — попита, усмихвайки се, Килке.

— Ще имате моето благоразположение — отвърна Донът. — То е нещо ценно дори и у най-незначителните хора.

По-късно Килке пусна записа на своя заместник Бил Бокстън, който го попита:

— За какво, по дяволите, става дума?

— Това ти трябва да разбереш — каза му Килке. — Той просто ме увери, че не е напълно безпомощен и че продължава да не ме изпуска от погледа си.

— Това са пълни глупости — ядоса се Бокстън. — Те не могат да поsegнат на федерален агент.

— Вярно — съгласи се Килке. — Точно затова продължих да го следя, независимо дали се е оттеглил или не. Обаче не съм спокоен. Не можем да бъдем абсолютно сигури.

След като проучи историята на най-авторитетните фамилии в Америка, на онези барони — разбойници, които бяха натрупали богатства, потъпквайки брутално етичните норми на обществото и нарушивайки законите, Дон Априле стана благодетел като тях. Като тях изгради своя империя — притежаваше десет банки в най-големите градове на света. Отпусна щедро пари за построяване на болница за бедните. Даваше дарения за изкуството. С негова помощ в Колумбийския университет бе създадена катедра за изучаване на Ренесанса.

Вярно, че Йейлският университет и Харвард отказаха неговите двадесет милиона долара за построяването на общежитие, което трябващо да се нарича „Христофор Колумб“. Йейл предложи да приеме парите и да назове общежитието „Сако и Ванцети^[1]“, но Донът не се интересуваше от тях. Той презираше мъчениците. Някой подребнав човек щеше да се почувства обиден и щеше да се натъжи, но не и Реймонде Априле. Вместо това той даде парите на католическата църква, за да бъдат отслужвани ежедневно литургии в памет на съпругата му, починала преди двадесет години.

Дари един милион долара на Нюйоркската благотворителна асоциация за подпомагане на полицията и още един милион на едно общество за съдействие на нелегалните имигранти. През трите години, откакто се беше оттеглил от активна дейност, той обсипваше света с благоволението си. Кесията му бе отворена за всяка молба, освен за една. Отхвърли молбите на дъщеря си Николе да даде приноса си за кампанията срещу смъртното наказание, а това беше нейният кръстоносен поход срещу най-тежката присъда.

Учудващо е как правенето на добро, а и щедрите дарения в продължение на три години почти заличиха една тридесетгодишна репутация на мафиот. Но великите мъже купуват и доброжелателността към себе си, както и способността си за самоопрощение за измамените от тях приятели и издадените смъртни присъди. Дон Априле също имаше тази всеобща слабост.

Реймонде Априле беше човек, който беше живял в съответствие със стриктните правила на своя особен морал. Едно от неговите правила го беше направило уважаван човек в продължение на тридесет

години и беше в основата на могъществото му. То се основаваше на липсата на каквото и да било състрадание.

То не произтичаше от вродена жестокост, от психопатско желание да причинява болка, а идваше от абсолютно убеждение, че хората винаги отказват да се подчиняват. Дори ангелът Луцифер е предизвикал Бог и е бил прогонен от небето.

Така че като амбициозен човек, който се бори за могъщество, нямаше друг избор. Естествено имаше случаи, когато беше опитвал пътя на убеждението и беше отстъпвал пред интересите на другите. Това също беше разумен подход. Но ако всичко се оказваше неуспешно, оставаше само смъртното наказание. Никога не прибягваше до други наказания, които можеха да предизвикат само ответна реакция. Просто земният път на съответния човек трябваше да бъде прекъснат, за да не влиза повече в сметките.

Приемаше болезнено предателството. В такива случаи си изпращаше семейството на предателя, неговите приятели, целият заобикалящ го свят биваше унищожен. Има много смели и горди мъже, които биха рискували живота си, за да постигнат свои цели, но те ще се замислят, ако рискуват живота на близките си. В това отношение личността на Дон Априле предизвикваше всеобщ ужас. Той разчиташе на щедростта си по отношение на светските блага, за да спечели любовта на другите.

Трябва обаче да се признае, че беше безмилостен и към себе си. Въпреки огромното си могъщество не можа да попречи на кончината на съпругата си, след като го бе дарила с три деца. Тя умря от рак бавно и мъчително, а той наблюдаваше агонията ѝ в продължение на шест месеца. През това време започна да се укорява, че тя е наказана за всички смъртни грехове, които беше извършил. Това беше и причината за собственото му покаяние.

Не се ожени повторно. Прати децата далеч от дома да се учат в институтите на законното общество, за да не растат заобиколени от неговия свят на омраза и опасности. Помогна им да тръгнат по собствения си път, но те никога не бяха замесени в собствената му дейност. С голяма тъга бе принуден да признае, че никога няма да изпита истинското бащинство.

Дон Априле изпрати трите си деца — момичето Николе и двете момчета, Валериус и Маркантонио, в специални частни пансиони.

Никога не им позволи да бъдат част от личния му живот. Идваха си у дома за празниците и тогава той играеше ролята на грижовен, но сдържан баща, но те не станаха част от неговия свят.

Въпреки всичко децата го обичаха, макар репутацията му да им беше известна. Никога не говореха за нея помежду си. Тя беше една от семейните тайни, която не беше тайна за никого.

Никой не би казал, че Реймонде Априле е сантиментален. Имаше много малко лични приятели, не държеше домашни животни и избягваше колкото е възможно празниците и обществените прояви. Само веднъж, преди много години, беше проявил състрадание, с което беше изумил доновете в Америка.

Когато се върна с детето от Сицилия, Дон Априле завари любимата си съпруга да умира от рак, а трите си деца в отчаяние. Тъй като не желаеше впечатлителното дете да живее в такива условия и от страх да не му навреди по някакъв начин, реши да го предаде на грижите на своите най-близки съветници — Франк Виола и жена му. Това се оказа неразумен избор. По онова време Франк Виола имаше амбицията да го наследи.

Но скоро след като съпругата на Дон Априле почина, Асторе Виола, който беше на три години, стана член на семейството на Априле, защото „баща му“ се самоуби в багажника на колата си — едно твърде странно обстоятелство. Майка му пък почина от кръвоизлив в мозъка. Тогава Донът взе Асторе при себе си и му стана чично.

Когато порасна достатъчно, за да задава въпроси за родителите си, Дон Реймонде му каза, че е сирак. Но Асторе беше любопитно и упорито момче. За да сложи край на въпросите, Донът му каза, че родителите му са били селяни, които не били в състояние да го изхранват и починали в малко сицилианско селце. Знаеше, че това обяснение не е задоволило напълно момчето, и усети известно угрizение, че го е излъгал. Но беше наясно, че докато детето е още малко, е важно да пази в тайна мафиотското му потекло заради собствената му безопасност и заради собствените си деца.

Дон Реймонде беше прозорлив човек и знаеше, че успехите не могат да продължават вечно, защото живееше в твърде лъжовен свят.

Още от самото начало беше мислил да премине на другата страна и да приеме сигурността на организираното общество. Отначало не беше съвсем наясно с истинската цел на намерението си, но великите хора могат да усещат инстинктивно какво ще повели бъдещето. Истината е, че в случая той прояви състрадание. На три години Асторе Виола не би могъл да покаже по някакъв начин какъв ще стане, когато порасне, и каква важна роля ще играе в Семейството.

Донът разбираше, че славата на Америка се дължеше на появата на големите семейства и че най-добрата класа на обществото бе произлязла от хора, които отначало бяха извършвали големи престъпления спрямо същото това общество. Тъкмо такива мъже в стремежа си към богатство бяха изградили Америка и бяха оставили лошите си дела да се покрият с праха на забравата. Как иначе би могло да стане? Да се оставят огромните американски равнини на индианците, които не могат да проектират и триетажна къща? Да се остави Калифорния на мексиканците, които не са имали никакви технически способности и не са могли да си представят големите водопроводи, които да докарат вода в земите, позволили на милиони хора да водят охолен живот? Америка имаше гениалната способност да привлича милиони трудолюбиви бедняци от всички краища на света, да ги накара да работят упорито за изграждането на железопътни линии, язовири и небостъргачи. Е, Статуята на свободата беше работа на гений. Не стана ли така най-добре? Вярно е, че имаше и трагични неща, но те са част от самия живот. Не беше ли Америка най-големият рог на изобилието, който светът познаваше? Не беше ли допуснатата несправедливост една твърде ниска цена? Отделни хора винаги са ставали жертва за напредъка на цивилизацията и нейното общество.

Има обаче и друго определение за великия човек и то е, че той не приема това бреме. По някакъв начин — престъпен, неморален или просто коварен — той се издига на гребена на вълната на човешкия прогрес, без да стане сам нейна жертва.

Дон Реймонде Априле беше точно такъв човек. Могъществото му се дължеше на неговия интелект и на абсолютната му безмилостност. Той всяваше страх и беше станал легенда. Но когато децата му пораснаха, никога не повярваха на кървавите истории, които се разказваха за него.

Една от тях беше за издигането му като главатар на Семейство. Донът притежаваше строителна фирма, управлявана от негов подчинен, Томи Лиоти, когото Априле беше направил богат още на младини чрез договори за строежи в града. Човекът беше красив, умен и изключително обаятелен, затова Донът обичаше да общува с него. Имаше само един недостатък. Много пиеше.

Ожени се за най-добрата приятелка на съпругата на Дона, една глуповата, но красива жена с много хаплив език. Тя си беше втълпила, че трябва да обуздава порока на Томи. Това доведе до някои неприятни инциденти. Когато беше трезвен, той понасяше укорите ѝ, но когато се напиеше, я удряше здравата през лицето, за да прехапе жълчния си език.

Бедата се състоеше и в това, че мъжът ѝ беше много заякал от тежкия физически труд по строежите на младини. Винаги носеше ризи с къси ръкави, за да показва мускулестите си ръце и огромните си бицепси.

За нещастие през последните две години инцидентите зачестиха. Една вечер Томи счупи носа на Лиза и ѝ изкърти няколко зъба, поради което се наложи хирургическа намеса. Жената не смееше да помоли съпругата на Дон Априле за протекция, тъй като такова нещо би могло да я направи вдовица, а тя все още обичаше съпруга си.

Дон Априле не искаше да се намесва в домашните кавги на подчинените си. Такива работи никога нямаха оправяне. Ако съпругът беше убил жена си, щеше да му е все едно. Но побоят можеше да навреди на деловите му връзки. Една ввесена съпруга можеше да даде показания, да разкаже за някои неща, което би имало опасни последици. Съпругът държеше в къщи големи суми в брой, необходими при сключване на договори за строеж.

И така Дон Априле извика Томи при себе си. Най-учтиво му даде ясно да разбере, че се меси в личния му живот само защото това засяга бизнеса. Посъветва го веднага да убие жена си, да се разведе или никога повече да не се отнася зле с нея. Мъжът го увери, че това повече никога няма да се повтори, обаче Донът не му повярва. Беше забелязал пламъче в очите му, пламъчето на непокорството. За Дон Априле това беше една от големите загадки в живота — човек прави това, което чувства, че трябва да направи, без да се интересува от цената, която ще заплати. Велики мъже се бяха съюзявали с дявола,

въпреки че трябваше да платят ужасна цена за това. Лоши хора бяха готови да задоволят и най-дребните си прищевки, като срещу това се съгласяваха да горят в ада.

Така стана и с този съпруг. Измина година, а хапливият език на Лиза по повод порока на Томи стана още по-жълчен. Въпреки предупреждението на Дона и любовта към жена си и децата Томи я преби по най-жесток начин. Наложи се тя да постъпи в болница със счупени ребра и спукан бял дроб.

Томи беше богат, имаше политически връзки и с цената на огромна сума успя да подкупи един от корумпирани съдии, контролирани от Дона. След това уговори жена си да се върне при него.

Дон Априле се ядоса и макар и с нежелание пое нещата в свои ръце. Първо подхodi към въпроса от практическата му страна. Сдоби се с копие от завещанието на мъжа и разбра, че като човек, който държи на семейството си, е завещал цялото си имущество на жена си и децата. Тя щеше да бъде богата вдовица. След това изпрати специална група със специални инструкции. След една седмица съдията получи продълговата кутия, завързана с панделки, а в нея в дълги бели ръкавици бяха отрязаните до лактите ръце на съпруга. На едната китка беше скъпият ролекс, който Донът му бе подарил преди години, за да му покаже, че го ценi. На следващия ден останалата част от тялото беше намерена във водите около моста „Верацано“.

Една друга, подобна на детска приказка за духове, история предизвикваше ужас с двусмислеността си. Още когато трите деца на Дона ходеха в началното училище, един амбициозен журналист, известен с умелите си разкрития за слабостите на прочути хора, ги проследи и успя да ги накара под формата на най-непринуден разговор да се разприказват. Бяха му много забавни тяхната невинност, ученическите им дрехи и младежкия им идеализъм по въпроса как светът би могъл да стане по-добър. Като контрапункт на всичко това журналистиът противопостави репутацията на баща им, макар и да призна, че Дон Априле не е бил осъждан за нито едно престъпление.

Човекът беше талантлив и материалът беше пълен с остроумия. Основата му обаче беше съпоставянето на детската невинност със зловещата слава на бащата. Стана много популярен в повечето редакции на вестници в страната още преди материалът да бъде

публикуван. Това беше успех, за който всеки журналист мечтае. Всички го харесаха.

Журналистиът обичаше да излиза сред природата, защото я боготвореше. Всяка година водеше жена си и децата в планинско бунгало, където ходеше на лов и за риба и водеше най-обикновен живот.

Беше по време на дълъг уикенд, съвпаднал с Празника на благодарността. В събота в бунгалото, което отстоеше на десет мили от най-близкия град, избухна пожар. В продължение на два часа никой не се притече на помощ.

През това време от къщичката останаха само димящи пънове, а журналистиът и семейството му станаха на въглени. Вдигна се голям шум, извърши се щателно разследване, но не бяха открити следи от злонамерени действия. Заключението беше, че семейството се задушило от дима, преди да може да напусне сградата.

След това стана нещо любопитно. Шест месеца след трагедията започнаха да се носят слухове. Във ФБР и полицията се получиха анонимни доноси, които стигнаха и до пресата. Всички се свеждаха до факта, че става дума за отмъщение от страна на ползыващия се със зловеща слава Дон Априле. Жадният за сензации печат настоя за ново разследване. То беше извършено, но не беше постигнат никакъв резултат. Въпреки че не беше посочено нито едно доказателство, случаят се превърна в още една от легендите за жестокостта на Дона. Според нея той си беше отмъстил за подвеждането на децата му. Това обаче беше история за обща консумация. В случая властите бяха доволни, че Донът беше извън подозрение. За всички беше ясно, че никой не е в състояние да си отмъсти на журналистите. Дори и да избие хиляди от тях, какво би могъл да постигне? Донът беше твърде разумен, за да поеме подобен рисков. Легендата обаче си остана. Във ФБР някои хора дори започнаха да мислят, че той сам е разпространил слуховете, за да създаде легендата за себе си. Тя си остана.

Но Дон Априле беше известен и с друго свое качество — щедростта. Ако човек му служеше вярно, можеше да стане богат и да има могъщ защитник в трудни времена. Такава беше легендата за него.

След като се срещна с Портела и Килке, Дон Априле трябваше да свърши още някои неща. Нареди да доведат в дома му Асторе Виола след десетгодишно изгнание в Сицилия.

Асторе му беше нужен и го беше подготвил за този момент. Беше неговият любимец. Беше привързан към момчето дори повече, отколкото към собствените си деца. Като дете Асторе винаги влизаше в ролята на водач, беше предпазлив в отношенията с хората и се държеше като възрастен. Той обичаше Дон Априле и не се боеше от него, както понякога се случваше с децата му. Въпреки че Валериус и Маркантиони бяха съответно на осемнадесет и седемнадесет години, а Асторе само на десет, той се държеше с тях като равен. Когато Валериус, придобил навика да командва като военен, започна да го тормози, той му се опъна. Маркантиони се държеше много по-сърдечно с него. Купи му мандолина и го поощряваше да пее. Асторе прие подаръка като проява на любезност между мъже.

Единственият човек, от когото Асторе се съгласяваше да приема наредждания, беше Николе. Въпреки че беше с две години по-голяма, тя го приемаше като свой ухажор. Караше го да изпълнява прищевките ѝ и слушаше вдъхновено италианските канционети, които ѝ пееше. Плесна го през лицето, когато той се опита да я целуне. Още като малко момче Асторе биваше запленен от женската красота. А Николе беше красива. Имаше големи черни очи и чувствена усмивка. На лицето ѝ се изписваше всяко вълнение, което преживяваше. Беше готова да се опълчи срещу всеки, който си позволяваше и най-малкия намек, че жената е по-малко важна от заобикалящите я мъже. Ядосваше се, че не е толкова силна като братята си и Асторе, че не можеше да се наложи със сила, а само чрез красотата си. Всичко това я направи абсолютно безстрашна. Така тя се опъваше на всички, дори и на баща си, въпреки страховитата му репутация.

След смъртта на жена му, когато децата още не бяха пораснали, Дон Априле започна да прекарва по един месец през лятото в Сицилия. Жivotът в родното село му харесваше, а там той все още имаше имот — къща, която бе станала провинциалното убежище на един граф. Наричаше се Вила Грация.

След няколко години той нае икономка — сицилианска вдовица на име Катерина. Беше много красива жена, силна, с пищна селска хубост и вродено чувство как да се грижи за имота и да спечели уважението на селяните. Тя му стана любовница. Дон Априле пазеше всичко това в тайна от семейството и приятелите си, въпреки че тогава беше на четиридесет години и нещо като крал в своя свят.

Първия път, когато придружи Дон Реймонде Априле до Сицилия, Асторе Виола беше на десет години. Донът беше помолен да пристигне в Сицилия, за да посредничи в голям конфликт между клана Корлеонизи и клана Клерикюцио. За него беше голямо удоволствие да изкара един месец на спокойствие в родното си село близо до град Монтелепре.

На десет години Асторе беше симпатично момче, друга дума не би могло да се измисли. Беше веселяк, а красивото му закръглено лице с цвят на маслина излъчваше любов. Продължаваше да пее с мекия си тенор, а когато не пееше, говореше. Въпреки тези си качества притежаваше горещия темперамент на роден бунтовник и тероризираше момчетата на своята възраст.

Донът го доведе в Сицилия, защото той беше най-добрият компаньон за един четиридесетгодишен мъж. Това беше добре дошло и за двамата и беше показателно как Априле беше възпитал собствените си три деца.

След като приключи с деловите работи и постигна временно примирие между клановете, той с наслада се отдаде на възстановяването на спомените от детството в родното си село. Ядеше от пълните с лимони, портокали и маслини каци и правеше дълги разходки, придружен от Асторе. Разказваше на момчето стари истории за сицилианските прототипове на Робин Худ и за техните борби срещу маврите, французите, испанците и папата. Разказваше му също и за местния герой Дон Зено.

На терасата на Вила Грация те наблюдаваха ясното нощно небе на Сицилия, озарено от хиляди блещукащи звезди и от светлините на някоя светкавица, прорязваща планините наблизо. През деня вървяха под намусеното, убийствено горещо сицилианско слънце, което се отразяваше от каменните къщи и от безбройните скали.

Асторе веднага усвои сицилианския диалект. Ядеше черните маслини направо от каците като бонбони.

Само за няколко дни стана водач на група момчета от селото. Донът се чудеше как успя да го направи, защото сицилианските деца бяха много горди и не се страхуваха от никого. Много от тези десетгодишни херувими вече боравеха с лупарата^[2].

Дон Априле, Асторе и Катерина прекарваха дълги летни вечери в ядене и пие на разхладителни напитки в разкошната градина, а портокаловите и лимоновите дървета изпъльваха въздуха с цитрусовия си аромат. Понякога на вечеря и игра на карти бяха канени стари приятели на Дона от детските му години. Асторе и Катерина им сервираха напитки.

Катерина и Априле никога не интимничеха пред хората, но в селото всички бяха наясно. Никой не смееше да ухажва Катерина и всички ѝ засвидетелстваха уважението си като стопанка на дома. Донът не си спомняше друг толкова приятен период от живота си.

Но три дни преди края на престоя им стана нещо невероятно. Дон Априле беше отвлечен, докато се разхождаше из улиците на селото.

В съседната провинция Кинези, един от най-отдалечените и слаборазвити райони на Сицилия, главатар на местния селски клан беше свиреп и безстрашен бандит на име Физолини. Абсолютен местен владетелин, той не поддържаше връзки с останалите кланове на мафията на острова. Не знаеше нищо за огромното могъщество на Дона и не допускаше, че то може да проникне в неговия далечен и добре защитен свят. Според него единственото правило, което беше нарушил, беше нахлуването в района на съседния клан, но американецът му се беше сторил достатъчно добра цена, за да поеме този рисков. Реши да отвлече Дона и да поиска за него откуп.

Кланът, или така наречената коска, е основна единица от звената на мафията и обикновено се състои от хора с кръвно родство помежду им. Законът забранява на адвокати и лекари да се свързват с някой клан в защита на интересите си. Кланът е самостоятелна организация, но много от тях се съюзяват срещу по-силни и по-мощни кланове. Точно тази взаимна връзка между отделните кланове е известна под името мафия. Тя обаче няма върховен главатар или командир. Всеки клан обикновено упражнява определен рекет на определена територия. Има

кланове, които контролират цената на водата и пречат на правителството да строи язовири, за да намали стойността ѝ. По такъв начин те разрушават държавния монопол. Друг клан контролира храните и пазарите. Най-могъщи са кланът Клерикюцио от Палермо, който контролира всички нови строежи в Сицилия, и кланът Корлеонизи Корлеоне, който има влияние сред политиците в Рим. Той се занимава с трафик на наркотици из целия свят. Има и други по-дребни кланове, които изискват дължимото от влюбените младежи, за да им разрешат да пеят под балконите на своите любими. Всички кланове контролират престъпността. Те не търсят някой мързелив никаквец да обира невинните граждани, които плащат лептата си. Обикновено джебчите и изнасилвачите на жени се наказват със смърт. В рамките на клана прелюбодеянието също не се толерира. И жената, и мъжът биват екзекутирани. Това е разбирамо.

Кланът на Физолини беше много беден. Контролираше продажбата на икони, плащаше му се да защитава добитъка на селяните и организираше отвличането на някои невнимателни богати мъже.

И така Дон Априле и малкият Асторе, които се разхождаха по една улица на селото, бяха набутани в два американски военни камиона от невежия Физолини.

Десет мъже, облечени в селски дрехи и въоръжени с пушки, сграбчиха Дон Априле и го хвърлиха в първия камион. Без да се колебае, Асторе също скочи вътре, за да остане с него. Бандитите се опитаха да го изхвърлят оттам, но той се беше вкопчил в дървената преграда. Камионите пътуваха около час до базата в планините около Монтелепре. След това всички се прехвърлиха на коне и магарета и заизкачваха скалистите тераси нагоре към лазурното небе на Сицилия. През цялото пътуване момчето наблюдаваше с големите си зелени очи, но не пророни и дума.

На свечеряване стигнаха една пещера дълбоко в планините. Там им дадоха вечеря от печено агнешко, домашен хляб и вино. В лагера имаше голяма статуя на Дева Мария, поставена в издялана от дърво кутия. Въпреки свирепостта си Физолини беше набожен. Освен това му беше присъща естествената селска любезнот.

Той се представи на Дона и момчето. Нямаше съмнение, че е главатар на бандата. Беше нисък, набит и силен като горила. Носеше

пушка и два пистолета на колана си. Лицето му беше като изсечено от камъните на Сицилия, но в очите му проблясваха весели пламъчета. Беше доволен и пускаше малки шегички. Особено му харесваше тази, че в негова власт попаднал богат американец, който струвал товар злато. В него обаче нямаше никаква злоба.

— Чудесно — каза той на Дона. — Не се беспокой за това момче. Утре сутринта то ще занесе в града бележката за откупа.

Асторе лакомо се хранеше. Никога не беше ял нещо толкова великолепно като агнешкото на скара. Но накрая, без да му мигне окото, каза:

— Оставам с чично Реймонде.

Физолини се засмя.

— От доброто ядене човек добива кураж. За да покажа уважението си към негово превъзходителство, сам пригответих вечерята. Използвал съм специалните подправки на майка ми.

— Оставам с чично ми — каза предизвикателно Асторе.

— Беше чудесна вечер — храната, планинският въздух и твоята компания — каза със строг, но все още любезен тон Дон Априле. — Очаквам да видя свежестта на планинската роса, но те съветвам да ме върнеш в селото.

Физолини почтително се поклони и каза:

— Знам, че сте богат, но не вярвам да сте толкова могъщ. Ще поискам само сто хиляди долара.

— Това ме обижда — каза Донът. — Ще навреди на репутацията ми. Удвои сумата и поискай още петдесет хиляди за момчето. Ще ги получиш. Но след това животът ти ще се превърне във вечен ад. — Той мълкна за момент. — Изненадан съм от дързостта ти.

Физолини въздъхна.

— Трябва да ме разберете, Ваше превъзходителство, аз съм беден човек. Мога да взема онова, което ми трябва от моята провинция, но Сицилия е толкова прокълната страна, че богатите са твърде бедни, за да подкрепят хора като мен. Трябва да разберете, че вие сте шансът ми да забогатея.

— В такъв случай трябваше да дойдеш при мен и да ми предложиш услугите си — каза Донът. — Винаги имам нужда от способни мъже.

— Казвате това сега, защото сте слаб и безпомощен — отвърна Физолини. — Слабите са винаги щедри. Но аз ще послушам съвета ви и ще удвоя сумата, въпреки че ми е малко неудобно. Никой човек не струва толкова пари. А момчето ще освободя. Имам слабост към децата. Самият аз трябва да изхранвам четири гърла.

Дон Априле погледна към Асторе.

— Ще отидеш ли?

— Не — отвърна Асторе и наведе глава. — Искам да съм с теб.

— Вдигна очи и погледна чично си.

— Позволи му тогава да остане — каза Донът на бандита.

Физолини поклати глава.

— Той се връща обратно. Трябва да пазя репутацията си. Не искам да ми излезе име на похитител на деца. Защото, в края на краишата, Ваше превъзходителство, въпреки дълбокото ми уважение, ако не ми платят, ще трябва да ви изпратя обратно нарязан на парчета. Ако обаче си получавате парите, Пиетро Физолини ви дава честната си дума, че и косьмче няма да падне от мустасите ви.

— Парите ще бъдат платени — каза спокойно Дон Априле. — А сега нека си прекараме възможно най-добре. Племеннико, изпей на тези господи една песен.

Асторе пя пред десетте бандити, които бяха във възорг и го обсипаха с похвали, разрошвайки с обич косата му. Всички бяха омаяни от мелодичния глас на момчето, което пееше за любовта сред планината.

Пренесоха спални чуvalи и одеяла в една близка пещера.

— Ваше превъзходителство, какво ще предпочетете утре за закуска? Може би току-що уловена риба? А за обяд телешко и спагети? Ние сме на вашите услуги — увери го Физолини.

— Благодаря. Малко сирене и плодове ще бъдат достатъчни — отвърна Донът.

— Наспете се добре. — Физолини се беше размекнал от нещастния вид на момчето. — Утре ще спиш в леглото си — каза му той.

Асторе затвори очи и веднага се просна на земята, приготвяйки се за сън. Донът го прегърна.

— Стой до мен — каза му той.

Момчето спа толкова непробудно, че когато някакъв шум го събуди, червеното като нагорещен въглен слънце вече беше високо над главата му. Той стана и видя Дон Априле да седи с достойнство и напълно спокоен на един огромен камък и да посръбва кафе от голяма чаша.

Дон Априле го видя и го повика при себе си.

— Асторе, искаш ли малко кафе? — Той посочи с пръст към един от мъжете пред него. — Това е моят добър приятел Бианко. Той ни избави.

Асторе видя огромен мъж, потънал в тълстини, с костюм и вратовръзка. Очевидно беше, че не е въоръжен, но въпреки това на вид бе много по-страшен от Физолини. Имаше къдрава бяла коса и големи очи с червеникав оттенък. От него се изльчваше мощ. Но когато заговори с мек и сериозен глас, впечатлението за мощта му изчезна.

— Дон Априле, трябва да се извиня, че пристигнах толкова късно и вие трябваше да спите на земята като селянин. Но дойдох веднага, щом като научих какво е станало. Винаги съм знаел, че Физолини е кретен, но никога не съм очаквал да направи подобно нещо.

Чуха се удари от чук и няколко мъже изчезнаха от погледа на Асторе. Той видя двама младежи, които сковаваха кръст. Налягали, в края на падината бяха Физолини и неговите десет бандити, които бяха привързани за дървета. Бяха омотани във въжета и кабели, а ръцете и краката им бяха извити назад. Приличаха на рояк мухи, накацали върху къс месо.

— Дон Априле, кого от тези боклуци ще осъдите пръв? — попита Бианко.

— Физолини — отвърна Донът. — Той е главатарят.

Бианко довлече все още здраво завързания и приличащ на мумия Физолини пред Дона. Той и неговите хора го вдигнаха и го поддържаха, за да стои прав. След това Бианко каза:

— Физолини, как можа да постъпиш толкова глупаво? Не знаеше ли, че Донът е под моята протекция. Ако не беше, аз сам щях да го отвлека. Това да не ти е като да вземеш шише зехтин назаем? Или шише оцет? Някога да съм влизал в твоите владения? Но ти винаги си бил вироглав и знаех, че ще свършиш зле. Тъй като ти предстои да бъдеш разпнат като Иисус Христос, най-напред се извини на Дон

Априле и момчето. Ще проява милосърдие и ще те застрелям, преди да ти забият гвоздеите. И така, как ще обясниш постъпката си?

— Не съм проявил неуважение към вас, Ваше превъзходителство — каза Физолини и гордо се изправи. — Не знаех колко важен и ценен сте за вашите приятели. Този глупак, Бианко, можеше да ме предупреди. Ваше превъзходителство, допуснах грешка и ще трябва да си платя за това. — Той замълча за миг, а после викна презрително на Бианко. — Накарай мъжете да престанат да забиват тези гвоздеи. Ще оглушия. Не можеш да ме уплашиш до смърт, преди да ме убиеш! — Физолини пак замълча, а след това се обърна към Дона. — Накажете ме, но пощадете хората ми. Изпълняваха моите заповеди. Имат семейства. Ако ги убияте, ще затриете цяло село.

Дон Априле отвърна със сарказъм:

— Те са отговорни за постъпките си. Ще ги обидя, ако не споделят съдбата ти.

В този миг дори с детския си ум Асторе разбра, че става въпрос за живот или смърт.

— Чично, пощади го — прошепна той.

Донът се направи, че не го е чул.

— Продължавай — каза той на Физолини.

Физолини го погледна въпросително. В очите му се четеше едновременно и гордост, и беспокойство.

— Няма да моля за пощада, обаче тези десет мъже, които лежат тук, са мои кръвни роднини. Трима от тях са мои зетове и ми вярват безпрекословно. Те се довериха на преценката ми. Ако ги пуснеш, преди да умра, ще ги накарам да ти се закълнат във вечна вярност. Те ще ми се подчинят. Да имаш десет верни приятели не е малко нещо. Казаха ми, че си велик човек, но не можеш да бъдеш истински велич, ако не проявяваш състрадание. Това, разбира се, не трябва да ти става навик, но можеш да направиш поне едно изключение. — Той се усмихна на Асторе.

За Дон Реймонде Априле това бяха познати неща и той нямаше съмнения относно решението си. Освен това не вярваше на благодарността и считаше, че никой не може да пречути волята на човека, освен смъртта. Погледна Физолини с безразличие и поклати глава. Бианко пристъпи напред.

Асторе отиде при чичо си и го погледна право в очите. Беше разбрал всичко. Протегна ръка да защити Физолини.

— Той не ни причини болка — каза Асторе. — Просто искаше парите ни.

Донът се усмихна и каза:

— А това за теб нищо ли е?

— Имал е основателна причина. Нуждаел се е от парите, за да храни семейството си. Аз го харесвам. Моля те, чично.

— Браво — каза Донът и се усмихна. След това дълго мълча, без да обръща внимание на Асторе, който го дърпаше за ръката. За пръв път от много години Донът почувства състрадание.

Хората на Бианко бяха запалили къси пури. Острата им миризма се разнасяше в утринния въздух. Един от тях се приближи, извади от ловджийския си елек пура и я подаде на Дона. Асторе разбра, че това е не само любезност, но и проява на уважение. Донът взе пурата, а човекът я запали, закривайки я от вятъра с шепи.

Дон Априле пушеше бавно и съредоточено. След това каза:

— Няма да те унизя, като прояви милосърдие към теб. Ще ти предложа една сделка. Разбирам, че не си го направил от лошо чувство, а и прояви голямо уважение към мен и момчето. Уговорката е следната. Ще живееш, хората ти също, но през остатъка от живота си ще бъдете под мое командване.

Асторе почувства голямо облекчение и се усмихна на Физолини. Видя как той коленичи на земята и целуна ръката на Дона. Асторе забеляза, че скучилите се наоколо въоръжени мъже дърпаха ожесточено от пурите си и дори Бианко, който беше огромен като планина, се беше разтреперил от удоволствие.

— Бог да ви благослови, Ваше превъзходителство — промълви Физолини.

Донът изгаси пурата си в скалата до него.

— Приемам благословията ти, но трябва да си наясно. Бианко дойде да ме спаси и от теб се очаква при случай да постъпиш по същия начин. Плащам му известна сума и всяка година ще плащам и на теб. Но дори само при една нелоялна постъпка ти и твоите свят ще бъдете унищожени. Ти, жена ти, децата, племенниците, зетовете ти ще загинат.

Физолини се изправи. Прегърна Дона и се разрида.

Така Дон Априле и племенникът му станаха още по-близки. Априле се привърза още повече към него за това, че го беше убедил да прояви милосърдие, а Асторе го обикна по-силно, след като беше пощадил живота на Физолини и хората му. Това беше връзка, която остана трайна до края на живота им.

Последната вечер във Вила Грация Дон Априле пиеше еспресо в градината, а Асторе ядеше маслини от кацата. Момчето беше замислено и не говореше, нещо необичайно за него.

— Мъчно ли ти е, че ще напуснеш Сицилия? — попита Донът.

— Иска ми се да живея тук — отвърна Асторе и сложи костиликите от маслините в джоба си.

— Ще идваме тук всяко лято — успокои го чично му.

Асторе му хвърли съчувства поглед като на стар приятел. Младежкото му лице имаше загрижен вид.

— Катерина приятелка ли ти е? — попита той.

Донът се засмя.

— Тя е моя добра приятелка.

Асторе се замисли.

— Братовчедите ми знаят ли за нея?

— Не, децата ми не знаят — отвърна Дон Априле. Въпросите на момчето го забавляваха. Запита се какъв ли ще бъде следващият.

Изражението на Асторе стана още по-сериозно.

— Те знаят ли, че имаш такива влиятелни приятели като Бианко, които биха направили всичко, което ги накараш?

— Не — каза Донът.

— Тогава и аз няма да им казвам нищо, дори и за отвлечането.

Донът почувства как се изпъльва с гордост. Омертата, сицилианският закон на мълчанието, беше в кръвта на това момче.

Същата нощ Асторе отиде в градината и изкопа с голи ръце дупка. В нея сложи костиликите от маслините, които беше приbral в джоба си. Загледа се в бледото нощно сицилианско небе и си представи, че е възрастен като чично си, че седи в градината в подобна нощ и наблюдава как растат маслиновите дървета.

Донът вярваше, че след онази нощ всичко щеше да зависи от съдбата. Докато навърши шестнадесет години, Асторе и Дон Априле ходеха всяко лято в Сицилия. В главата на чичо му смътно се оформяше някаква представа каква ще бъде съдбата на момчето.

Но дъщеря му Николе предизвика кризата, която предопредели тази съдба. Когато стана на осемнадесет години, с две години по-голяма от Асторе, тя се влюби в него и с горещия си темперамент не се опита да скрие този факт. Тя завладя напълно чувствителното момче. Между тях се установи интимност, типична за необузданата пламенност на младостта.

Дон Априле не можеше да позволи това, но той беше генерал, който избира тактиката си в зависимост от терена. Не показва с нищо, че знае за връзката им.

Една нощ повика Асторе при себе си и му каза, че ще го изпрати в Англия да учи и да чиракува в една лондонска банка под опеката на някой си господин Прайър. Не се впусна в подробни обяснения за решението си, защото си даваше сметка, че момчето ще разбере желанието му да бъде сложен край на романа му. Но не беше предвидил реакцията на дъщеря си, която подслушваше зад вратата. Тя нахълта в стаята, още по-красива в необузданния си гняв.

— Искаш да го отпратиш, но ние ще избягаме заедно — изкрештя тя в лицето на баща си.

— И двамата трябва да завършите училище — каза, усмихвайки се помирително Донът.

Николе се обрна към Асторе, който се беше изчервил от смущение.

— Асторе, ти няма да отидеш, нали?

Той не отговори и Николе се разплака.

Всеки баща би се развлнувал от подобна сцена, но Донът се забавляваше. Дъщеря му беше великолепна, истинска мафиотка в стария, добър смисъл на думата. Въпреки че след това не му говореше в продължение на седмици, заключена в стаята си, Дон Априле не се притесняваше, че дъщеря му ще остане вечно с разбито сърце. Още по-забавно му беше да наблюдава Асторе, хванат в капана на първата любов. Той очевидно обичаше Николе. Нейната страстна преданост го караше да се чувства велик. Всеки младеж би бил запленен от такова внимание. Обаче Донът разбра също, че Асторе си търсеше извинение,

за да бъде свободен от всяка пречка по пътя към славата. Донът се усмихна. Момъкът беше с верен инстинкт и беше време обучението му да започне.

И сега, три години след като се беше оттеглил, Дон Реймонде Априле се чувстваше сигурен и доволен като човек, направил правилния избор. В тази си увереност стигна дотам, че започна да установява по-близки отношения с децата си и да се радва на първите плодове на бащинството. Естествено, само до известна степен, защото през последните двадесет години Валериус беше прекарал на разни военни постове в чужбина и никога не беше чувствал баща си близък. Сега имаше назначение в Уест Пойнт. Двамата мъже се виждаха по-често и започнаха да разговарят по-открито помежду си, но им беше трудно.

С Маркантоnio нещата бяха по-различни. Между Дон Априле и неговия втори син имаше някакво разбирателство. Маркантоnio му говореше за работата си в телевизията, за вълнението, което изпитва от този драматичен процес, за дълга си към зрителите и за желанието си да направи света по-добър. Жivotът на такива хора беше нещо като приказка за Дона. Той беше запленен от тях.

Понякога, по време на семейните обеди, Маркантоnio и баща му влизаха в приятелски спор за начина, по който зрителите трябва да бъдат забавлявани. Веднъж Донът му каза:

— Никога не съм срещал хора, които са само добри или само лоши, като в героите на вашите сериали.

— Зрителите вярват, че е така, и ние трябва да задоволим желанието им — отвърна му Валериус.

По време на едно семайно събиране той се опита да обясни смисъла на войната в Персийския залив. Освен че беше в защита на важни икономически интереси и на човешките права, войната беше повишила много рейтинга на неговата телевизионна компания. При всички тези доводи Донът само свиваше рамене. Това бяха поизтънчени извинения за демонстриране на могъщество, които не го интересуваха.

— Кажи ми как държавите печелят войните и кой е решаващият фактор за това? — попита баща му.

Валериус се замисли.

— Добре обучената армия и талантливите генерали. Водени са големи битки, някои са губени, а други печелени. Когато работех за разузнаването и анализирахме всички фактори, стигнахме до следното заключение: страната, която произвежда най-много стомана, печели войните. Съвсем просто е.

Донът кимна, доволен от отговора.

Най-сърдечни, но и най-напрегнати бяха отношенията с дъщеря му Николе. Той се гордееше с постиженията ѝ, с нейната красота, с пламенната ѝ натура и с ума ѝ. На 32 години тя беше способен адвокат с многообещаваща кариера и добри политически връзки. Не се боеше да се изправи в съдебен процес срещу всеки, злоупотребил с властта.

Донът тайно ѝ помагаше и нейната адвокатска фирма му беше много задължена. Братята ѝ обаче проявяваха известна резервираност към нея по две причини. Беше разведена и вършеше твърде много безвъзмездна работа. Въпреки възхищението си Дон Априле никога не гледаше сериозно на постиженията на Николе. В края на краишата тя си беше жена, и то с малко смущаващ вкус към мъжете.

По време на семейните обеди двамата непрекъснато се караха като две котки, които съскат една срещу друга и се драскат. Имаха един неразрешим спор — единствения въпрос, по който Донът не беше склонен да прояви постоянната си доброжелателност към нея. Николе вярваше в неприосновеността на човешкия живот, вярваше, че смъртното наказание е нещо отвратително. Тя беше един от организаторите на кампанията срещу него и се бореше за отменянето му.

— Защо? — питаше Дон Априле.

Николе веднага побесняваше. Тя смяташе, че с течение на времето прилагането на най-тежкото наказание щеше да бъде пречка за развитието на човешката цивилизация. Това убеждение беше причина за постоянно конфликт с брат ѝ Валериус. Та за какво друго бе създадена армията? Причините не я интересуваха. Убийството си е убийство и в крайна сметка щеше да върне човечеството към канибализма или към нещо още по-лошо.

При всяка възможност Николе се бореше в съдилищата из цялата страна да спаси живота на осъдени на смърт. За Дона това си беше чиста глупост.

На един семеен обяд той предложи да вдигнат тост за дъщеря му. Тя току-що беше спечелила безплатно дело и беше успяла да отмени смъртното наказание на един от най-зловещите престъпници през последните десет години. Човекът беше убил най-добрия си приятел и беше изнасилил вдовицата му. При опита си за бягство беше убил двама продавачи в бензиностанция и едно десетгодишно момиче. На престъплението му бе сложен край едва когато се беше опитал да убие двама полицаи в колата им. Николе спечели делото, като успя да го изкара невменяем, който да бъде настанен в лудница за престъпници без надежда да излезе оттам някога.

Следващият семеен обяд беше по повод друго спечелено от Николе дело. Беше отстоявала своя юридически принцип при голям личен рисков. Бяха я извикиали в Адвокатската асоциация за неетично поведение, но я бяха оправдали. Тя отново беше спечелила и сега беше много развлечена и в повищено настроение.

Донът, който също беше в добро настроение, прояви интерес към случая. Поздрави дъщеря си, че я бяха оправдали, но беше шокиран донякъде, или поне се престори, от обстоятелствата. Николе се опита да му обясни.

Беше защитавала 30-годишен мъж, който се беше гаврил, изнасилил и убил дванадесетгодишно момиче, а след това беше скрил тялото й, за да не го намери полицията. Срещу него имаше убедителни доказателства, но тялото не беше намерено. Затова съдията и съдебните заседатели не бяха склонни да го осъдят на смърт. Родителите на момичето се измъчваха, че не могат да открият тялото. Убиецът беше признал пред Николе като негов адвокат къде е заровено и я упълномощи да преговаря за сключване на сделка. Той щеше да каже къде се намира убитата, ако получи доживотна присъда вместо смъртно наказание. Обаче, когато Николе започна да преговаря с прокурора, беше изправена пред заплахата сама да стане обект на съдебно преследване, ако веднага не каже къде се намира тялото. Но тя вярваше, че за обществото е важно да защитава поверителния характер на разговорите между клиент и адвокат. Отказа да изпълни искането на прокурора и на един виден съдия и обяви, че правото е на нейна страна. След като се консултира с родителите на жертвата, прокурорът в крайна сметка се съгласи на сделката.

Убиецът разкри, че е нарязал тялото на момичето на части, сложил го в кутия с лед и го заровил в блатиста местност в Ню Джърси. Тялото беше намерено и убиецът получи доживотна присъда. Тогава обаче Адвокатската асоциация отправи срещу Николе обвинение за неетично водене на преговори. Днес тя беше оправдана.

Донът вдигна тост за всички присъстващи, а след това попита Николе:

— И ти смяташ, че си постъпила достойно в цялата тази работа? Доброто настроение на Николе веднага изчезна.

— Става въпрос за принципа. Държавата не може в никакъв случай да наруши конфиденциалния характер на разговорите между клиент и адвокат, независимо колко сериозно основание има. В противен случай се нарушива принципът за неприкосновеност на тази информация.

— А ти не чувствуваш ли нищо спрямо майката и бащата на жертвата? — попита Донът.

— Разбира се, че чувствам — отвърна ядосано Николе. — Но как мога заради чувствата си да наруша основен правен принцип? И на мен би беше мъчно, уверявам те, как няма да ми е мъчно? Но за да няма прецеденти в бъдеще, за нещастие трябва да се правят жертви.

— И все пак Адвокатската асоциация поиска от теб обяснение — отбеляза Донът.

— Само за да спаси репутацията си — отвърна Николе. — Мотивът беше политически. Обикновените хора, незапознати със сложността на правната система, не могат да приемат юридическите принципи и се вдигна голям шум. Процесът срещу мен разсея тези съмнения. Един виден съдия се яви пред обществеността и обясни, че съгласно конституцията при отказа ми да дам информация правото е било на моя страна.

— Браво! — възклика закачливо Донът. — Правната система винаги е пълна с изненади, но естествено, само за адвокатите.

Николе разбираше, че той ѝ се подиграва.

— Без неприкосновеността на законите цивилизацията ще престане да съществува — каза рязко тя.

— Това е вярно — съгласи се Дон Априле, опитвайки се като че ли да успокои дъщеря си. — Обаче ми се струва несправедливо един човек, който е извършил ужасни престъпления, да отърве кожата.

— Така е — каза Николе. — Но правната ни система се основава на възможността да се постигат компромиси. Вярно е, че престъпникът получава по-малко наказание, отколкото заслужава. Но в известна степен това е за добро. Опрощението лекува. С течение на времето извършителите на престъпления срещу обществото ще могат по-лесно да бъдат превъзпитани.

Естествено Донът беше предложил тоста си с известна доза доброжелателен сарказъм.

— Кажи ми, Николе, вярва ли, че човекът е невинен поради невменяемостта си?

— Вярно, че е действал по своя воля — отвърна тя. — Но е бил принуден от стеклите се в живота му обстоятелства — от собствените му изкривени представи, от генетичното наследство, от биохимичните реакции в организма му, от невежеството на медицината, благодарение на което е останал невменяем. Разбира се, че вярвам.

За момент Донът се замисли върху казаното от нея.

— Кажи ми, ако той ти признае, че извиняващите го обстоятелства, които е посочил пред теб, са неверни, пак ли ще се опиташ да спасиш живота му?

— Да — отвърна Николе. — Жivotът на всеки е свещен. Държавата няма право да го отнема.

Дон Априле й се усмихна подигравателно.

— Това е от италианската ти кръв. Знаеш ли, че в съвременна Италия никога не е имало смъртно наказание? Така беше спасен животът на толкова много хора. — Синовете му се стреснаха от сарказма му, но Николе не се смути.

— Извършването на предумишлено убийство от страна на държавата под претекст за справедливост е проява на варварство — каза строго тя. — Мисля, че най-вече ти би трябвало да се съгласиш, че е така. — Това беше явно предизвикателство, намек за репутацията му. Николе се засмя, но после стана сериозна и каза: — Ние предлагаме алтернатива. Престъпникът може да бъде държан в лудница или затвор до края на живота му без надежда да бъде освободен някога или помилван. Така той вече не представлява опасност за обществото.

Донът я изгледа хладно.

— Всяко нещо с времето си — рече той. — Аз одобрявам налагането на смъртно наказание. А що се отнася до твоята доживотна

присъда без право на помилване, това е просто несериозно. Да предположим, че след двадесет години се появят нови доказателства или престъпникът се е поправил, станал е нов човек, от който блика доброта. За жертвите никой няма да го е грижа, а убиецът излиза на свобода. Това не е важно, така ли?

— Татко, не съм казала, че жертвата е без значение — отвърна намръщено Николе. — Обаче отнемането на един живот няма да върне нейния. Колкото по-дълго оправдаваме налагането на смъртното наказание, толкова по-дълго това ще продължи.

В този миг Донът вдигна чашата, отпи от виното и изгледа синовете си и Асторе. После се обърна към дъщеря си и заговори с неприсъща за него нервност.

— Казваш, че човешкият живот е свещен. Къде са доказателствата за това? В историята? Войните, които са отнели живота на милиони хора, са били подкрепяни от всички правителства и религии. Избиването на хиляди врагове в един политически спор или заради икономически интереси никога не е прекъсвало. Колко пъти стремежът към печалба е бил поставян над неприкосвеността на човешкия живот? След като си избавила клиента си от смъртното наказание, ти самата си оправдала отнемането на човешки живот.

Черните очи на Николе го стрелнаха гневно.

— Не го оправдавам и не го извинявам. Мисля, че това е проява на варварство. Просто отказах да създавам предпоставки за повече убийства!

Дон Априле заговори по-спокойно, но по-откровено, като че ли искаше да привлече вниманието им.

— Точно жертвата, на която ти съчувствуваш, лежи заровена в земята. Лишена е завинаги от заобикалящия я свят. Никога повече няма да видим лицето й, няма да чуем гласа ѝ, няма да я докоснем. Тя е потънала в мрака и е загубена за нас и нашия свят.

Всички слушаха в мълчание, докато Донът отпи още гълтка вино.

— Виж какво, Николе, чуй ме. Твой клиент, убиецът, е осъден на доживотен затвор. До края на живота си той ще остане зад решетките или в някоя лудница. Така твърдиш ти. Но всяка сутрин той ще вижда изгряващото слънце, ще усеща вкуса на топлата храна, ще слуша музика, кръвта ще тече във вените му, а с нея ще продължи и

интересът му към живота. Близките му пак ще могат да го прегърнат. Доколкото разбирам, той дори ще има на разположение и книги, може да учи дърводелство, да направи маса, столове. С две думи, той ще живее, а това е несправедливо.

Николе обаче не се разколеба нито за миг.

— Татко, за да опитомиш едно животно, ти не му позволяваш да яде сурово мясо. Не му даваш да опита вкуса му, за да не поискаш още. Колкото повече убиваме, по-лесно свикваме с това. Не можеш ли да разбереш? — Когато той не ѝ отговори, Николе попита: — А как можеш да отсъдиш кое е справедливо и кое не е? Къде прокарваш чертата? — Думите ѝ трябваха да прозвучат като предизвикателство, но приличаха повече на молба, с която искаше той да прояви разбиране за всичките години, през които беше изпитвала съмнение към него.

Всички очакваха, че Донът ще избухне при такова нахалство, но изведнъж баща ѝ се развесели.

— И аз съм имал моменти на слабост — каза той. — Но никога не съм позволявал на някое дете да съди родителите си. Децата са безполезни същества и живеят от нашето страдание. Като баща считам, че не заслужавам укори. Отгледах три деца, които са стълбове на обществото. Те са талантливи, постигнали са това, което са искали, и се радват на успехи. Не са съвсем беззащитни срещу превратностите на съдбата. Може ли някой от вас да ме укори?

В този момент гневът на Николе премина.

— Не — отвърна тя. — Никой не може да отправя укори срещу теб като родител. Ти обаче пропусна нещо. Бесят потиснатите, а богатите все някак си успяват да се измъкнат от наказанието.

Донът погледна строго Николе.

— Защо тогава не се бориш да промениш законите така, че и богатите да получават наказанието си наравно с бедните? В това има повече смисъл.

— Тогава ще останем твърде малко на брой — обади се Асторе и весело се усмихна. Тази забележка разсея напрежението.

— Най-голямата човешка добродетел е състраданието — каза Николе. — Едно цивилизирано общество не убива и се въздържа от налагането на наказания дотолкова, доколкото разумът и правосъдието позволяват.

Едва в този момент Донът загуби доброто си настроение.

— Откъде ти дойдоха в главата тези идеи? Това са глезотии и прояви на малодушие, нещо повече, това е богохулство. Та кой е по-безмилостен от Бога? Той не проща и не забранява наказанието. По негова воля са създадени и раят, и адът. Неговият свят не е лишен от скръбта и мъката. Коя си ти, та проповядващ толкова изтънчени нрави? Това си е чиста проба аргантност. Сигурна ли си, че си толкова безупречна и можеш да създадеш по-добър свят? Помни, че светците могат само да шепнат молитвите си в ушите на Бога, и то когато са заслужили това право благодарение на собственото си мъченичество. Не, наш дълг е да контролираме себеподобните си, или поне да сме наясно с техните големи грехове. Иначе ще предадем нашия свят на дявола.

При тези думи Николе толкова се ядоса, че не можа да каже нищо, а Валериус и Маркантонио се усмихнаха. Асторе сведе глава, сякаш се молеше.

Накрая Николе каза:

— Татко, ти си твърде краен моралист и в никакъв случай не си пример за подражание.

На масата настъпи продължително мълчание. Всеки си спомни странните си отношения с Дона. Николе никога не приемаше за чиста монета историите, които се разказваха за баща ѝ и въпреки това се страхуваше, че може и да са верни. Маркантонио си спомни как един негов колега в телевизията преднамерено го попита:

— Как се отнася баща ти към теб и останалите деца?

Той обмисли внимателно отговора си, защото му беше ясно, че човекът намеква за репутацията на баща му.

— Отношението на баща ми към нас е съвсем сърдечно — беше отвърнал Маркантонио.

Валериус си мислеше колко много баща му прилича на някои генерали, под чието командане беше служил. Това бяха хора, които искаха работата да се свърши на всяка цена, без да имат каквото и да било морални скрупули и без да изпитват каквото и да било съмнения, че това го изисква дългът им. Стрелите им попадаха право в целта със смъртоносна бързина и точност.

За Асторе нещата стояха по-различно. Донът винаги се беше отнасял към него с обич и доверие. Но той беше и единственият на масата, който знаеше, че репутацията на Дона отговаря на онова, което

се говореше за него. Спомни си една случка, станала три години преди да се завърне от престоя си в Сицилия. Донът му беше дал някои инструкции...

Беше му казал:

— Човек на моята възраст може да умре, ако си убоде палеца на гвоздей, от черна брадавица на гърба или от нарушен ритъм на сърцето. Странното е, че не съзнава как смъртта го дебне всяка секунда от живота. Без значение е дали има или няма врагове. Но трябва да планира нещата. Направих те наследник на контролния пакет акции в моите банки. Ще ги управляваш и ще делиш доходите от тях с децата ми. Някои кръгове искат да ги купят. Един от тях се оглавява от генералния консул в Перу. Федералното правителство използва новоприетите закони за борба с организираната престъпност и продължава да ме следи, за да сложи ръка на банките. За него това ще бъде доста добър удар. Обаче нищо няма да открият. Моят съвет е никога да не продаваш банките. С течение на времето те ще стават помагъщи и по-печеливши, а миналото ще бъде забравено. Ако се случи нещо неочаквано, извикай господин Прайър да ти помага в управлението. Познаваш го добре. Той е много опитен и също печели от банките. Дължи ми лоялността си. Ще те запозная също и с Бенито Кракси от Чикаго. Той е изключително съобразителен човек и също получава доходи от банките. И на него можеш да имаш доверие. Междувременно ще ти поверя един бизнес, свързан с вноса на макарони, който ще ти осигури добро препитание. Срещу всичко това ти ще бъдеш длъжен да се грижиш за сигурността и благополучието на децата ми. В този свят господстват сурови нрави, а аз ги възпитах, без да ги науча как да се защитават.

Сега, три години след този разговор, Асторе се беше замислил върху думите му. Времето минаваше и беше започнало да му се струва, че няма да има нужда от неговите услуги. Светът на Дон Априле нямаше да бъде разрушен.

Николе обаче все още не беше приключила спора.

— Какво ще кажеш за милосърдието? — попита тя баща си. — Знаеш какво проповядва християнството по този въпрос.

Донът отговори без колебание.

— Състраданието е грях, претенция за могъщество, каквото не притежаваме. Тези, които проявяват състрадание, правят непростимо

зло на жертвата. То не влиза в задълженията ни за този свят.

— Значи ти не се нуждаеш от проява на състрадание, така ли? — каза Николе.

— Не, за нищо на света — отвърна Донът. — Не се стремя към него и не го желая. Ако настъпи такъв момент, предпочитам да ме накажат за всичките ми грехове.

На този обяд полковник Валериус Априле покани семейството да присъства на конфирмацията^[3] на 12-годишния си син в Ню Йорк след два месеца. Благодарение на настъпилата в него промяна Донът прие поканата.

И така през декември, в един студен неделен ден, озарен в бледолимонена светлина, по обед семейството отиде в катедралата „Свети Патрик“ на Пето авеню. Яркото слънце отразяваше огромната ѝ сянка върху съседните улици. Дон Реймонде Априле, Валериус и жена му, Маркантонио, който с нетърпение чакаше да си тръгне, и Николе, много красива в черните си дрехи, наблюдаваха как самият кардинал с червена шапка на главата даваше първото причастие и плесваше леко децата по бузите с традиционната плесница, предавайки им небесното предупреждение.

Човек изпитва някакво необяснимо удоволствие да наблюдава как момчета в началото на пубертета и млади момичета, облечени в бели роби и с червени шалове, пристъпваха по централната пътека на катедралата, наблюдавани от каменните ангели и светци над тях. От този ден нататък те се обричаха в служба на Бога до края на живота си. Николе се просълзи, макар да не вярваше нито дума от това, което проповядваше кардиналът. Вътрешно дори ѝ стана смешно.

Навън по стъпалата на катедралата децата махнаха робите и показаха новите си дрехи. Момичетата, облечени в ефирни рокли от бяла дантела, а момчетата в черни костюми, ослепително бели ризи и традиционните плетени червени вратовръзки, вързани около гърлата им, за да ги пазят от дявола.

Дон Априле излезе от църквата. От едната му страна вървеше Асторе, а от другата Маркантонио. Децата се бяха скуччили наоколо. Валериус и жена му гордо показваха бялата роба на сина си, когато един фотограф започна да ги снима.

Дон Априле заслиза по стъпалата, вдишвайки свежия въздух. Денят беше прекрасен. Никога не се беше чувстввал толкова жизнен и пълен с енергия. Когато внукът му, получил първо причастие, дойде да го прегърне, той го потупа сърдечно по главата и остави огромна златна монета в детската длан — традиционния подарък за деня на първото причастие. После бръкна в джоба и щедро раздаде на другите момчета и момичета шепа по-малки златни монети. Беше благодарен, чувайки радостните им възклициания, както и за това, че се намира в центъра на този град, сред неговите сгради от сив камък, които гледаше с умиление, като че ли бяха дървета. Стигна последната площадка, от която стъпалата водеха към улицата. Беше сам. Само Асторе вървеше на няколко крачки след него. Погледна надолу по стълбите пред себе си, след това се спря за миг, когато отпред паркира огромна черна лимузина, която като че ли го очакваше да влезе в нея.

В неделя сутринта в Брайтуотърс Хескоф стана рано и отиде за кифли и вестници. Беше приbral откраднатата кола в гаража — огромна черна лимузина, пълна с оръжие, маски и муниции. Провери налягането в гумите, бензина, маслото и светлините. Всичко беше наред. Влезе в къщата, за да събуди Франки и Стейс Стурцо, но те, естествено, бяха вече будни и Стейс беше сварил кафето.

Закусваха в мълчание и четяха неделните вестници. Франки провери какви са резултатите от баскетболните мачове.

В десет часа Стейс попита Хескоф:

— Колата готова ли е?

— Всичко е готово — отвърна той.

Излязоха от къщата. За пътуването до града им беше нужен един час, а имаха още час в аванс, който трябваше да убият някак. Важното беше да бъдат в точното време на точното място.

В колата Франки провери оръжията. Стейс опита как му стои една от маските. С помощта на малки бели копчета отстрани те можеха да висят около вратовете им, докато стане време да бъдат надянати в последния момент.

Подкараха към града, заслушани в оперна музика по радиото. Франки беше на предната седалка редом с Хескоф, а Стейс на задната. Хескоф беше изключително опитен шофьор, консервативен, движеше

се с постоянна скорост, нито избързваше, нито се бавеше. Между него и колите отпред и отзад винаги имаше голямо разстояние. Стейс изръмжа одобрително, за да намали малко напрежението. Бяха напрегнати, но не и нервни. Знаеха, че трябва да бъдат безупречни. Не можеха да си позволяят неточен изстрел.

Хескоф обикаляше бавно из улиците на града. На всички светофари пристигаше нарочно на червено, за да убива времето. После сви по Пето авеню и паркира на половин пресечка от централния вход на катедралата. Камбаните на църквата забиха, а звукът им се отрази от стоманените небостъргачи наоколо. Хескоф отново включи двигателя. Тримата наблюдаваха как децата се разпръсват из улиците. Това ги обезпокои.

Стейс прошепна:

— Франки, изстрелът в главата.

Видяха как Донът излезе и заслиза по стъпалата. Като че ли гледаше право към тях.

— Маските — нареди Хескоф. Даде малко газ, а Франки сложи ръка на дръжката на вратата. В лявата си ръка държеше автомат „Узи“ и се готвеше всеки момент да изскочи на тротоара.

Колата засили ход и спря точно когато Донът стигна последното стъпало. Стейс изскочи от задната седалка на улицата, а колата застана между него и целта. Светковично опря пистолета си на покрива, като го държеше с двете ръце. Стреля само два пъти.

Първият куршум удари Дона право в челото, а вторият разкъса гърлото му. Кръвта бликна по целия тротоар, жълтата слънчева светлина се изпъстри с червени капки...

В същото време Франки, който беше излязъл на тротоара, изстреля дълъг откос с автомата над главите на тълпата.

После двамата мъже скочиха обратно в колата и Хескоф се понесе, скърцайки с гумите надолу по булеварда. Само след няколко минути минаха през тунела, а след това пристигнаха на малкото летище, откъдето излетяха с частен реактивен самолет.

При първия изстрел Валериус събори сина и жена си на земята и ги покри с тялото си. Изобщо не видя какво стана. Николе, която гледаше изумена баща си, също не видя нищо. Обаче Маркантонио,

който беше от дясната страна на Дона, гледаше, не вярвайки на очите си. Реалността беше толкова различна от измислиците в неговите сериали. Куршумът беше разцепил челото на Дона като дина и вътре се виждаха кръв и част от мозъка. От попадението в гърлото плътта беше откъсната като с месарски сатър. На земята около него се беше образувала огромна локва кръв. Човек не можеше да си представи, че в тялото може да има толкова много кръв.

Маркантонио видя двамата мъже с маски на лицата, видя и оръжията в ръцете им, но те му се сториха нереални. Не би могъл да си спомни никакви подробности за облеклото или цвета на косите им. Беше като парализиран от шока. Дори не би могъл да каже дали бяха чернокожи или бели, голи или облечени. Биха могли да бъдат високи над два метра или 70 сантиметра.

Обаче Асторе Виола беше нащрек още от момента, когато черната лимузина спря. Когато Донът падна на земята, Асторе видя Стейс да стреля с пистолет и му се стори, че дръпна спусъка с лявата ръка. Със сигурност можеше да твърди, че Франки стреля с автомата с лявата ръка. Мерна за част от секундата шофьора. Очевидно беше пълен човек с топчеста глава. Двамата стрелци се движеха с лекотата на добре тренирани атлети. Хвърляйки се на земята, Асторе протегна ръка, за да събори и Дона, но закъсня с част от секундата. Сега беше покрит с неговата кръв. Видя как децата се разбягаха, сякаш пръснати от ужасна вихрушка, а в центъра ѝ остана огромно червено петно. Те пищяха. Видя как Донът рухна на стълбите, като че ли смъртта беше разчленила скелета му. Почувства огромен страх за това какви последици ще има всичко това за живота му и живота на тези, които чувстваше най-близки.

Николе застана над тялото на баща си, коленете ѝ се подгънаха против волята ѝ и тя коленичи до него. Без да издаде звук, тя протегна ръка и докосна окървавеното му гърло. След това се разплака така, като че ли никога нямаше да спре.

[1] Политически активисти от италиански произход, екзекутирани след шумен съдебен процес. — Б.пр. ↑

[2] Ловджийска пушка с рязана цев. — Б.пр. ↑

[3] Първо причастие. — Б.пр. ↑

ГЛАВА III

За членовете на неговия бивш свят убийството на Дон Реймонде Априле беше шокиращо събитие. Кой би се изложил на риска да убие такъв човек и с каква цел? Беше се отказал от империята си, нямаше какво да се разграбва. Като мъртвец вече не можеше да прави щедрите си подаръци или пък да използва влиянието си, за да помага на онези, които имаха проблеми с правосъдието или със съдбата.

Дали не беше някакво дълго отлагано отмъщение? Или пък беше заради някаква скрита изгода, която тепърва щеше да се разбере? Разбира се, можеше да е замесена и жена, но той беше вдовец от двадесет години и никога не беше виждан с такава. Нямаше репутация на човек, привличан от женската хубост.

Убийството му беше не само загадка, но и кощунство. Човекът, който беше всявал такъв страх, който се беше измъкнал невредим както от наобиколилите го чакали, така и от закона, докато в продължение на повече от тридесет години беше управлявал обширната си престъпна империя. Как можа той да стане жертва на убийци? Каква ирония! Той намери смъртта си тъкмо когато беше открил правия път и се беше поставил под протекцията на обществото. Това трая само три кратки години.

Децата на Дона бяха извън подозрение. Това явно беше работа на професионални убийци, а за тях обикновено не се знае нищо.

По-странно беше, че средствата за информация не се занимаваха дълго със смъртта на Дона. Скоро те я забравиха, полицията пазеше мълчание, а от ФБР си измиха ръцете, обявявайки я за регионален проблем. Като че ли цялата предишна мощ и слава на Дон Априле се беше стопила през трите години на неговото оттегляне.

Подземният свят не прояви интерес. Нямаше убийства за отмъщение. Всички предишни приятели на Дона и неговите васали като че ли го бяха забравили. Дори децата на Дона като че ли оставиха зад гърба си цялата история и приеха безропотно съдбата на баща си.

Изглежда, че никой не се интересуваше от убийството, освен Курт Килке.

Агентът от ФБР Курт Килке, който отговаряше за Ню Йорк, реши да се занимае със случая, въпреки че това беше убийство от местно значение и работа за нюйоркската полиция. Имаше намерение да разговаря със семейството на Априле.

Месец след убийството заедно със заместника си Бил Бокстън посетиха Маркантонио Априле. Трябваше да бъдат внимателни с него. Той беше програмен директор на голяма телевизионна компания и имаше много връзки във Вашингтон. Срещата беше уредена след любезен разговор по телефона със секретарката му.

Маркантонио Априле ги прие в луксозния си кабинет в телевизията. Поздрави ги любезно и им предложи кафе, но те отказаха. Беше висок, красив мъж с маслинен цвят на кожата. Носеше елегантен тъмен костюм и вратовръзка в ярко розово и червено, ушита от фирма, специализирала се в изработването на вратовръзки, носени от телевизионни звезди.

— Ние помагаме в разследването на убийството на вашия баща — каза Килке. — Известно ли ви е дали някой е имал мотиви за това?

— Не бих могъл да знам — отвърна, усмихвайки се Маркантонио. — Баща ни ни държеше настани от своите работи. Това се отнасяше дори за внуките му. Израснахме напълно незапознати с неговите делови работи. — Направи жест, с който като че ли им се извиняваше.

Този жест не се хареса на Килке.

— Каква според вас би могла да бъде причината за това?

Маркантонио стана напълно сериозен.

— Господа, вие сте наясно с миналото му. Не искаше никое от децата му да има нещо общо с това. От началното училище до колежа живеехме далеч от дома, за да можем сами да намерим мястото си в живота. Никога не е идвал на обяд в домовете ни. Присъствал е на сватбите ни и това беше всичко. Разбира се, когато разбрахме каква е причината, му бяхме благодарни.

— Вие се издигнахте невероятно бързо до поста си — отбеляза Курт Килке. — Може би ви е помогнал малко?

За първи път Маркантонио изостави любезния тон.

— Никога. В професията ми издигането на млади хора не е нещо необичайно. Баща ми ме изпрати да уча в най-добрите училища и ми осигури щедра издръжка. Използвах тези пари за спонсориране на драматурзи и направих правилния избор.

— Баща ви доволен ли беше от това? — попита Килке, като го наблюдаваше внимателно, опитвайки се да чете по израза на лицето му.

— Не мисля, че той разбираше напълно това, което правех, но ми се струва, че беше доволен — каза малко нервно Маркантонио.

— Знаете ли, преследвах баща ви в продължение на двадесет години и не можах да го заловя. Той беше много умен човек — продължи Килке.

— Ние също не можахме да разберем нищо за него. Нито брат ми, нито сестра ми, нито аз.

Килке се засмя, като че ли бяха му разказали виц.

— Не чувствате ли никакво желание за сицилианско отмъщение? Не ви ли е минавала подобна мисъл?

— Разбира се, че не — отвърна Маркантонио. — Баща ни не ни е възпитавал в такъв дух. Обаче се надявам, че ще хванете убиеца.

— Какво ще кажете за завещанието му? Той почина много богат.

— Ще трябва да питате сестра ми Николе за това. Тя е изпълнител на завещанието.

— А знаете ли какво е то?

— Разбира се. — За пръв път в тона му се усетиха ледени нотки.

— И вие не можете да се сетите за никой, който би искал да му навреди? — обади се Бил Бокстън.

— Не — отвърна Маркантонио. — Ако знаех никакво име, щях да ви го кажа.

— Добре — съгласи се Килке. — За всеки случай ще ви оставя визитката си.

Преди да разговаря с останалите две деца на Дона, Килке реши да се срещне с главния полицейски инспектор на Ню Йорк Пол ди Бенедето. Покани го в един от най-шикозните италиански ресторани в Ийст Сайд, защото не искаше разговорът да се протоколира. Бенедето

обичаше местата, посещавани от хайлайфа, стига да не се налагаше да бърка в портфейла си.

През годините двамата мъже често бяха работили заедно и на Килке винаги му беше приятно да бъде с него. Сега наблюдаваше как Пол опитва от всички ястия.

— Федералните не предлагат често такива фантастични обеди — каза Ди Бенедето. — Какво искаш?

— Този ти хареса, нали? — попита Килке.

Пол ди Бенедето сви огромните си рамене, които се надигнаха като големи морски вълни. После дяволито се усмихна. За човек с изключително суров вид усмивката на Пол беше голяма работа. Преобразяващо лицето му така, че заприличаваше на някой от симпатичните герои на Уолт Дисни.

— Курт — изсумтя той, — това е едно много калпаво място. Държат го извънземни. Вярно е, че се стараят кухнята им да прилича на италианска, да има италиански аромат, но манджите им имат вкус на марсиански туткал. Това са извънземни, уверявам те.

Килке се засмя.

— Но виното е добро, нали? — обади се Килке.

— За мен всичките им вина имат вкус на лекарства, освен тъмночервеното, и то разредено с малко сода — отвърна Ди Бенедето.

— Трудно е да ти угоди човек — оплака се Килке.

— Не, много е лесно, там е работата.

Килке въздъхна.

— Двеста долара служебни пари отидоха на вятъра.

— Не, не, оценявам жеста ти. Кажи сега за какво става въпрос?

Килке поръчка еспресо за двамата и каза:

— Разследвам убийството на Дон Априле, а това е ваш случай. Подслушвахме го в продължение на години и не излезе нищо. Оттегли се, живееше почтено, нямаше нищо, което някой би пожелал. Защо го убиха? Това е много опасна постъпка за когото и да било.

— Беше извършено много професионално, чудесна работа — припомни си Пол.

— Е, и? — подканни го да продължи Килке.

— Не виждам мотивите — отвърна Ди Бенедето. — Ти се справи с почти всички мафиотски главатари. Това също беше великолепна

работка. Свалям ти шапка. Може би тъкмо ти накара този Дон да се оттегли. Умните глави, които оцеляха, нямат причина да го премахнат.

— А какво ще кажеш за банковата верига, която все още притежаваше?

Ди Бенедето размаха пурата си.

— Това е по твоята част. Нашата работа е да преследваме онази паплач.

— А семейството му? Да си чул нещо за наркотици, женкарски истории, каквото и да било...

— Абсолютно нищо — каза Бенедето. — Всички са видни граждани с много успешни професионални кариери. Такива бяха плановете на Дона. Искаше да са абсолютно чисти. — Той замълча за миг и каза съвсем сериозно: — Убийството не беше за отмъщение, не беше и нечия приумица. Все ще да има някаква причина. Някой би трябвало да има полза от него. Тъкмо това се опитваме да разберем.

— А завещанието му?

— Утре то ще бъде представено от дъщеря му — отвърна Пол. — Аз настоявах да стане по-рано, но тя ми каза да изчакам.

— И ти не направи нищо, за да ускориш нещата? — попита Килке.

— Разбира се — отвърна Пол. — Тя е виден адвокат, има протекции, а адвокатската ѝ кантора е политическа сила. За какъв дявол трябва да я притискам? От такива хора си изкарвам хляба.

— Може би аз ще направя нещо повече — каза Килке.

— Сигурен съм в това — отвърна Пол.

Курт Килке се познаваше с помощник главната полицейска инспекторка Аспинела Уоингтън повече от десет години. Беше висока афроамериканка с ниско подстригана коса и фини черти. Подчинените ѝ и преследваните изпитваха ужас от нея. Държеше се колкото е възможно по-предизвикателно и не изпитваше кой знае какви топли чувства към Килке и ФБР.

Посрещна Килке в кабинета си с думите:

— Курт, пак ли си дошъл да направиш богат някой от черните ми събратя?

Килке се разсмя:

— Не, Аспинела. Нужна ми е информация.

— Така ли? Безвъзмездно ли? И то след като струвах на града пет милиона долара?

Беше облечена в дънково яке и тъмнокафяви панталони. Под якето се виждаше кобурът на пистолета ѝ. На дясната си ръка носеше пръстен с диамант, който можеше да разреже кожата на лицето като бръснач.

Все още имаше зъб на Килке, защото ФБР беше представило доказателства за проявена бруталност при един случай от страна на неин детектив и съгласно закона за защита на правата на гражданите жертвата спечели делото, а двама от нейните детективи отидоха в затвора. Жертвата, която забогатя, беше сводник и пласъор на наркотици. Веднъж беше жестоко пребит от Аспинела. Въпреки че беше назначена за заместник главен полицейски инспектор по политически мотиви с цел спечелване на чернокожи избиратели, тя се отнасяше много по-суворо с черните престъпници, отколкото с белите.

— Престани да биеш невинни хора и аз ще престана — каза ѝ Килке.

— Никога не съм скроявала номер на невинен човек — отвърна Аспинела и се усмихна.

— Идвам във връзка с убийството на Дон Априле — уведоми я Килке.

— Това не е твоя работа — сряза го Аспинела. — Случаят е от местно значение. Да не би да имаш намерение да започнеш някое от проклетите си дела за нарушаване на граждански права?

— Може да е свързано с валутни злоупотреби и наркотици — подхвърли Килке.

— И откъде ти е известно това? — попита Аспинела.

— Имаме си информатори — отвърна Килке.

Изведнъж Аспинела изпадна в изблик на гняв.

— Значи вие, шибанящите от ФБР, можете да идвате за информация, а криете своята, така ли? Не сте честни дори спрямо добрите ченгета. Арестувате само онези с белите якички, не си цапате ръцете с мръсната работа. Нямате си и най-малка представа за нея. Я се разкарай от кабинета ми!

Килке беше доволен от разговорите. От тях му стана ясно, че Ди Бенедето и Аспинела ще си затворят очите за убийството на Дон

Априле. Нямаха намерение да сътрудничат на ФБР. Щяха да претупат случая. Накратко казано, те бяха подкупени. Имаше основания да мисли така. Знаеше, че търговията с наркотици може да оцелее само ако се плаща на шефове от полицията, а разполагаше и със сведения, недоказвани за пред съда, че Ди Бенедето и Аспинела получават пари от наркобарона.

Преди да разговаря с дъщерята на Дона, Килке реши да опита късмета си при по-големия му син Валериус Априле. Заедно с Бокстън отидоха с кола до Уест Пойнт. Валериус беше полковник от американската армия и преподаваше военна тактика в академията. Какво ли пък би могло да означава това, помисли си Килке.

Валериус Априле ги прие в просторен кабинет, който гледаше към плаца, където кадетите имаха строева подготовка. Не беше общителен като брат си, но не и нелюбезен. Килке го попита дали знае баща му да е имал врагове.

— Не — отвърна той. — През последните двадесет години служех повече извън страната. Ходил съм на някои семейни празници, когато съм имал възможност. Единствената грижа на баща ми беше да стана генерал. Искаше да ме види с генералска звезда на пагоните. Щеше да бъде доволен дори ако бях станал бригаден генерал.

— Значи е бил патриот? — вметна Килке.

— Обичаше тази страна — каза сдержано Валериус.

— Негова ли е заслугата да ви приемат като кадет? — попита Килке.

— Предполагам, че да, обаче не успя да ме направи генерал. Сигурно не е имал връзки в Пентагона или пък не съм бил достатъчно способен. Но на мен работата ми харесва и така. Тежа си на мястото.

— Не можете ли да ни кажете нещо за враговете на баща ви? — настоя Килке.

— Не, той нямаше врагове — отвърна Валериус. — Баща ми би могъл да стане прочут генерал. Преди да се оттегли, беше уредил всичките си проблеми. Когато използваше сила, винаги ударите му бяха изпреварващи. Знаеше точно как и с какви средства да ги нанесе.

— Вие като че ли не приемате много тежко убийството на баща ви. Нямate ли желание да отмъстите? — попита Килке.

— Не изпитвам нещо повече, отколкото съжаление за колега, паднал в битка — отвърна Валериус. — Разбира се, че ме интересува кой е убиецът. На никого не е приятно да види баща си мъртъв.

— Знаете ли нещо за завещанието му?

— За това ще трябва да питате сестра ми — отвърна Валериус.

Късно същия следобед Курт Килке и Бил Бокстън пристигнаха в кабинета на Николе Априле. Тук им бе оказан съвсем различен прием. До кабинета ѝ можеше да се стигне само през бариерите на три секретарки и личния ѝ бодигард, който въпреки че беше жена, имаше такъв вид, че можеше да се справи само за две секунди и с него, и с Бил Бокстън. Като наблюдаваше движенията ѝ, Килке заключи, че тренировките бяха направили тялото ѝ силно като на мъж. Мускулите ѝ се очертаваха под дрехите. Гърдите ѝ бяха здраво пристегнати. Върху пуловера с висока яка носеше ленено сако и беше обута в черни джинси.

Поздравът на Николе не беше от най-сърдечните, въпреки че беше красива жена, облечена в тъмновиолетов делови костюм. Носеше огромни златни обеци във формата на халки и имаше дълга черна лъскава коса. Чертите ѝ бяха фини, но строги, обаче огромните ѝ кафяви очи, които гледаха меко, я издаваха.

— Господа, мога да ви отделя двадесет минути — предупреди ги хладно тя.

Под виолетовото сако носеше блуза с жабо, а ръкавелите почти покриваха ръцете ѝ, когато протегна ръка, за да поеме служебната карта на Килке. Разгледа я внимателно и каза:

— Специален агент от такъв висок ранг? Не е ли прекалено за такава рутинна процедура?

В тона ѝ имаше нещо познато, което винаги дразнеше Килке. Това беше тон на федерален адвокат, който подлага на съмнение доводите на обвинението. В него винаги се забелязваше лек укор.

— Баща ви беше изключително важна личност — обясни Килке.

— Да, докато не се оттегли и не се постави под протекцията на закона — каза с горчивина Николе.

— Тъкмо това прави убийството му още по-загадъчно. Надявахме се, че можете да ни дадете някаква идея за хора, които биха

му имали зъб.

— Не е чак толкова загадъчно — отбеляза тя. — Познавате живота му много по-добре от мен. Той имаше много врагове. Вие също сте сред тях.

— Дори и най-големите ни зложелатели не биха си позволили да ни обвинят, че сме пречукали някой на стъпалата на катедрала — отвърна хладно Килке. — Освен това аз не бях негов враг, а защитник на закона. След като се оттегли, той нямаше врагове. Просто купи всичките. — За момент Килке замълча. — За мен е странно, че нито вие, нито братята ви не се интересувате много кой е убил баща ви.

— Защото не сме лицемери — каза Николе. — Баща ми не беше светец. Той играеше своята игра и плати за това. — Тя се замисли. — Освен това погрешно считате, че не се интересувам кой го е убил. В действителност съгласно закона за свобода на информацията ще поискам да се запозная с досието на баща ми във ФБР. Надявам се, че няма да ме разтакавате, защото ще станем врагове.

— Това е ваше право — каза Килке. — Но може би ще ми помогнете, като ме запознаете с условията на завещанието му.

— Не съм участвала в съставянето на документа.

— Но вие сте изпълнител на завещанието — възрази Килке. — Условията му сигурно са ви известни.

— Утре ще го представим за проверка на достоверността — уведоми го Николе. — Съдържанието ще бъде оповестено публично.

— Сега не можете ли да ми кажете нещо, което би помогнало на разследването? — попита Килке.

— Само това, че нямам намерение да се оттегля рано от активна дейност.

— И защо не искате да ми кажете нещо днес?

— Защото не съм длъжна да го направя — отвърна хладно Николе.

— Познавах добре баща ви. Той би ми дал по-логично обяснение.

Николе за пръв път го погледна с уважение.

— Това е вярно. Е, добре. Преди да умре, баща ми раздаде много пари. На нас оставил само банките си. Аз и братята ми получаваме 49 процента от контролния пакет акции, а другите 51 процента стават притежание на братовчед ни Асторе Виола.

— Можете ли да ми кажете нещо за него? — попита Килке.

— Асторе е по-млад от мен. Никога не е бил свързан с работите на баща ми и ние го обичахме, защото беше изключително очарователен вироглавец. Разбира се, сега не го обичам чак толкова.

Килке се порови из паметта си. Не си спомняше да има досие за Асторе Виола, но въпреки това би трябвало да има такова.

— Можете ли да ми дадете адреса и телефона му? — помоли той.

— Разбира се, обаче ще си изгубите времето, повярвайте ми.

— Трябва да си изясня подробностите — каза примирително Килке.

— И защо ФБР се интересува от тях? Това е убийство от местно значение.

— Десетте банки на баща ви са международни. Може да има някои усложнения, свързани с валута — отвърна хладно Килке.

— Така ли! — възклика Николе. — Тогава ще трябва веднага да поискам досието му. В края на краишата сега притежавам част от тези банки. — Тя го изгледа подозрително. Той знаеше, че трябва да не я изпуска от очи.

На следващия ден Килке и Бил Бокстън отидоха с кола до областта Уестчестър, за да се срещнат с Асторе Виола. В покритото с гора имение имаше огромна къща и три хамбара. На поляната, оградена с висока до кръста ограда от нарязани релси и врата от ковано желязо, имаше шест коня. На паркинга пред къщата стояха четири леки коли и един микробус. Килке си спомни регистрационните номера на две от колите.

Посрещна ги жена на около 70 години, която ги въведе в гостната. Беше пълно със звукозаписна техника. Четирима млади мъже бяха застанали пред стойки, на които имаше ноти, а друг седеше пред пианото. Това беше професионален състав, състоящ се от саксофон, контрабас, китара и ударни инструменти.

Асторе стоеше пред микрофона срещу тях и пееше с дрезгав глас. Дори Килке можеше да заключи, че за тази музика не би могло да се намери публика.

Асторе спря пеенето и каза:

— Бихте ли почакали само пет минути, за да завършим записа? След това приятелите ми ще си вземат инструментите и аз ще бъда изцяло на ваше разположение. — Беше красив. Носеше златен медальон, който стоеше точно по средата на гърлото му.

— Разбира се — съгласи се Килке.

— Донеси им кафе — нареди Асторе на прислужницата.

Килке беше поласкан. Това не беше любезна покана, а нареддане.

Обаче трябваше да почакат повече от пет минути. Асторе записваше италианска народна песен, акомпанирайки си на мандолина. Пееше с дрезгав глас на някакъв диалект, който Килке не разбираше. Беше забавно да го слуша човек, като че ли чуваше собствения си глас, застанал под душа.

Най-после останаха сами и Асторе изтри потта от лицето си.

— Не беше толкова лошо, нали? — каза той и се засмя.

Килке усети, че веднага хареса мъжъ. Беше на около тридесет години, но жизнен като момче и, изглежда, не се приемаше на сериозно. Беше висок и строен със стойка на боксьор. Кожата на красивото му лице имаше леко матов оттенък, а неправилните му, изострени черти напомняха на портрет от петнадесети век. Не изглеждаше суетен, но около врата си носеше широк два инча златен ланец. Към него беше прикрепен медальон с образа на Дева Мария.

— Беше чудесно — каза Килке. — Трябва да пуснете дискове в масов тираж.

Асторе се усмихна. Усмивката му беше широка и съвсем естествена.

— Бих искал, но не съм толкова добър. Обаче обичам тези песни и ги раздавам като подаръци на приятели.

Килке реши да пристъпи към същината на визитата.

— Това са само обичайните въпроси. Познавате ли някой, който би искал да стори зло на чично ви?

— Никой — отвърна Асторе, без да му мигне окото. На Килке този отговор му беше омръзнал. Всеки имаше врагове, особено пък Реймонде Априле.

— Вие наследявате контролния пакет от акциите на банките му — отбеляза Килке. — Толкова ли бяхте близки?

— Това наистина ми е непонятно — отвърна Асторе. — Като дете бях един от любимците му. Той ми помогна да започна бизнеса си, а после като че ли ме забрави.

— С какъв бизнес се занимавате?

— Внасям всички висококачествени макарони от Италия.

Килке го погледна скептично.

— Макарони? — повтори той.

Асторе се усмихна. Беше свикнал с подобна реакция. Не беше никакъв престижен бизнес.

— Знаете ли, че Лий Якова никога не казва автомобили. Винаги говори за коли. В мята бизнес никога не казваме пица или спагети, а само макарони.

— А сега ставате банкер?

— Ще опитам — каза Асторе.

Когато си тръгнаха, Килке попита Бил Бокстън:

— Какво мислиш?

Той харесваше изключително много Бокстън. Човекът вярваше в Бюрото като самия него — че хората в него са честни и неподкупни и че това е организация, която по своята ефикасност превъзхожда всяка друга агенция, отговаряща за сигурността и реда. Водените разговори бяха отчасти по негово настояване.

— За мен отговорите на всичките бяха твърде откровени — отвърна Бокстън. — Но не е ли така всеки път?

Да, така е всеки път, помисли си Килке. После го порази една мисъл — медальонът на Асторе никога не се помръдна.

За Килке последният разговор беше най-важен. Той беше с Тимона Портела — босът на мафията в Ню Йорк, единственият, който освен Дона се спаси от съдебно преследване след разследването, извършено от Килке.

Тимона Портела управляваше империята си от огромен апартамент, заемащ цял пристроен етаж в една сграда в Уест Енд. В останалата част от зданието имаше дъщерни фирми, които той контролираше. Охранителните мерки бяха по-строги, отколкото във Форт Нокс^[1]. Кракът му рядко стъпваше по паважа на нюйоркските улици.

Портела поздрави Килке и Бокстън в кабинета си, натъпкан с кресла и непробиваеми от куршуми стъклени стени, от които се откриваше великолепна гледка към небостъргачите на града. Беше огромен човек, облечен безупречно в тъмен костюм и ослепително бяла риза.

Килке пое месестата ръка на Портела и се възхити от връзката в тъмни тонове на врата му.

— Курт, с какво мога да ти помогна? — попита Портела с тънък, теноров глас, който прокънтя из стаята. Не обърна внимание на Бил Бокстън.

— Просто проверявам някои неща за случая Априле — отвърна Килке. — Помислих си, че може да ми дадеш някаква информация, която да ми е от полза.

— Убийството му беше много недостойно дело — възмути се Портела. — Реймонде Априле беше обичан от всички. Недоумявам кой може да го е направил. През последните години от живота си беше толкова добър човек. Раздаде парите си като един Рокфелер. Когато Бог го прибра при себе си, душата му беше чиста.

— Това не беше божие дело, а изключително добра професионална работа — прекъсна го Килке. — Все ще да е имало някакъв мотив. — Портела примигна, но не каза нищо, затова Килке продължи: — Ти си негов колега от години, сигурно знаеш нещо. Какво ще кажеш за племенника му, който наследява банките?

— С Дон Априле имах общ бизнес преди много години — каза Портела. — Обаче, когато се оттегли, той с лекота би могъл да ме убие. Фактът, че съм жив, доказва, че не сме били врагове. Не знам нищо за племенника му, освен че има артистични наклонности. Пее на сватби и неголеми сбирки, а дори и в малки нощни клубове. Той е от онези млади хора, които се харесват на старци като мен. Освен това продава добри макарони. Всичките ми ресторани ги използват. — Замисли се и въздъхвайки, каза: — Убийството на велик човек винаги се превръща в загадка.

— Знаеш, че помощта ти ще бъде добре оценена — напомни му Килке.

— Разбира се, че знам — съгласи се Портела. — ФБР винаги играе честно. Известно ми е, че помощта ми ще бъде оценена.

Той се усмихна широко на Килке и Бокстън, показвайки им почти безупречните си зъби.

По пътя към офиса Бокстън каза на Килке:

— Запознах се с досието на този приятел. Той се занимава активно с порнография и наркотици и е убиец. Как стана така, че не успяхме да се докопаме до него?

— Не е по-лош от другите — отвърна Килке. — Все ще го заловя някой ден.

Курт Килке нареди електронно подслушване на къщите на Николе Априле и Асторе Виола. Един сговорчив федерален съдия издале необходимата заповед. Килке нямаше никакви конкретни подозрения, но искаше да бъде сигурен. Те идваха главно от това, че нещата около Асторе изглеждаха прекалено добре, за да са съвсем верни, а Николе си беше родена да създава неприятности.

Килке разбра, че конете, които видя на поляната пред къщата на Асторе, са неговата страсть. Преди да го изведе за езда, всяка сутрин разчесваше и хранеше един жребец. В това нямаше нищо лошо, освен че той яздеше, облечен от главата до петите като английски ездач, с червеното сако и всичко останало, включително и с черна ловджийска жокейка на главата.

Беше му трудно да повярва, че Асторе е толкова беззащитен, та дори беше нападнат в Сентръл парк от трима апации. Беше успял да се измъкне, но полицейският доклад за случая беше твърде мъглияв по въпроса какво се беше случило с крадците.

Две седмици по-късно Килке и Бокстън прослушваха записите от устройствата, монтирани в къщата на Асторе Виола. Не можеше и дума да става да се подслушва домът на Валериус в района на Уест Пойнт.

На записите се чуваха гласовете на Николе, Маркантонио, Валериус и Асторе. Сега на Килке те му звучаха по-естествено, бяха свалили маските.

— Защо е трябвало да го убиват? — попита Николе. В гласа ѝ се усещаше мъка. Нямаше и помен от студенината, демонстрирана пред

Килке.

— Ще трябва да има някаква причина — обади се тихо Валериус. Замълча за миг, а след това продължи. Когато говореше с останалите членове на семейството, гласът му беше по-нежен. — Никога не съм имал нищо общо с бизнеса на стареца и затова не се притеснявам за себе си. Ами ти?

Маркантонио заговори с презрение. Очевидно не обичаше брат си.

— Вал, старият ти осигури назначение в Уест Пойнт, защото ти беше мекушав. Искаше да станеш по-твърд. После ти помагаше и в разузнаваческата ти дейност в чужбина. Така че и ти си вътре. Харесваше му идеята да станеш командир. Генерал Априле — това галеше ухoto му. Кой знае какви връзки е задействал за това.

Настъпи продължително мълчание. След това Маркантонио каза:

— Разбира се, помогна и на мен да започна. Беше щедър към компанията ми. Бях допуснат до големите агенции, които търсеха таланти. Вижте, ние не сме присъствали в неговия живот, но той винаги присъстваше в нашия. Николе, та старецът ти спести десет години в плащане на такси, като ти намери работа в тази адвокатска кантора. А ти, Асторе, знаеш ли кой осигури продажбата на твоите макарони по супермаркетите? — На запис гласът на Маркантонио беше далеч по-enerгичен и емоционален, отколкото при личната среща с него.

Изведнъж Николе побесня.

— Татко може и да ми е помогнал да мина през вратата, но заслугите за успешната ми кариера са само мои. Трябваше да се боря с акулите от фирмата за всичко, което постигнах. Това ми костваше непрекъснато четене по осемдесет часа седмично. — Тя замълча, а след това каза с леден тон, обръщайки се към Асторе: — Искам да знам защо татко ти повери банките? От къде на къде ти трябва да имаш нещо общо с каквото и да било?

Асторе започна да се извинява с отпаднал глас.

— Николе, нямам ни най-малка представа. Не съм го молил да го прави. Имам свой бизнес и ми харесва да пея и яздя. Освен това в цялата работа има изгода и за вас. Аз ще трябва да върша всичко, а печалбата ще се дели по равно между нас четиридесетимата.

— Ти обаче притежаваш контролния пакет от акциите, а си само наш братовчед — изтъкна Николе. После подигравателно каза: — Сигурно много му е харесвало как пееш.

— Сам ли ще управляваш банките? — чу се гласът на полковника.

Асторе се престори на ужасен.

— О, не, не. Николе ще ми даде списък с имена на специалисти, които ще се занимават с това.

Гласът на Николе трепереше от яд.

— Все още не мога да разбера защо Донът не натовари мен с тази работа? Защо?

— Защото не е искал някое от децата му да може да упражнява натиск върху другите — обади се Маркантонио.

— Может би причината е, че е искал да запази всички ви от евентуални опасности — чу се тихият глас на Асторе.

— Какво ще кажете за онзи от ФБР, който ни се представи едвали не като най-добрая ни приятел? Той преследваше татко в продължение на години. Сега си мисли, че ще му поднесем на тепсия всичките си семейни тайни. Какво влечуго!

Килке усети как се изчервява. Не беше заслужил такава обида.

— Просто си върши работата, а тя никак не е лесна — отговори ѝ Валериус. — Сигурно е много способен. Изпрати почти всички приятели на стареца в затвора, и то за дълго.

— Благодарение на предателите и информаторите — каза презрително Николе. — А и тези закони за борба с организираната престъпност, които се прилагат твърде селективно. Ако ги спазват, могат да изпратят половината от политическите ни лидери в затвора и повечето от 500-те най-богати хора в страната.

— Николе, ти си адвокат. Престани с тези глупости!

— Чудя се откъде федералните агенти си купуват такива шикарни костюми — каза замислен Асторе. — Да не би във ФБР да си имат специален шивач?

— Тайната е в начина, по който ги носят — обясни му Маркантонио. — Никога не можем да имаме филмов герой като онзи мъж Килке. Напълно откровен, абсолютно честен, почтен във всяко отношение и въпреки това не можеш да му имаш доверие.

— Марк, зарежи ги твоите фалшиви телевизионни сериали — прекъсна го Валериус. — Намираме се във враждебна обстановка. Тя изисква разузнаването да отговори на два въпроса. „Зашо?“ и „Кой?“ Защо бе убит татко? И кой може да бъде убиецът? Всички твърдят, че той не е имал врагове и не е притежавал нищо, което някой би пожелал.

— Подала съм молба да се запозная с досието на баща ми във ФБР — намеси се Николе. — Оттам може би ще успеем да налучкаме някаква следа.

— И за какво? — прекъсна я Маркантонио. — Не можем да направим нищо по въпроса. Татко сигурно щеше да поиска да забравим за случилото се. Случаят трябва да бъде оставен наластите.

— Значи на нас изобщо не ни пuka кой е убил баща ни, така ли? — попита го с презрение Николе. — Асторе, ти какво ще кажеш. И ти ли си на това мнение?

Асторе се опита да я успокои:

— Какво можем да направим? Обичах баща ти. Благодарен съм му, че е бил толкова щедър към мен в завещанието си. Нека изчакаме и видим какво ще стане. На мен Килке ми хареса. Ако има нещо за откриване, той ще го открие. Животът на всички ни е добър, защо трябва да го променяме? — Замълча за миг, а после каза: — Вижте, трябва да се обадя на един от доставчиците си, а след това имам запис в студиото, затова трябва да вървя. Вие обаче можете да останете и да продължите разговора...

Настъпи продължително мълчание. Килке не можеше да не изпита добро чувство към Асторе и презрение към останалите. Той обаче беше доволен от чутото. Това не бяха опасни хора, нямаше да му създават неприятности.

— Обичам Асторе — чу се гласът на Николе. — Той беше поблизък с баща ни, отколкото всеки от нас. Но е толкова лекомислен! Марк, може ли да стигне донякъде с това пеене?

— В нашия бизнес има хиляди като него — засмя се Маркантонио. — Той е от категорията на футболна звезда в гимназиален отбор. Приятен е, но няма заложби. Бизнесът му обаче е добър и му харесва, така че това няма значение.

— Контролира банки за много милиони долари, с една дума, всичко, което притежаваме, а се интересува най-вече от пеене и езда —

възмути се Николе.

— Седи великолепно на коня, но седлото му не е добро — пошегува се мрачно Валериус. Полковникът беше участвал като кавалерист в много паради.

— Защо татко постъпи така? — продължи да се чуди Николе.

— Справя се много добре с макаронения бизнес — отбеляза Валериус.

— Трябва да закриляме Асторе — настоя Николе. — Той е прекалено добър да управлява банките и прекалено доверчив, за да се справи с Килке.

Когато записът свърши, Килке се обърна към Бокстън.

— Как ти се струва?

— Ами като Асторе и аз мисля, че ти си чудесен човек — отвърна Бокстън.

Килке се засмя.

— Не, имам предвид дали мислиш, че сред тези хора някой може да бъде заподозрян в убийството?

— Не — каза Бокстън. — Първо на първо, всички са негови деца и, второ, нямат опит в такива неща.

— Въпреки че не са глупави — отбеляза Килке. — Зададоха правилния въпрос. Защо?

— Е, това не е наш проблем — каза Бокстън. — Той е от местно, а не от федерално равнище. Да не мислиш, че може да има отношение и към нас?

— Банките са международни — припомни Килке. — Но не си струва да харчим повече пари на Бюрото. Отмени подслушването на всички телефони!

Курт Килке обичаше кучетата, защото не бяха заговорници. Не можеха да крият враждебността си, не бяха лукави, не крояха планове и не лежаха будни през нощта, за да мислят как да ограбят или да убият други кучета. Не бяха предатели. Той имаше две немски овчарки, които пазеха къщата му. Вечер, когато се разхождаше с тях в близката гора, помежду им цареше пълна хармония и доверие.

Когато тази нощ се върна в къщи, беше много доволен. В създалата се ситуация не можеше да се очаква опасност от семейството

на Дона. Нямаше да има кървава вендета.

Килке живееше в Ню Джърси с жена си, която обичаше истински, и десетгодишната си дъщеря, която обожаваше. Освен двете кучета в къщата му беше монтирана надеждна алармена система. За нея плащаше държавата. Жена му отказа да се обучава в стрелба с пистолет и той разчиташе повече на анонимността. Съседите и дъщеря му го мислеха за адвокат (той беше такъв). Когато се прибираше у дома, винаги държеше под ключ пистолета и служебната си карта на агент от ФБР.

Никога не отиваше до железопътната гара с колата. Крадците на дребно не се спираха пред нищо и можеха да откраднат радиото. Когато пристигна с влака, позвъня на жена си по мобифона и тя дойде да го вземе. С кола пътуването до дома му беше само пет минути.

Жена му Жоржет го целуна усмихната и се притисна до него. Дъщеря му, която беше безкрайно жизнена, се втурна да го прегърне. Двете кучета въртяха опашки около него, но не си позволиха волности. Всички се събраха лесно в големия буик.

Килке държеше много на тази част от живота си. Със семейството си се чувстваше спокоен и в безопасност. Знаеше, че жена му го обича. Тя се възхищаваше от харектера му, гордееше се, че той върши работата си без злоба и разни трикове, че има чувство за справедливост и ѝ се доверява дотам, че разговаряше с нея по служебни въпроси. Разбира се, Килке не ѝ казваше всичко, а и тя беше заета с работата си. Пишеше за прочути жени от историята, преподаваше етика в местен колеж и участваше активно в обществения живот, бореше се за каузите, в които вярваше.

Сега Килке я наблюдаваше как приготвя вечеря в кухнята. Красотата ѝ винаги го изпълваше с възторг и го караше да се чувства щастлив, че тя го обича. Забеляза, че докато наредждаше масата, дъщеря му Ванеса подражаваше на майка си и дори се опитваше да ходи с грациозна балетна стъпка като нея. Както винаги, и сега Килке се запита кое кара жена му да го обича.

Жоржет не беше от жените, които държат прислужници да им помагат в домакинството, и възпитаваше дъщеря си в същия дух. На шест години Ванеса вече переше сама дрехите си, почистваше къщата и помагаше на майка си в готовното. Беше самостоятелно дете.

В тези моменти от деня Килке чувстваше, че си заслужава да се живее. Обаче винаги изпитваше страх, че жена му ще научи за истинската му същност и за света, в който живее.

По-късно, когато Ванеса си легна (Килке провери звънеща, с който можеше да им позвъни, ако има нужда от тях), отидоха в спалнята. Както винаги, Килке усети някакво почти религиозно преклонение, когато жена му се съблече. Тогава огромните й сиви очи, които гледаха така умно, започваха да искрят от любов. По-късно, когато заспиваше, тя стисна ръката му, за да я води в сънищата й...

Килке се беше запознал с нея, когато разследваше в колежа екстремистки организации, заподозрени в дребни терористични актове. Тя беше политически активист и преподаваше история в малък колеж в Ню Джърси. Разследването му го доведе до заключението, че тя просто е либерал и няма връзка с екстремистките групи. Така и написа в доклада си.

Но когато в рамките на разследването разговаря с нея, той беше поразен от абсолютната липса от нейна страна на враждебност, че е агент от ФБР. Дори прояви интерес към работата му и отношението му към нея, а за собствена изненада той й отговори откровено. Каза й, че гледа на себе си като на защитник на обществото, което според него не би могло да съществува без някакви правила. Добави полу на шега, че е нещо като щит между хората като нея и онези, които биха я унищожили заради собствените си интереси.

Ухажването беше кратко. Ожениха се без протакане, за да не позволят на здравия разум да надделее над любовта им, защото и двамата бяха наясно, че са на различни позиции почти във всичко. Той не споделяше нито едно от убежденията й. За него тя беше едно невинно създание за света, в който беше принуден да живее. Тя от своя страна категорично не споделяше преклонението, с което Килке се отнасяше към Бюрото. Обаче слушаше търпеливо оплакванията му по повод моралното убийство на светеща на ФБР Дж. Едгар Хувър.

— Представяха го като хомосексуалист, който обикаля обществените тоалетни, и като реакционен фанатик, а всъщност беше човек, посветил се на работата си, без каквото и да било либерално съзнание. Писателите сравняват ФБР с гестапо или с КГБ, но ние никога не сме прибягвали до мъчения и никога умишлено не сме злепоставяли някого, както прави това например нюйоркската

полиция. Никога не сме подхвърляли фалшиви доказателства. Децата в колежа щяха да загубят свободата си, ако не бяхме ние. Дясното крило би ги унищожило, толкова са невежи в политиката — каза ѝ той.

Тя се усмихна на пламенността му, трогната от нея.

— Не очаквай да се променя — каза му тя, усмихвайки се. — Ако това, което казваш, е вярно, няма за какво да се караме.

— Не очаквам да се промениш — увери я Килке. — Ако ФБР се отрази на отношенията ни, просто ще си намеря друга работа.

Не беше нужно да ѝ казва каква жертва би било това от негова страна.

Но колко са тези, които могат да кажат, че са напълно щастливи, че имат едно човешко същество, на което могат абсолютно да се доверят? Намираше голяма утеша в това да бъде неин верен закрилник както в духовен, така и във физически смисъл. Тя чувстваше как Килке е нащрек за нейната безопасност всяка секунда от деня.

Когато отсъстваше заради курсове за повишаване на квалификацията, тя ужасно му липсваше. Другите жени не го изкушаваха, защото не искаше да прави нещо зад гърба ѝ. Изпитваше божествено преклонение, когато, връщайки се, виждаше доверчивата ѝ усмивка и готовото ѝ да го приеме тяло. Тя го очакваше в леглото, гола, уязвима, оправдаваща го заради работата му, дар божи в живота му.

Но щастието му беше смущавано от тайните, които трябваше да крие от нея, от сериозните усложнения в работата, от разбирането, че светът е пълен с лоши жени и мъже, от черните петна на човечеството, които стигаха и до собствения му мозък. Имаше чувството, че без нея просто не си струва да се живее на този свят.

Веднъж още в началото на брака им, разтреперан от страх за щастието им, той направи нещо, от което наистина се засрами. Монтира подслушвателни устройства в собствения си дом, за да записва всяка дума на жена си, а след това прослушваше записите в мазето. Вслушваше се и в най-незначителната промяна в интонацията ѝ. Обаче тя издържа проверката. Никога не я чу да казва нещо злонамерено, дребнаво и лъжовно. Продължи подслушването в продължение на година, преди да изключи устройството.

Това, че тя го обичаше въпреки недостатъците му, въпреки невероятното му лукавство и нуждата да преследва себеподобни, се струваше на Килке цяло чудо. Той винаги се страхуваше, че тя ще

разкриване истинската му природа и ще се ужаси от него. Постепенно започна да става максимално придирчив към методите, които използваше. Така си спечели репутацията на честен човек.

Жоржет никога не се съмняваше в Килке. Беше го доказала. Бяха ги поканили на вечеря заедно с други двадесетина гости в дома на директора на ФБР. Събирането беше полуофициално и бе жест на уважение към Килке.

В един момент от вечерта директорът успя да отдели няколко секунди за него и жена му. Той й каза:

— Разбрах, че сте активен участник в защита на много либерални каузи. Разбира се, уважавам това ви право, но може би не си давате сметка, че вашите действия могат да навредят на кариерата на Килке в Бюрото.

Тя му се усмихна и отговори съвсем сериозно:

— Това ми е известно, но ще бъде голяма грешка и тежка загуба за Бюрото. Разбира се, ако на този проблем се придава прекалено голямо значение, мъжът ми ще си подаде оставката.

Директорът се обърна изненадан към Килке:

— Това вярно ли е? Ще подадеш ли оставка?

Килке се поколеба.

— Да, вярно е. Мога да го направя още утре, ако пожелаете.

Директорът се засмя.

— О, не. Не попадаме често на хора като теб. — След това хвърли леден поглед на жената на Килке. — В това, че мъжът започва да прилича на съпругата си, може би се крие и неговото последно убежище — каза той.

Всички се засмяха на тази твърде дълбокомислена шега, за да покажат добрите си намерения.

[1] Там до неотдавна се държеше златният резерв на САЩ. —
Б.пр. ↑

ГЛАВА IV

Пет месеца след смъртта на Дона Асторе беше зает с разговори с негови колеги, оттеглили се от активна дейност, с вземането на мерки за защита на децата му от посегателства, с разследване на обстоятелствата по убийството на Априле. Преди всичко трябваше да открие причината за този дързък, брутален акт. Кой беше наредил да убият великия Дон Априле? Знаеше, че трябва да е много внимателен.

Срещна се първо с Бенито Кракси от Чикаго.

Той се беше отказал от всички незаконни операции десет години преди Дона. Някога беше главен съветник на Националната комисия на мафията и познаваше до най-малки подробности структурите на Семействата в Съединените щати. Пръв забеляза признаците на разклащащото се могъщество на Големите семейства. Беше го предвидил и го очакваше. Благоразумно се оттегли от незаконна дейност, за да играе на борсата. Там беше приятно изненадан да открие, че може да краде не по-малко пари без никакъв риск да бъде наказан от правосъдието. Донът беше дал на Асторе името на Кракси като човек, с когото при необходимост можеше да се посъветва.

Кракси, вече на седемдесет години, живееше с двама бодигардове, шофьор и млада италианка, която му беше готвачка, икономка, а според слуховете и интимна приятелка. Беше абсолютно здрав, защото водеше умерен живот — ядеше малко и пиеше само от време на време. За закуска му стигаше купа с плодове и малко сирене, за обяд — омлет или зеленчукова супа, главно от боб и цикория, за вечеря обикновен котлет говеждо или агнешко и голяма салата с лук, домати и маруля. Пушеше само по една цигара на ден след обядта с кафе и мастика. Беше щедър, но благоразумен в харченето. Внимаваше на кого дава съветите си, защото за погрешен съвет човек можеше да бъде намразен като враг.

За Асторе обаче това не се отнасяше, защото Бенито Кракси бе един от многото, които бяха извънредно задължени на Дон Априле. Когато Кракси се оттегли, Донът беше този, който го защити, а това беше нещо опасно в техния бизнес.

Срещата премина като работна закуска. Имаше купи с различни плодове и сирене върху една дървена дъска, кафе и бутилка с мастика. На масата бяха сложени лъскави жълти круши, ябълки, купа с ягоди, големи почти като лимони, бяло грозде и тъмночервени череши. Огромната буза сирене приличаше на позлатена скала. Икономът им сервира и изчезна.

— И така, млади ми приятелю — каза Кракси, — ти си избраният от Дон Априле настойник.

— Да — отвърна Асторе.

— Знам, че те е подготвил за тази задача — каза Кракси. — Моят стар приятел винаги умееше да гледа напред. Разговаряли сме за теб. Знам, че си добре подготвен, въпросът е дали имаш волята да се справиш — каза му при срещата им Кракси.

Асторе се усмихна, очите му го гледаха открито.

— Донът спаси живота ми и ми даде всичко, което имам — сподели той. — Аз съм такъв, какъвто той ме направи, и се заклех да защитавам семейството му. Ако Николе не стане съдружник в адвокатската кантора, ако телевизионната компания на Маркантонио се провали и нещо се случи с Валериус, те пак ще имат банките. Живеех щастливо и съжалявам, че трябваше да се нагърбя с тази задача. Но дадох дума на Дона и трябва да изпълня обещанието си. Ако не го направя, в какво бих могъл да вярвам в бъдеще?

Връхлетяха го спомени от детството, моменти на голяма радост, за които се чувстваше благодарен. Това бяха сцени от летата, прекарвани в Сицилия с чично му, разходките из планината, историите, които Донът му разказваше. Изпълни го копнеж по онези времена, времена, в които имаше справедливост, в които лоялността се ценеше и добри и силни мъже вършеха достойни дела. Почувства, че Донът и Сицилия му липсват.

— Добре — каза Бенито Кракси, прекъсна спомените на Асторе и го върна към действителността. — Ти си бил на мястото на престъплението. Опиши ми подробно какво се случи!

Асторе му разказа.

— Сигурен ли си, че и двамата стрелци бяха леваци? — попита Кракси.

— За единия съм напълно сигурен, мисля, че и другият беше левак — отвърна Асторе.

Кракси сведе глава и за известно време потъна в размисъл. Мина доста време. После погледна Асторе в очите и каза:

— Мисля, че знам кои са били стрелците. Но не бива да се избързва. Много важно е да се знае кой ги е наел и защо. Трябва да бъдеш много предпазлив. Дълго мислих по въпроса. Най-вероятният заподозрян е Тимона Портела, но остава въпросът защо би го направил и на кого е искал да угоди? Тимона винаги е бил безразсъден, обаче убийството на Дон Априле е много рискована работа. Дори Портела се страхуваше от Дона, независимо дали се беше оттеглил, или не.

Ето какво мисля за стрелците. Те са двама братя, които живеят в Лос Анжелис и са най-опитните професионалисти в страната. Никога не говорят за това, което вършат. Малцина знаят, че са близнаци. И двамата се леваци. Те са родени бойци, не се страхуват от нищо. Опасностите дори ги привличат, а и възнаграждението вероятно е било много високо. Сигурно са им били дадени и някои уверения, че властите няма много да се престарават в разследването. Намирам за странно, че полицията и ФБР не са разпитали официално присъствалите на конфirmaцията в катедралата. В края на краишата въпреки че се беше оттеглил, Дон Априле продължаваше да бъде следен от ФБР. Разбираш, че всичко, което ти казвам, е само теория. Трябва да разследваш нещата, за да я потвърдиш. Ако съм прав, ще трябва да нанесеш удара с всичка сила.

— Интересува ме и още нещо — каза Асторе. — Децата на Дона в опасност ли са?

Кракси сви рамене, като белеше внимателно кората на една жълта круша.

— Не знам, обаче нищо не ти пречи да ги помолиш за помощ. Ти самият без съмнение си в опасност. Ще ти препоръчам и още нещо. Извикай твоя господин Прайър от Лондон да ръководи банките ти. Той е изключителен професионалист.

— А Бианко от Сицилия? — попита Асторе.

— Нека си стои там — посъветва го Кракси. — Когато постигнеш някакъв напредък, пак ще се срещнем.

Кракси сложи малко анасон в кафето на Асторе.

— Странно — въздъхна Асторе. — Никога не ми е минавало през ум, че ще замествам Дона, великия Дон Априле.

— Жivotът за младите е жесток и изпълнен с трудности — каза Кракси.

В продължение на двадесет години Валериус беше живял в света на разузнаването и не се занимаваше с белетристика като брат си Маркантонио. За него всичко, което Асторе му каза, не беше неочеквано и не го изненада.

— Имам нужда от помощта ти — заяви му Асторе. — Може би ще трябва да нарушиш някои от стриктните правила, от които се ръководиш.

— Най-после започна да показваш истинското си лице. Чудех се кога ще го направиш — каза хладно Валериус.

— Не знам какво имаш предвид — отвърна Асторе. Беше малко изненадан от реакцията на Валериус. — Мисля, че смъртта на баща ти е плод на заговор, в който са замесени нюйоркската полиция и ФБР. Може да мислиш, че си фантазирам, но това чувам.

— Не ми звуци невъзможно — отговори Валериус. — Но в работата си тук нямам достъп до секретни документи.

— Имаш приятели в разузнаването. Можеш да им зададеш някои въпроси — възрази Асторе.

— Не е нужно да им задавам въпроси. Те са бъбриви като свраки. Приказки като „бих искал да знам“ са излишни глупости. Какво точно ти трябва?

— Всякаква информация за убийците на баща ти — каза Асторе.

Валериус се облегна на стола си и дръпна от пурата. Това беше единственият му порок.

— Не ме будалкой, Асторе! Нека ти кажа нещо. Анализирах нещата. Възможно е да е гангстерско отмъщение. Мислих и за това, че ти стана собственик на контролния пакет от акциите в банките. Старият винаги имаше някакъв план. Мисля, че е бил следният. Донът те е направил свой наследник. Какво би трябало да означава това? Че ти си обучен за тази роля и оставен в резерв, за да се задействаш само при извънредни обстоятелства. Десет години от живота ти ми се губят, а и прикритието ти е прекалено добро, за да е истинско — певец — любител, ездач? Златната ти яка около врата също ми се струва

подозрителна. — Той замълча, пое дълбоко въздух и попита: — Как ти се струва като анализ?

— Много добре — отвърна Асторе. — Надявам се, че ще го запазиш само за себе си.

— Разбира се — увери го Валериус. — Но от това следва и заключението, че си опасен човек и си способен да прибегнеш до крайности. Нека да ти дам един съвет. Прикритието ти не е много надеждно и скоро ще бъдеш разкрит. Що се отнася до моята помощ, животът, който водя, ми харесва и аз съм против всичко, на което ти си способен. Затова засега отговорът ми е не. Няма да ти помогна. Ако нещата се променят, ще ти се обадя.

Една жена излезе, за да заведе Асторе до кабинета на Николе. Тя го прегърна и го целуна. Все още беше привързана към него, но техният юношески роман не беше оставил незаздравели рани.

— Трябва да говоря с теб насаме — настоя Асторе.

Николе се обърна към жената, която беше и неин бодигард.

— Хельн, можеш ли да ни оставиш сами? С него съм в безопасност.

Хельн изгледа продължително Асторе. Искаше да го впечатли и успя. Както и Килке, той забеляза абсолютната ѝ самоувереност. Това беше самоувереност на човек, който има скрито оръжие в себе си като картоиграч с асо в картите. Той я огледа, за да разбере къде го е скрила. Панталоните ѝ бяха плътно прилепнали, както и сакото, което подчертаваше внушителната ѝ физика. Пистолетът щеше да се очертае под дрехите. После забеляза цепката на крачола ѝ близо до обувката. Значи кобурът беше пристегнат около прасеца, а това не беше чак толкова остроумен начин за носене на оръжие. Когато излизаше, ѝ се усмихна с най-чаровната си усмивка, но тя го изгледа, без да мигне.

— Кой я нае? — попита Асторе.

— Баща ми — отвърна Николе. — Много е добра. Удивително е как се справя с крадци и нахалници.

— Не се съмнявам — съгласи се Асторе. — Успя ли да получиш от ФБР досието на стария?

— Да. Това е най-ужасяващият списък с подозрения за извършени престъпления, който съм чела някога. Не вярвам на нищо в

него, а и те никога не биха могли да ги докажат.

Асторе знаеше, че Донът би искал той да отрече, че могат да са истина.

— Можеш ли да ми го дадеш за два дни? — попита той.

Николе му хвърли типично адвокатски, безизразен поглед.

— Не мисля, че можеш да го видиш точно сега. Искам да анализирам съдържанието му, да подчертая важните неща, а после ще ти го дам. Всъщност в него няма нищо, което би могло да ти помогне. Може би ти и братята ми изобщо не трябва да го виждате.

Асторе я погледна замислено, а след това се усмихна.

— Толкова ли са лоши нещата в него?

— Нека да го проучка — каза тя. — Тези от ФБР са такива лайнари!

— Както кажеш — съгласи се Асторе. Сложи ръка на рамото ѝ, за да я успокои, и за момент тя го погледна с такъв копнеж, че той се почувства неудобно. — Ако има нещо, обади ми се...

Николе му се усмихна.

— Непременно. Обаче при мен всичко е наред, уверявам те.

Тя наистина очакваше с нетърпение вечерта, която щеше да прекара с един невероятно очарователен и приятен дипломат.

Маркантонио Априле имаше среща в обширния си като апартамент кабинет с шест телевизионни екрана с шефа на най-голямата рекламна агенция в Ню Йорк. Ричард Харисън беше безупречно облечен, висок мъж с аристократична осанка. Приличаше на бивш манекен, но изразът на лицето му беше напрегнат като на десантчик. На коленете си държеше малка кутия с видеокасети. С абсолютна самоувереност, без да поискава разрешение, той отиде до един видеокасетофон и постави в него една от касетите.

— Виж това — каза той. — Не ми е клиент, но мисля, че е изумително.

Екранът на телевизора светна. Появи се реклама за пица, а рекламиращият беше бившият съветски президент Михаил Горбачов. Продаваше стоката с безмълвно достойнство. Не произнесе нито дума. Само хранеше внуците си с пица под одобрителните възгласи на тълпата.

Маркантонио погледна Харисън и се усмихна.

— Аха, победилият свободен свят. Е и?

— Бившият съветски лидер се прави на палячо в реклама на американска компания, която продава пици. Не е ли изумително? Чух, че му платили само половин милион долара.

— Добре де, и какво от това? — настоя Маркантонио. — Защо го е направил?

— Защо се е съгласил на толкова унизително нещо ли? Защото има ужасна нужда от пари — отвърна Харисън.

Изведнъж Маркантонио си спомни за баща си. Дон Априле би изпитал презрение към човек, който е управлявал огромна страна и не е осигурил финансово семейството си. За Дона той щеше да е най-големият глупак.

— Добър урок по история и човешка психология — каза Маркантонио. — Пак те питам: защо ми я показваш?

Харисън потупа кутията с касетите.

— Имам още и очаквам да не се съгласиш лесно. Тези са малко по-трогателни. С теб правим бизнес от много време. Искам да пускаш тези реклами по твоята телевизия. След това ще започнат да ги използват и другите.

— Не ми се вярва — усъмни се Маркантонио.

Харисън пусна друга касета и обясни:

— Купихме правата да използваме в рекламите си покойни знаменитости. Толкова е жалко, че великите мъртвци престанаха да служат на обществото. Искаме да променим това и да върнем предишната им слава.

Записът започна. Видяха се няколко кадъра как Майка Тереза се грижи за бедните и болните в Бомбай. Монашеските одежди се спускаха над лицата на умиращи. В друг кадър тя получаваше Нобелова награда за мир. Лицето ѝ изльчваше трогателна скромност. На следващия кадър гребеше с черпак супа от голям казан. Всички кадри бяха черно-бели.

Изведнъж картината стана цветна. Към казана се приближи елегантен човек с празна купа в ръце и попита една красива жена: „Мога ли да получа малко супа, чух, че е великолепна?“ Тя го погледна с лъчезарна усмивка и напълни купата му, а той изсърба лакомо супата. След това се видя супермаркет. На цял рафт бяха наредени кутии със

супа с надпис „Бомбай“. Глас зад кадър обяви: „Супа «Бомбай» дава живот на бедни и богати. Всеки може да си позволи да купи от двадесетте разновидности на тази великолепна супа. Правена е по оригинална рецепта на Майка Тереза.“

— Мисля, че тази реклама показва много добър вкус — обади се Харисън.

Маркантонио повдигна едната си вежда.

Харисън сложи друга касета. На екрана се появи с лъчезарна усмивка принцеса Даяна с булчинска рокля. Последваха кадри с нея в голямата катедрала и други, следващи с бясна бързина, как танцува с принца, заобиколена от кралската си свита.

Чу се глас зад кадър: „Всяка принцеса заслужава принц. Но тази си има своя тайна.“ Една млада манекенка държеше флакон с парфюм така, че да се види ясно етикетът. Пръсна малко от него на врата си. Гласът продължи: „С легко пръсване от парфюма «Принцес» вие също можете да плените своя принц, без да се тревожите за вагиналната миризма.“

Маркантонио натисна едно копче на бюрото си и екранът угасна.

— Почакай, има още — каза Харисън.

Маркантонио поклати глава.

— Ричард, ти си невероятно изобретателен и безчувствен. Тези реклами никога няма да се появят в моята телевизия.

— Но част от доходите отиват за благотворителност, а и рекламиите са направени с много добър вкус. Надявах се да пробия чрез теб. Нали сме добри приятели? — настоя Харисън.

— Да, приятели сме — увери го Маркантонио. — Но въпреки това отговорът ми е „не“.

Харисън поклати глава и бавно започна да нареджа касетите обратно в кутията.

— Между другото как върви рекламата с Горбачов? — попита усмихнат той.

— Зле. Кучият му син не може да продава дори пица — отвърна Харисън, свивайки рамене.

Маркантонио отхвърли още работа и се приготви за вечерта. Трябваше да присъства на раздаването на телевизионните награди

„Еми“. Неговата компания беше запазила три големи маси за директорите и за телевизионните си звезди.

Към кабинета му имаше спалня с баня и гардероб, пълен с дрехи. Често му се налагаше да преспива там, когато работеше до късно. Тази вечер на церемонията някои от победителите го споменаха с благодарност за приноса му в успеха им. Такова признание винаги е приятно, но докато ръкопляскаше и целуваше бузи, той мислеше за всички церемонии по раздаване на награди и за вечерите, на които трябваше да присъства през тази година — „Оскарите“, наградите на публиката, както и специалните награди за застаряващи звезди, продуценти и режисьори. Чувстваше се като учител, поощрил ученици от началните училища за добре написано домашно, за да се втурнат при майките си и да се похвалят с бележките си. После за момент се засрами от цинизма си. Тези хора бяха заслужили признанието. Беше им толкова нужно, колкото и парите.

Беше му забавно да наблюдава хората от другите маси, които след церемонията станаха и се смесиха с останалите. Тук бяха пробиващите актьори, които се опитваха да направят впечатление на хора с влияние като него. Главната редакторка на известно списание беше обект на непрекъснато ухажване от няколко журналисти на свободна практика. Забеляза отегчението, изписано по лицето ѝ, но въпреки това тя се стараеше да бъде колкото може по-вежлива като някоя Пенелопа, очакваща да се появи по-прочут ухажор.

Тук бяха и журналистите от тежката артилерия: мъже и жени с интелект, обаяние и талант, които ухажваха звездите, от които искаха да вземат интервюта, и пренебрегваха все още недотам популярните актьори. В очите на звездите се четеше увереност и надежда. Те вече бяха постигнали достатъчно успехи, които им позволяваха да преминат от телевизионния на големия еcran, за да не се върнат никога обратно.

Накрая Маркантонио се почувства уморен. Трябваше непрекъснато да се усмихва сърдечно, да ободрява загубилите, да показва спонтанна радост от успеха на победителите. Всичко това го умори. За вечерта му правеше компания известната телевизионна журналистка Матилда Джонсън.

— Ще дойдеш ли по-късно вкъщи? — прошепна тя.

— Чувствам се уморен — отвърна Маркантонио. — Имах тежък ден, а и вечерта беше напрегната.

— Няма нищо — отвърна тя съчувствоно. И двамата бяха много заети. — Ще остана в града една седмица.

Бяха добри приятели, защото никой не очакваше да извлече някаква изгода от другия. Матилда беше извоювала самостоятелността си и нямаше нужда от учител или покровител. Маркантонио никога не участваше в преговори с таланти. Това беше работа на шефа на търговския отдел. Нямаше вероятност животът, който и двамата водеха, да доведе до женитба. Тя непрекъснато пътуваше, а той работеше по осемнайсет часа на ден. Бяха приятели, които понякога прекарваха нощите заедно. Правеха любов, говореха за работата си и от време на време се появяваха заедно на публични места. За обществеността беше ясно, че връзката им е на второ място. На няколко пъти Матилда се влюбваше в други мъже и тогава не се виждаха. Но Маркантонио не беше влюбен в нея, така че това за него не беше проблем. Тази вечер той чувстваше известна досада от света, в който живееше. Затова почти се зарадва, като видя Асторе Виола, който го чакаше във фоайето на сградата, в която беше апартаментът му.

— Здравей! Радвам се да те видя — каза Маркантонио. — Къде се губиш?

— Бях много зает — отвърна Асторе. — Може ли да се кача горе за едно питие?

— Разбира се — отвърна Маркантонио. — Но защо така тайнствено? Защо не ми се обади предварително? Можеше да чакаш във фоайето с часове, защото трябваше да ходя на едно парти.

— Голяма работа — отвърна Асторе. Беше наредил да следят братовчед му през цялата вечер.

В апартамента Маркантонио сипа питиета на двамата. Асторе се чувстваше малко неловко.

— В твоята телевизия нали приемате предложения за нови филми? — попита той.

— Непрекъснато това правя — отвърна Маркантонио.

— Искам да ти предложа нещо — каза Асторе. — Свързано е със смъртта на баща ти.

— О, не — отвърна Маркантонио. С това „не“ той беше известен в своя бранш и то означаваше, че въпросът е приключен. Но не можа да разубеди Асторе.

— Не ми излизай с такова „не“ — каза той. — Не съм дошъл да ти продавам нещо. Свързано е със сигурността на брат ти, на сестра ти, а и твоята. — Асторе широко се усмихна. — И с моята...

— Казвай тогава — съгласи се Маркантонио. Изведнъж видя братовчед си в нова, малко обезпокоителна светлина. Дали в крайна сметка в това добродушно момче се крие и нещо друго?

— Искам да направиш документален филм за ФБР — продължи Асторе. — По-точно как Курт Килке успя да се справи с повечето мафиотски семейства. Ще предизвика огромен интерес. Не е ли така?

Маркантонио се съгласи.

— А каква е целта ти? — попита той.

— Не мога да събера никакви сведения за Килке — отвърна Асторе. — Би било твърде опасно, ако се опитам. Но ако ти правиш документален филм за него, никаква правителствена институция няма да се осмели да ти попречи. Можеш да разбереш къде живее, какво е миналото му, какви са методите му на действие и какво място заема в юрархията на ФБР. Тази информация ми е нужна.

— Нито ФБР, нито Килке ще окажат съдействие — увери го Маркантонио. — А това ще затрудни работата. — Той се замисли. — Сега не е като по времето, когато директор беше Едгар Хувър. Новите шефове не обичат да си показват картите.

— Ти обаче можеш да го направиш — настоя Асторе. — Нужно ми е. Имаш цяла армия от продуценти и нахакани репортери. Трябва да знам за него всичко, абсолютно всичко. Защото според мен може да е замесен в заговора срещу баща ти и нашето семейство.

— Това е абсолютно щура теория — ядоса се Маркантонио.

— Така е, може и да не е вярна. Но знам, че не е и никакво обикновено гангстерско убийство. А и този Килке води разследване по най-баналния начин. Дори като че ли иска не да разкрие следите, а да ги прикрие.

— Да предположим, че ти осигурия такава информация. Какво ще направиш тогава?

— Какво да направя, Марк? Просто искам да знам. Може да постигна споразумение и да отърва семейството. Само ще прегледам

филма, няма да искам копие. Ти няма да бъдеш компрометиран.

Маркантонио го изгледа. Лицето на Асторе продължаваше да бъде все така добродушно и чаровно.

— Асторе, не мога да си обясня едно нещо. Старият ти оставил контролния пакет от акциите в банките. Защо? Занимаваш се с внос на макарони. Винаги съм гледал на теб като на очарователен чудак с червеното ти сако за езда и малкия ти музикален състав. Но старецът никога не би се доверил на човек като теб.

— Вече не пея — отвърна усмихнат Асторе. — Дори и не яздя. Донът винаги е имал набито око и вяра в мен. Ти също трябва да ми вярваш. — Замисли се за момент и след това каза: — Избра мен, за да предпази децата си от злото, което може да последва. Избра ме и ме обучи. Той ме обичаше, но аз му се отплащах за обичта. Много е просто.

— А способен ли си да отговориш на удара с удар?

— Да — отвърна Асторе, облегна се назад и се усмихна. Това беше усмивка на актьор от телевизионен сериал, който иска да покаже колко е опасен. Но беше толкова неубедителна, че Маркантонио се разсмя.

— И само това ли искаш от мен? — попита той. — Няма да се наложи да участвам и по-нататък, нали?

— Не можеш да участваш по-нататък, защото не си обучен — отвърна Асторе.

— Може ли да си помисля няколко дни?

— Не. Ако откажеш, ще трябва сам да се изправя срещу тях.

— Асторе, аз те харесвам, но не мога да го направя. Прекалено рисковано е.

Срещата с Курт Килке в кабинета на Николе беше изненада за Асторе. Килке доведе заместника си Бил Бокстън и настоя Николе също да участва. Започна без заобикалки:

— Имам информация, че Тимона Портела се опитва да вложи един милиард долара в банките ви. Вярно ли е?

— Това е поверителна информация. От къде на къде ще трябва да ви казваме? — отвърна Николе.

— Знам, че е правил същото предложение и на баща ви, Дон Априле, но той е отказал — каза Килке.

— Защо ФБР се интересува от това? — попита Николе с такъв вид, сякаш му казваше: „Защо ли не вървиш на майната си!“

Килке запази спокойствие.

— Смятаме, че той пере пари от наркотици — обърна се той към Асторе. — Искаме да приемете предложението на Портела, за да можем да следим финансовите му операции. Освен това бихме желали да назначим в банката ви наши счетоводители. — Килке отвори дипломатическото си куфарче. — Тук съм донесъл документи, които бих искал да подпишете. Те ще защитят и двама ни.

Николе дръпна листовете от ръката му и бързо прочете двете страници.

— Не подписвай — предупреди тя Асторе. — Банките са длъжни да пазят в тайна работите на клиентите си. Щом искат да следят Портела, трябва да имат заповед.

Асторе взе документите и ги прочете. После се усмихна на Килке:

— Имам ви доверие — каза той, подписа ги и му ги подаде.

— Какво ще получим срещу това? — попита Николе.

— Просто ще изпълните дълга си като добри граждани — отвърна Килке. — Може да получите препоръчително писмо от президента и да предотвратите ревизия в банките ви, която може да ви причини големи неприятности, ако не сте абсолютно изрядни.

— А какво ще кажете за малко информация относно убийството на чичо ми? — попита Асторе.

— Питайте — подкани го Килке.

— Защо полицията не осигури наблюдение по време на първото причастие в църквата?

— Това е работа на шефа на полицейските инспектори Пол ди Бенедето — отвърна Килке. — И на неговата дясна ръка, една жена на име Аспинела Уошингтън.

— А как стана, че ФБР нямаше свои хора там? — попита Асторе?

— Това пък беше мое решение — отвърна Килке. — Според мен нищо не го изискваше.

Асторе поклати глава.

— Мисля, че не мога да приема предложението ви. Ще ми трябват няколко седмици, за да размисля.

— Но вие подписахте документите. Тази информация е вече секретна. Ако разкриете съдържанието на разговора ни, може да бъдете съден.

— От къде на къде? — възмути се Асторе. — Аз просто не искам да правя бизнес в банките си нито с ФБР, нито с Портела.

— Пак си помислете — настоя Килке.

Когато двамата агенти от ФБР си тръгнаха, Николе се обърна ядосана към Асторе:

— Как се осмели да пренебрегнеш решението ми и да подпишеш тези документи? Това беше пълна глупост!

Асторе я погледна ядосано. Тя за първи път забеляза нещо подобно на гняв в очите му.

— С документа, който подписах, Килке ще се чувства сигурен — отвърна Асторе. — А аз искам да се чувства точно така.

ГЛАВА V

Мариано Рубио беше човек, който се занимаваше с дузина дейности, всичките печеливши. Беше генерален консул на Перу, но прекарваше повечето време в Ню Йорк. Представляваше големи делови интереси на много южноамерикански държави и комунистически Китай. Беше личен приятел на Инцио Тулипа, боса на най-големия наркокартел в Колумбия. Вървеше му както в личния живот, така и в бизнеса. Беше 45-годишен стар ерген и известен донжуан. Винаги имаше само по една любовница, но когато я заменяше с по-млада красавица, проявяваше щедрост и грижа към изоставената. Беше красив, интересен събеседник и великолепен танцьор. Имаше изба с вина от най-добро качество и чудесен готвач.

Но като повечето хора, на които им върви, Рубио предизвикващо още повече съдбата. Правеше му удоволствие да противопоставя остроумието си на опасни хора. Рискът му беше необходим, за да му дава допълнителен привкус в необикновения му начин на живот. Беше замесен в нелегален износ на технологии за Китай. Имаше връзки на най-високо равнище в услуга на наркобароните и беше човекът, който плащаше на американски учени да емигрират за Южна Америка. Имаше делови отношения дори с Тимона Портела, който беше също толкова ексцентричен и опасен, колкото Инцио Тулипа.

Като всички играчи — любители на големия рисък, Рубио се гордееше със скрития си коз. Беше защитен от съдебно преследване заради дипломатическия си имунитет, но знаеше, че има и други опасности, затова внимаваше, когато навлизаше в такива области.

Доходите му бяха огромни и той харчеше с широка ръка. Имаше такова могъщество в това да можеш да купиш всичко, което пожелаеш на този свят, включително и женската любов. Беше щедър работодател и предвидливо ценеше благоразположението на хората, които зависеха от него.

Сега, в нюйоркския си апартамент, който за щастие се намираше в перуанското консулство, Рубио се обличаше за насрочената вечеря с Николе Априле. Връзката му с нея, както обикновено, беше отчасти

делова и отчасти за удоволствие. Беше я срецнал на една вечеря във Вашингтон, давана от неин виден клиент. Рубио веднага беше заинтригуван от необикновената ѝ красота, от острите, решителни черти на лицето, от умните ѝ очи и дребното, но сладострастно тяло. Но интересът му се дължеше и на факта, че тя беше дъщеря на големия мафиотски бос Дон Реймонде Априле.

Рубио я очарова, но тя не се влюби безумно и това го радваше. Обичаше романтичните и интелигентни жени. Обаче съзнаваше, че трябва да спечели уважението ѝ с дела, а не с думи. Направи го веднага, като я помоли да представлява един от неговите клиенти в изключително голяма сделка. Беше научил, че върши много доброволна и безплатна работа за премахване на смъртното наказание и дори беше защитавала някои зловещи убийци, осъдени на смърт. Беше успяла да отмени екзекуциите им. За него тя беше идеалът за съвременна жена — красива, с много успешна професионална кариера, а на всичкото отгоре и състрадателна. Като се изключват някои нейни сексуални отклонения, от нея ставаше много приятна компания за около година.

Всичко това беше преди смъртта на Дон Априле.

Сега обаче главната му цел беше да научи дали Николе и двамата ѝ братя ще продадат банките си на Тимона и Инцио. В противен случай нямаше смисъл да убиват Асторе Виола.

Инцио Тулипа беше чакал твърде дълго. Беше изминала година от убийството на Дон Априле, а той още не беше постигнал споразумение с наследниците на Дона за банките. Бяха похарчени много пари. Даде милиони на Тимона Портела, за да подкупи ФБР и нюйоркската полиция. Похарчи милиони за услугите на братята Стурцо, но въпреки това нямаше напредък в плановете му.

Инцио не беше никакво вулгарно въплъщение на голям наркобарон. Той произхождаше от уважавано и богато семейство и дори беше играл поло в отбора на родната си Аржентина. Сега живееше в Коста Рика и имаше костарикански дипломатически паспорт, който му осигуряваше имунитет навсякъде по света. Беше свързан с наркокартелите в Колумбия, производителите на сировина в Турция и рафинериите в Италия. Организираше транспорта, нужните подкупи на държавни служители от най-висок до най-нисък ранг. Планираше контрабандния внос на огромни пратки в САЩ. Той беше

и човекът, който примами американски ядрени физици в латиноамерикански страни и отпускаше парите за тяхната работа. Във всичките си начинания се проявяваше като умен и способен организатор и успя да натрупа огромно състояние. Обаче беше и революционер. Защитаваше най-енергично продажбата на наркотици. Според него те бяха спасение за човешкия дух, убежище за обречените да живеят в бедност и за душевно болните. За него наркотиците бяха утеша за отчаяните влюбени, за изгубените души в нашия духовно осакатен свят. В края на краищата, ако вече сте загубил вяра в Бога, в обществото и в себе си, какво ви остава да направите? Да се самоубиете? Благодарение на наркотиците хората продължават да живеят в царството на мечтите и надеждата. Просто е нужна малко повече умереност. Да не би наркотиците да са убили повече хора от цигарите и алкохола или от бедността и отчаянието? Не. Така че от морална гледна точка Инцио беше спокоен.

Навсякъде по света Инцио Тулипа беше известен с прякора Ваксината. За чуждите страни, чиито индустриски магнати имат огромни интереси в Южна Америка като петролни полета, производство на коли, евтина земеделска продукция, е наложително да имат свои представители там. Това се отнасяше особено за тези от САЩ. Техен най-голям проблем бяха отвлеченията на представителите им на чужда земя, за които трябваше да плащат огромни откупи, възлизащи на милиони долари.

Инцио Тулипа имаше компания, която застраховаше тези представители от отвличане. Всяка година той посещаваше САЩ, за да сключва договори с тези корпорации. Не го правеше само за пари, а и защото се нуждаеше от промишлените и научните постижения на тези компании. С други думи, той предлагаше ваксина против отвличане. Това беше важно за него. Неговата ексцентричност обаче имаше и по-опасни измерения. Гледаше на преследването на незаконното производство на наркотици в международен мащаб като на Свещена война срещу самия него и беше решен да защитава империята си. Амбициите му бяха направо смешни. Искаше да притежава ядрено оръжие като средство за оказване на натиск, ако го сполетеше беда. Нямаше намерение да го използва, освен в крайен случай. Но това беше силен коз при преговори. Желанието можеше да се види смешно на всеки друг, освен на агента от ФБР Курт Килке.

В един период от кариерата си Курт Килке беше изпратен в антитерористична школа на ФБР. Избирането му за този шестмесечен курс беше показателно, че директорът много го цени. По време на обучението имаше достъп (не знаеше дали пълен или частичен) до много секретен меморандум и до комплект сценарии за възможното използване на ядрено оръжие от терористи и от малки страни. В тях бяха посочени страните с такова оръжие. На световната общественост беше известно, че такива са Русия, Франция и Англия, вероятно Индия и Пакистан. Предполагаше се, че и Израел разполага с ядрено оръжие. Един от сценарийите подробно разглеждаше въпроса дали Израел би използвал такова оръжие, ако има опасност да бъде победен от обединени арабски сили. Заключението беше, че би го направил. Курт изчете всичките сценарии с интерес. Имаше две разрешения на проблема. Първото беше, че ако Израел бъде изправен пред такава опасност, САЩ ще застанат на негова страна, преди да бъде принуден да използва ядрено оръжие. Според второто разрешение, ако настъпи критичен момент и Израел не може да бъде спасен, САЩ трябваше да унищожат ядрения му потенциал.

Англия и Франция не бяха проблем. Те никога не биха рискували да започнат ядрена война. Индия нямаше такива амбиции, а Пакистан веднага щеше да бъде унищожен. Китай не би посмял. Той не разполагаше с необходимите индустритални възможности, поне засега.

Най-непосредствена опасност представляхаха малки страни като Ирак, Иран и Либия, чиито ръководители бяха безразсъдни или поне така се твърдеше в сценарийите. Предлаганото в тези случаи решение беше почти единодушно. Тези държави трябваше да бъдат унищожени с ядрено оръжие.

Засега най-голямата опасност бяха тайно финансираните и подкрепяни от чужда сила терористични организации, които можеха да вкарят незабелязано ядрено оръжие в САЩ и да взривят голям град, вероятно Вашингтон или Ню Йорк. Според сценария подобна възможност беше неизбежна. Предлаганото решение беше сформирането на специални сили за бързо реагиране, използващи контраразузнаване, а след това вземането на най-решителни мерки срещу тези терористи, независимо кой стои зад тях. Подобен сценарий

изискващо приемането на специални закони, които биха накърнили правата на американските граждани. В сценариите се признаваше, че не е възможно такива закони да бъдат приети, докато някой най-накрая не успее да взрви част от голям американски град. След това законите лесно щяха да бъдат приети. Но дотогава, според сценария, просто трябваше да се разчита на късмета и да се върви по ръба на бръснача. Имаше само няколко сценария, предвиждащи употреба на ядрени устройства от престъпници. Подобна вероятност почти се изключваше с мотивите, че необходимият технически потенциал, доставката на материала и големият брой хора, които трябваше да участват в подобна операция, неминуемо щяха да доведат до изтичане на информация. Едно от решенията на такъв проблем беше Върховният съд да издаде смъртна присъда за всеки престъпен мозък без какъвто и да било съдебен процес.

Всичко това са само фантазии, си беше помислил Килке. Само предположения. Страната трябваше да изчака, докато нещо се случи. Но сега, години по-късно, той разбра, че то вече се случва. Инцио Тулипа искаше да има своя малка атомна бомба. Беше подмамил американски учени в Латинска Америка, беше им построил лаборатории и им беше отпуснал пари за изследвания. Именно Инцио искаше да получи достъп до банките на Дон Априле, за да открие в тях фонд на стойност 1 милиард долара, нужни му за покупка на техника и сировина. Собственото разследване на Килке го беше довело до това заключение. Сега какво трябваше да направи? Възнамеряваше да обсъди въпроса с директора при следващото си отиване в главната квартира на ФБР във Вашингтон. Но имаше някои съмнения. Нямаше да могат да разрешат проблема. А Инцио не беше от тези, които се отказват лесно.

Инцио Тулипа пристигна в САЩ, за да се срещне с Тимона Портела и да продължат замисленото нахлуване в банките на Дон Априле. В същото време босът на сицилианския клан Корлеонизи Майкъл Грациела пристигна в Ню Йорк, за да обсъди с Тулипа и Портела подробностите по разпределението на наркотрафика по света. В пристигането на двамата имаше голяма разлика.

Инцио Тулипа дойде в Ню Йорк с частен реактивен самолет, в който пътуваха още 50 негови съмишленици и бодигардове. Бяха почти като униформени: бели костюми, бели ризи и розови вратовръзки. На главите си носеха широкополи жълти шапки. Приличаха по-скоро на оркестър за латиноамериканска танцова музика. Тулипа и хората му бяха с паспорти от Коста Рика, а той, разбира се, имаше и костарикански дипломатически имунитет. Закараха ги в малък частен хотел, чийто собственик беше генералният консул. Беше купен от името на перуанското посолство. Инцио не се промъкваше като дребен наркотрафикант. Това беше Ваксината и представителите на огромните американски компании се стараеха престоят му да бъде приятен. Присъства на откриването на театралния сезон на Бродуей, беше на балет в Линкълн сентър, в Метрополитен опера и на няколко концерта на прочути южноамерикански изпълнители. Но не беше само това. Участва няколко пъти в дискусии, предавани по телевизията, в ролята си на президент на южноамериканската конфедерация на фермерите и ги използва, за да защити нелегалната търговия с наркотици. Особено мрачна популярност му донесе едно от тези интервюта — с Чарли Роуз от Пи Би Ес.

Тулипа обяви борбата на САЩ срещу употребата на кокаин, хероин и марихуана за позорна форма на колониализъм.

— Южноамериканските фермери зависят за оцеляването си от отглеждането на сировината. Кой би могъл да обвинява човек, чиято бедност не му дава покой дори и в съня, че си е купил няколко часа забрава чрез наркотика? Та това е нечовешко. А какво да кажем за тютюна и алкохола? Те нанасят много по-големи вреди.

В този момент неговите 50 съмишленици, които бяха в студиото с широките си шапки на колене, силно го аплодираха. Когато Чарли Роуз зададе въпрос за вредата от наркотиците, Тулипа беше напълно откровен. Неговата организация отделяла огромни суми за изследвания, които да променят наркотичните вещества така, че да са безвредни. С две думи, те ще станат като лекарствата. Изследванията ще се правят от известни лекари, но не от американската Медицинска асоциация, която без всякаква логика се обявява против наркотиците и следва безропотно наредденията на Американската агенция за борба с

наркотрафика. Не, наркотиците могат да станат следващата голяма благодат за човечеството.

Когато произнесе тези думи, 50 жълти шапки литнаха във въздуха.

В същото време босът на клана Корлеонизи Майкъл Грациела влезе по съвсем друг начин в САЩ. Той се вмъкна незабелязано, придружен само от двама бодигардове. Беше слаб човек с лице на фавън, върху устната си имаше белег от нож. Подпираще се с бастун, защото на младини като мафиот в Палермо един куршум беше раздробил крака му. Имаше репутацията на дяволски лукав човек и беше известен с това, че беше организатор на убийството на двама известни съдии в Сицилия, които се бореха против мафията.

Грациела се настани в имение на Портела като негов гост. Не се беспокоеше за сигурността си, защото целият бизнес на Портела с наркотиците зависеше от него. На срещата трябваше да се изработи стратегия за установяване на контрол в банките на Априле. Въпросът беше от изключителна важност, защото трябваше да се изперат милиарди долари, получени от незаконната търговия с наркотици, и да се завоюват силни позиции във финансовия свят на Ню Йорк. Освен това за Инцио Тулипа беше изключително важно не само да се изперат парите, но и да се финансира неговият ядрен арсенал. Така Ваксината щеше да се чувства по-сигурен.

Срещнаха се в генералното консулство при перуанското посолство, което, освен че се ползваше с дипломатически имунитет, беше допълнително охранявано. Генералният консул Мариано Рубио беше много любезен домакин. Той получаваше процент от всички техни печалби и защитаваше законните им интереси в Щатите, затова беше съвсем добронамерен.

Събрани около малката кръгла маса, те представляваха интересна гледка не само поради външния си вид, но и с жестовете и гласовете си.

Майкъл Грациела приличаше на погребален агент с черния си лъскав костюм, бяла риза и тясна черна вратовръзка, защото все още беше в траур заради майка си, която беше починала преди шест месеца. Говореше с тих, тъжен глас и със силен, но съвсем разбирам

акцент. Изглеждаше много плах и любезен човечец, а беше отговорен за смъртта на стотици сицилиански служители на закона.

Тимона Портела беше единственият, за когото английският беше майчин език. Гласът му кънтеше с такава сила, сякаш всички останали бяха глухи. Изглеждаше величествен с дрехите си по последния вик на модата: сив костюм, кремава риза и светлосиня, копринена вратовръзка. Безупречно ушитият костюм скриваше огромния му корем, а под разкопчаното сако се виждаха сини тиранти.

Инцио Тулипа беше в класическо южноамериканско облекло, с бяла, широка копринена риза и червена кърпа около врата. В ръката си държеше почтително жълтата си панама. Говореше английски с акцент с напевна интонация, гласът му беше melodичен като на славей. Днес обаче издълженото му като на индианец лице беше намръщено, не беше в настроение.

Мариано Рубио, генералният консул на Перу, изглежда, беше единственият доволен от присъстващите. Очароваше всички със сладкодумието си. Гласът му беше добре школуван, имаше британско произношение и беше, както се изрази той, по пантофи: зелена копринена пижама и халат в по-тъмнозелено, а на краката широки чехли, общити с бяла мъхеста кожа. В края на краищата човекът си беше у дома и можеше да се отпусне.

Пръв заговори Тулипа, който се обърна с ледено любезен тон към Портела:

— Тимона, приятелю, платих един милион, за да премахнем Дона, и все още не притежаваме банките. И то след като чаках една година.

Генералният консул се опита да го успокои.

— Драги ми Инцио, опитах се да купя банките. Портела също се опита. Обаче се натъкнахме на пречка, която не бяхме предвидили — Асторе Виола, племенникът на Дона. Завещан му е контролният пакет от акциите, а той отказва да го продаде.

— Така ли? И защо е все още жив? — попита Инцио.

Портела гръмко се разсмя.

— Защото не е толкова лесно да бъде убит — каза той. — Поставих четирима мои хора да наблюдават дома му и те изчезнаха. Сега изобщо не знам къде се намира, а и винаги се движи заобиколен от безброй бодигардове.

— Няма човек, който да не може да бъде убит — настоя Тулипа. Гласът му беше толкова melodичен, че приличаше повече на рефрен на популярна песен.

Грациела се обади за първи път:

— От години познаваме Асторе още от Сицилия. Той е голям късметлия, но е и много опитен. Стреляхме срещу него в Сицилия и го мислех за мъртъв. Ако го нападнем отново, трябва да бъдем абсолютно сигурни. Той е опасен човек.

Тулипа каза на Портела:

— Нали твърдиш, че плащащ на човек от ФБР? Използвай го, за Бога!

— Той не става за такива работи — отвърна Портела. — ФБР е по-висока класа от нюйоркската полиция. Никога не биха се замесили директно в убийство.

— Добре де — каза Инцио Тулипа. — Тогава да отвлечем някое от децата на Дона и да го използваме в преговори с Асторе. Мариано, ти познаваш дъщеря му — обръна се към него той и намигна. — Можеш да организираш тази работа.

Рубио не се въодушеви от предложението. Той дръпна от тънката си пура и отсече без заобикалки:

— Не! Привързан съм към това момиче. Забранявам да правите това.

При тези думи другите го погледнаха изумени. Генералният консул не беше толкова силен, колкото тях. Той видя реакцията им, усмихна се и стана отново любезен.

— Знам, че съм проявил слабост. Влюбих се, но трябва да ме разберете. Имам силни и добри политически позиции. Инцио, знам, че отвлечанията са твоя слабост, но в Америка те не вървят, особено когато става въпрос за жена. Ако отвлечеш някой от братята и бърже се разбереш с Асторе, тогава повече ще имаш шансове.

— Да не е Валериус — намеси се Портела. — Работил е във военното разузнаване и има приятели в ЦРУ. Неискаме такава купчина лайна да се изсипе върху главите ни.

— Тогава нека бъде Маркантонио — предложи генералният консул. — Аз мога да се споразумея с Асторе.

Чу се тихият глас на Грациела.

— Нека да предложим повече за банките, да избегнем насилието. Повярвайте ми, вършил съм го много пъти. Използвах пистолети вместо пари и това винаги ми е струвало по-скъпо.

Те го погледнаха изненадани. Грациела беше известен със склонността си към насилие.

— Майкъл, става въпрос за милиарди долари и въпреки това Асторе не иска да продава.

Грациела сви рамене.

— Е, ако трябва да действаме, така да бъде. Но бъдете много внимателни! Ако по време на преговорите можем да го изкараме навън, тогава да се отървем от него.

Инцио Тулипа ги погледна широко усмихнат.

— Точно това искам да чуя. А ти, Мариано — обърна се той към генералния консул, — престани да се влюбваш. Това е много опасен порок.

Генералният консул Мариано Рубио успя най-после да убеди Николе и братята й да преговарят със Синдиката за продажбата на банките. Разбира се, Асторе Виола също трябваше да присъства, но Николе не можеше да гарантира, че той ще участва.

Преди срещата Асторе обясни на Николе и братята й какво да говорят и точно как да се държат. Те разбраха стратегията му — хората от Синдиката трябваше да си мислят, че техният опонент е единствено той.

И тази среща се състоя в посолството в заседателната зала на генералното консулство. Нямаше сервитьори, но имаше зареден буфет със закуски, а генералният консул сам наливаше вино в чашите. Поради различни ангажименти на участниците срещата се състоя едва в десет часа вечерта.

Тя се ръководеше от генералния консул, който произнесе и няколко въстъпителни думи. Той подаде на Николе една папка.

— Тук са подробните по предложението. Накратко, ние ви предлагаме 50 процента повече от пазарната цена. Въпреки че ще искаме да имаме пълен контрол, през следващите двадесет години Априле ще получава десет процента от печалбите ни. Вие ще бъдете

богати и ще се радвате на живота, без да се подлагате на ужасното напрежение, което изисква този вид бизнес.

Николе прегледа набързо листовете. Те я изчакаха. Накрая каза:

— Предложението е впечатляващо, но бихте ли ми казали защо проявявате такава щедрост?

— Обяснението се крие в една дума: обединение — отвърна той.
— Сега всички видове бизнес се обединяват. Така е при компютрите, авиационната промишленост, книгоиздаването, музиката, наркотиците, спорта, телевизията и т.н. Всичко се окрупнява. С банките на Априле ще се влеем в международните финанси, ще контролираме градското строителство, избирането на правителствата. Това е глобален Синдикат, банките ви са ни необходими и затова предложението ни е щедро.

Николе се обърна към другите членове на Синдиката.

— Господа, вие равноправни партньори ли сте?

Инцио Тулипа й отговори. Беше впечатлен колко добре изглежда тя в строгото си вечерно облекло и от деловия й тон и беше изключително любезен.

— Юридически ние сме равноправни партньори, но ви уверявам, че за мен ще е чест да си сътрудница с фамилията Априле. Никой не се е възхищавал от баща ви повече от мен.

С каменно лице и подчертано хладно Валериус се обърна директно към него:

— Не искам да ме разбирате погрешно, аз съм за продажбата. Но предпочитам тя да стане направо, без каквито и да било проценти. Аз самият не искам да имам нещо общо с това.

— Но въпреки това искате да продавате, нали? — попита Инцио.

— Разбира се — увери го Валериус. — Искам да си измия ръцете един път завинаги от тази работа.

Тимона Портела се опита да каже нещо, но генералният консул го прекъсна.

— Маркантонио, какво ще кажеш за предложението ни?
Намираш ли го за приемливо?

Маркантонио отвърна с отегчен вид.

— Аз съм с Вал. Нека да направим сделката без процентите.
След това ще си кажем довиждане и ще си пожелаем всичко най-хубаво.

— Чудесно, можем и така да постъпим — съгласи се Рубио.

— Разбира се, в такъв случай вие ще трябва да увеличите сумата, става ли? — обади се Николе.

— Никакъв проблем — отвърна той и я дари с най-плениителната си усмивка.

Тогава заговори Майкъл Грациела. Тонът му беше любезен, а лицето му загрижено.

— А какво ще каже вашият скъп приятел Асторе Виола? Той съгласен ли е?

Асторе се засмя малко пресилено.

— Знаете ли, на мен банкерството започна да ми харесва, а и Дон Априле ме накара да му обещая никога да не продавам банките. Не ми е приятно да се противопоставям на цялото ми семейство, но ще трябва да кажа „не“, а аз притежавам контролния пакет от акциите.

— Обаче децата на Дона също имат дял и одобряват сделката — обади се генералният консул. — Те могат да обжалват решението ви в съда.

Асторе гръмко се разсмя.

— Никога няма да направим това — заяви решително Николе.

На лицето на полковника се появи кисела усмивка, а Маркантонио, изглежда, се развесели от идеята.

— Тогава всичко да върви по дяволите — процеди през зъби Портела и се надигна да си върви.

Асторе се обади с примирителен тон:

— Бъдете търпеливи! Може пък да ми омръзне да съм банкер. След няколко месеца бихме могли да се срещнем отново.

— Разбира се — съгласи се генералният консул. — Обаче може би няма да сме в състояние да поддържаме толкова дълго сегашното си предложение. Може тогава цената да е по-ниска.

На тръгване не си стиснаха ръцете.

Когато фамилията Априле си тръгна заедно с Асторе, Майкъл Грациела се обърна към петимата членове на Синдиката.

— Той просто печели време. Изобщо няма намерение да продава.

— Такъв симпатичен човек — въздъхна Инцио Тулипа. — Можехме да станем добри приятели. Дали да не го поканя в моята

планация в Коста Рика? Това ще бъдат най-хубавите дни от живота му.

Другите се засмяха. Тимона Портела се обади с дрезгав глас:

— Няма да изкара меден месец с теб, Инцио. Ще трябва още тук да се погрижа за него.

— Надявам се този път да се справиш по-успешно от преди — предупреди го Инцио.

— Подцених го — съгласи се Портела. — Откъде бих могъл да знам? Някакво си момче, което пее по сватби. С Дона свърших работата както трябва. Нали нямате оплаквания?

— Великолепна работа, Тимона. Имаме ти абсолютно доверие. Но тази нова задача трябва да бъде свършена колкото може по-скоро — обърна се към него генералният консул. Красивото му лице изразяваше пълно одобрение.

Когато напуснаха срещата, семейство Априле и Асторе отидоха да вечерят в ресторант „Паргинико“, който имаше специални помещения за по-изтъкнати гости, а собственикът му беше стар приятел на Дона.

— Мисля, че се справихте много добре — каза им Асторе. — Убедихте ги, че сте против мен.

— Но ние сме — обади се Вал.

— Защо трябва да играем тази игра? — попита Николе. — На мен не ми харесва.

— Тези хора може би са замесени в убийството на баща ви — каза Асторе. — Не бих искал да си мислят, че могат да получат всичко, като навредят на някой от вас.

— А ти сигурен ли си, че можеш да се справиш с всичко, което ще хвърлят срещу теб? — попита Маркантонио.

— Не, не — запротестира Асторе. — Но мога да се укрия, без да съсирам живота си. По дяволите! Ще отида при индианците от племето Дакота и никога няма да ме намерят. — Беше толкова искрен и убедителен, че би заблудил всеки друг, освен децата на Дон Априле. — Искам да ме уведомите, ако се опитат да контактуват директно с някого от вас.

— Напоследък често ми се обажда инспектор Ди Бенедето — обади се Валериус.

Асторе се изненада.

— От къде на къде пък той ще ти се обажда?

Валериус му се усмихна.

— Когато бях в разузнаването, под „обаждане“ имахме предвид някой, който иска да ти предаде важна информация, или да ти помогне за изпълнението на дадена задача. А всъщност по такъв начин искат да разбере как върви собственото ти разследване. Та Ди Бенедето ми се обажда, за да ме държи в течение по случая с убийството просто от любезнот. А след това ме подпитва за теб, Асторе. Много го интересуваш.

— Това ме ласкае — усмихна се Асторе. — Сигурно ме е чувал как пея някъде.

— Едва ли — намеси се Маркантонио. — Ди Бенедето се обажда и на мен. Твърди, че имал сценарий за полицейски сериал. В телевизията винаги има място за подобно нещо, затова го поощрих. Но ми изпраща пълни глупости. Не е сериозен. Просто иска да не ни изпуска от очи.

— Така е — съгласи се Асторе.

— Асторе, ти искаш да насочиш вниманието им към теб, вместо към нас. Не е ли твърде опасно? От този Грациела ме побиха тръпки — обади се Николе.

— О, той ми е известен — отвърна Асторе. — Много разумен човек. А твоят генерален консул е истински дипломат. Успява да влияе на Тулипа. Единственият, от когото трябва да се пазя в момента, е Портела. Той е достатъчно тъп, за да ми създаде истински неприятности. — Каза го така, сякаш това беше нещо от обичайното му ежедневие.

— Но колко дълго ще продължи така? — попита Николе.

— Дайте ми още пет месеца — отговори ѝ той. — Обещавам, че дотогава всички ще бъдем на едно мнение.

Валериус го изгледа скептично.

— Асторе, ти винаги си бил оптимист. Ако беше в разузнаването под мое командване, щях да те изпратя в пехотата, за да се поотрезвиш малко.

Вечерята не беше от най-приятните. Николе продължаваше да наблюдава Асторе, като че ли искаше да открие някаква тайна за него. Валериус очевидно му нямаше доверие, а Маркантонио се държеше резервирано. Накрая Асторе вдигна чаша с вино и весело каза:

— Вие сте доста мрачна компания, но няма значение. Ще падне голям майтап. Пия за баща ви!

— За великия Дон Априле! — подкрепи го Николе.

— Да, за великия Дон! — отвърна ѝ с усмивка Асторе.

Асторе Виола винаги яздеше късно следобед. Така се отпушаше и имаше добър апетит за вечеря, а ако ухажваше някоя жена, винаги я караше да язди с него. Даваше уроци на тези, които не можеха да яздят, а ако жената не обичаше коне, преставаше да се интересува от нея. Беше направил специална алея за езда в имението си, която минаваше през гората. Обичаше да слуша чуруликането на птиците, шумоленето на малките животни, вълчия вой, който се чуваше понякога. Но най- приятният момент за него беше, когато се обличаше за езда: яркочервеното сако, кафявите ботуши, камшика, който никога не използваше, черната жокейска шапка. Усмихна се на себе си в огледалото и си представи, че е английски лорд. Отиде в конюшните, в които държеше шест коня, и със задоволство забеляза, че треньорът Алдо Монца вече беше оседнал един от жребците. Яхна го и се отправи с бавен тръс по алеята. Засили ход и премина през един листак, който почти закриваше залязващото слънце. Само няколко златисти лъчи осветяваха алеята. Видя димяща купчина пресен тор и пришпори коня, за да отмине по-бързо, след което зави в едно отклонение, за да обиколи къщата от друга посока. Сънчевите лъчи върху алеята изчезнаха. Той дръпна юздата на коня. В този момент пред него изскочиха двама души. Бяха облечени като ратаи, но имаха маски, а в ръцете им проблесна сребрист метал. Асторе пришпори коня и притисна глава към хълбока му. Гората се изпълни със светлина и тръсък от изстрелите. Мъжете бяха много близо и Асторе усети как няколко куршума го удариха отстрани и в гърба. Конят се подплаши и се впусна в бесен галоп, а ездачът се мъчеше с всички сили да се задържи на седлото. Докато галопираше, на алеята се появиха други

двама души. Не бяха с маски и не носеха оръжие. Асторе загуби съзнание и се свлече в ръцете им.

След час Курт Килке получи доклада на екипа за наблюдение, който спаси Асторе Виола. С изненада узна, че под елегантното сако е имал бронирана жилетка, и то не обикновена „Кевлар“, а специална, ръчна изработка, която стигала чак до долния му ръб. От къде на къде хлапак като Асторе ще носи броня? Търговец на макарони, певец в нощни клубове и запален ездач! От удара на куршумите беше позамаян, но те не бяха пробили жилетката. Асторе вече беше настанен в болница. Килке започна да пише докладна, в която искаше да бъде извършена пълна проверка на живота на Асторе от самото му детство. Този човек може би беше ключът към всичко. Но агентът от ФБР беше сигурен в едно: знаеше кой се беше опитал да го убие.

Асторе се срещна с братовчедите си в дома на Валериус. Разказа им за нападението и за това как бяха стреляли по него.

— Помолих ви да ми помогнете. Вие отказахте и за мен това е разбирамо. Но сега според мен трябва отново да размислите. Заплашени са всички. Мисля, че проблемът може да се разреши, като се продадат банките. Така всички ще спечелят и всеки ще получи това, което е искал. Има и друг вариант — да задържим банките, да се борим и да унищожим враговете си, които и да са те. Третият вариант е пълната загуба. Ще трябва да внимаваме да не се стигне дотам. Според него може да се сражаваме с враговете си и да ги победим, но властите пак ще се докопат до нас.

— Аз съм за най-лесния избор — обади се Валериус. — Да продадем банките и всички да са доволни.

— Ние не сме сицилианци и не сме склонни да загубим всичко заради едно отмъщение — обади се Маркантонио.

— Продадем ли банките, няма да имаме бъдеще — намеси се със спокоен глас Николе. — Марк, един ден сигурно ще искаш да имаш собствена телевизионна компания. Вал, с известна политическа опека би могъл да станеш посланик или министър на от branата. А ти, Асторе, може да пееш и с Ролинг Стоунс. — Тя му се усмихна. — Е,

това ми се струва малко вероятно. Шегата на страна. А убийството на баща ни нищо ли не означава за нас? Значи трябва да ги наградим за това, че го убиха? Мисля, че е редно да помогнем на Асторе, с каквото можем.

— Даваш ли си сметка какво означава това? — попита Валериус.

— Да — отвърна тихо Николе.

— Баща ви ме е научил да не позволявам на други хора да ми налагат волята си, защото така не би си струвало да се живее — припомни им, без да повиши глас, Асторе. — Вал, нали точно затова се водят войните?

— Войната при всички случаи означава загуба — реагира остро Николе.

Валериус изгуби търпение:

— Либералите могат да говорят каквото си искат, но в една война винаги има две възможности: да загубиш или да спечелиш. За предпочтитане е да я спечелиш. Загубиш ли, следват ужасни последици.

— Баща ви беше човек с минало — продължи Асторе. — Сега всички трябва да се съобразяваме с него. Затова отново ви моля да ми помогнете. Помнете, че изпълнявам неговата воля и задачата ми е да защитавам семейството, а това означава да не продавам банките.

— До месец ще имам информация за теб — обеща Валериус.

— А ти, Марк? — обърна се Асторе към Маркантонио.

— Веднага ще се захвана с онзи сценарий. Ще ми са нужни два, може би три месеца.

— Николе, завърши ли проучването на досието на баща си във ФБР?

— Не още. — Изглеждаше притеснена. — Дали да не потърсим помощта на Килке в тази работа?

Асторе се усмихна.

— Килке е един от хората, които подозират — каза той. — Когато разполагам с цялата информация, ще решим какво да правим.

След месец Валериус разполагаше с информация, която беше неочеквана и неприятна. Благодарение на връзките си в ЦРУ беше узнал истината за Инцио Тулипа. Той имаше контакти в Сицилия, Турция, Индия, Пакистан, Колумбия и други латиноамерикански

страни. Беше свързан със сицилианския клан Корлеонизи и беше дори по-опасен от тях.

Според Валериус Инцио финансирал някакви ядрени изследвания в лаборатории в Южна Америка. Инцио се опитвал да внесе огромни суми в американски банки, за да купи оборудване и сировина. За задоволяване на мегаломанските си амбиции искал да притежава страхотно оръжие за защита от властите, ако работите се развият зле за него.

От това следваше, че Тимона Портела работеше за Инцио. Това беше лоша новина за Асторе. В играта се намесваше още един играч, откриваше се още един фронт, на който трябваше да се сражава.

— Осъществими ли са плановете на Инцио? — попита той.

— Той мисли, че са — отвърна Валериус. — Там, където е разположил лабораториите си, се ползва с протекцията на хора в правителството.

— Благодаря ти, Вал — каза Асторе и потупа сърдечно полковника по рамото.

— Няма защо — отвърна Валериус. — Но това е всичко, което мога да направя за теб.

На Маркантонио му бяха нужни три месеца, за да завърши телевизионния портрет на Курт Килке. Предаде собственоръчно на Асторе огромна папка с информация. Асторе я държа двадесет и четири часа и му я върна.

Безпокоеше го само Николе. Тя му предаде досието на Дон Априле във ФБР, но в него липсваше цял раздел. Когато я попита защо, тя му отговори: „Така го получих.“

Асторе прегледа внимателно документа. Липсващият раздел се отнасяше за времето, когато е бил само на две години.

— Няма значение — каза ѝ той. — Било е много отдавна и вероятно не е важно.

Сега Асторе не можеше повече да изчаква. Разполагаше с достатъчно информация, за да започне своята война.

Николе Априле беше заслепена от Мариано Рубио и ухажването му. Всъщност тя никога не се възстанови напълно от това, че като младо момиче Асторе я предаде и предпочете да се подчини на баща ѝ. Въпреки че се беше омъжвала и бе имала някои кратки, но не излизящи от рамките на благоразумието интимни връзки с влиятелни мъже, тя си остана убедена, че мъжете винаги крият нещо от жените.

Но Рубио, изглежда, беше някакво изключение. Никога не се ядосваше, когато поради заетостта ѝ не можеха да бъдат заедно. Разбираше, че за нея кариерата стои на първо място. Никога не се поддаде на обидното настроение, в което изпадаха повечето мъже, смятащи, че проявата на ревност е доказателство за истинска любов. Това ѝ се струваше смешно и я караше да презира представителите на другия пол.

Щедрите му подаръци също помогнаха, но по-важно за нея беше, че го намираше за интересен събеседник и ѝ беше приятно да го слуша как говори за литература и за театър. Но най-привлекателното в него беше, че беше много пламенен любовник и експерт в леглото, а освен това не ѝ отнемаше много от времето.

Една вечер Рубио заведе Николе на вечеря в моден ресторант в компанията на негови приятели: световноизвестен южноамерикански писател, който очарова Николе с остроумието и необикновените си разкази за призраци, прочут оперен певец, който при всяко ястие изтананикваше ария на възхищение и се тъпчеше така, сякаш му предстоеше да седне на електрическия стол. На вечерята беше и един коментатор — безспорен авторитет по външнополитическите въпроси в „Ню Йорк таймс“, който ненавиждаше както либералите, така и консерваторите, а също ционистите и арабите. Гордееше се много с тази си позиция. След това Рубио заведе Николе в разкошния си апартамент в перуанското консулство. Там я люби страстно, като непрекъснато ѝ шепнеше най-пламенни думи. След това я вдигна, както беше гола, от леглото и започна да танцува с нея, като рецитираше испанска поезия. Николе беше очарована. Изпита още поголямо задоволство, когато той наля шампанско за двамата и каза:

— Аз наистина те обичам. — Видът му беше напълно искрен.

Колко наивни бяха мъжете! Тя изпита задоволство, че го беше измамила. Баща ѝ можеше да се горdee с нея. Беше действала като истинска мафиотка.

Като шеф на филиала на ФБР в Ню Йорк Курт Килке беше затрупан с много по-важни дела от убийството на Дон Реймонде Априле. Едно от тях беше мащабно разследване на шест гигантски корпорации, които възнамеряваха да внесат нелегално в комунистически Китай забранена технология, включително компютри. Друг важен случай беше свързан с няколко големи компании, занимаващи се с производство на тютюневи изделия, чиито представители бяха дали неверни показания пред една от комисиите на Конгреса. Третият случай беше свързан с емигрирането на учени от средно равнище за южноамерикански страни като Бразилия, Перу и Колумбия. Директорът на ФБР искаше да му се докладва за всичко това.

В самолета на път за Вашингтон Бокстън каза:

— Онези тютюнджии са ни в ръцете. Спипахме и пратките за Китай. Разполагаме с документация и информатори, които искат да си спасят задниците. Единственото нещо, в което все още нямаме успех, са учените. Но предполагам, че след като се справим и с този проблем, ще станеш заместник-директор. Не могат да не оценят постиженията ти.

— Всичко зависи от директора — отвърна Килке. Той знаеше защо учените са в Южна Америка, но не го каза на Бокстън. А него не го допуснаха на срещата в бившия кабинет на Хувър.

Изминаха осем месеца от убийството на Дон Априле. Килке беше подготвил бележки по всички въпроси, по които трябваше да докладва. За него случаят Априле беше приключен, но имаше да съобщи по-интересни неща по много по-важни проблеми. Този път съществуващата реална възможност да му предложат поста заместник-директор на Бюрото. Беше го заслужил с добрата си и всеотдайна работа.

Директорът беше висок, елегантен мъж, чиято фамилия произхождаше от първите заселници, дошли с кораба „Мейфлауър“. Беше изключително богат по наследство и беше влязъл в политиката,

за да изпълни дълга си към обществото. Още от самото начало въведе много строги правила.

— Не търпя никакви шмекерии — предупреди полу на шега той с бостънския си акцент. — Всичко трябва да бъде законно. Не можем да пренебрегваме конституцията и правата на гражданите. Един агент от ФБР трябва винаги да бъде честен и доблестен, а също и изряден в личния си живот. При сигнали за скандали, побой над съпруга, пиянство, твърде близки отношения с местната полиция и други подобни провинения веднага ще изхвърчите оттук, дори чicho ви да е сенатор.

През последните десет години това бяха правилата, с които всеки трябваше да се съобразява. Освен това ако нечие име често се споменаваше в пресата, дори и с добро, това беше сигурен начин човекът скоро да бъде изпратен на пост в някое иглу в Аляска.

Директорът покани Килке да седне в едно изключително неудобно кресло от другата страна на массивното му дъбово бюро.

— Агент Килке — започна той, — извиках ви по няколко причини. Първата: в личното ви досие съм включил похвала за работата ви срещу нюйоркската мафия. Благодарение на вас ѝ пречупихме гръбнака. Поздравявам ви. — Той се наведе и разтърси ръката на Килке. — Не го разгласявам, защото Бюрото не се хвали с личните си постижения, а също и за да не ви излагаме на опасност.

— Само луд би дръзнал да го направи — отвърна Килке. — Престъпните организации си дават добра сметка, че не трябва да посягат на федерален агент.

— Да не намеквате, че ФБР има практиката да си отмъщава? — попита директорът.

— О, не — отвърна Килке. — Просто посегателства срещу сигурността на федералните агенти биха ни направили по- внимателни.

Директорът пусна последното обяснение покрай ушите си. В крайна сметка всичко си имаше някакви граници. Добротелността винаги е била нещо твърде деликатно.

— Не е честно да ви държим повече там — продължи той. — Реших да ви назнача за един от моите заместници тук, във Вашингтон. Но не сега. Основанията ми са следните. Вие сте изключително опитен оперативен агент и за вас все още има много такава работа. Мафията, не ми идва по-добра дума наум, все още действа.

Второто нещо, заради което ви извиках, е, че имате информатор, за когото не искате да уведомите официално вашите шефове от Бюрото. Неофициално вече сте ни уведомили. Той е с кодовото име АФЛАКС. Така че неофициално всичко е наред.

И третото нещо е, че сте в прекалено близки отношения с главния инспектор на нюйоркската полиция.

По време на срещата директорът и Курт Килке трябваше да поговорят и по някои други въпроси.

— Как върви нашата операция „Омерта“? — попита директорът.
— Трябва да внимаваме всичките ни действия да бъдат законни.

— Разбира се — отвърна Килке, без да му мигне окото. На директора му беше пределно ясно, че можеше да има и някои изключения. — Натъкнахме се на някои пречки. Реймонде Априле отказа да ни сътрудничи, това вече е без значение.

— Искаш да кажеш, че г-н Априле бе убит твърде навреме — каза злъчно директорът. — Няма да те обиждам и да те питам дали си знаел предварително за това. Може би от твоя приятел Портела.

— Не ни бе известно такова нещо — отвърна Килке. — Италианците не обичат да доносничат на властта. Ние просто трябваше да броим труповете. Бях при Асторе Виола, както бяхме говорили. Той подписа поверителните документи, но отказа да сътрудничи. Не иска да има делови отношения с Портела и не иска да продава банките.

— И какво ще правим сега? — попита директорът. — Знаеш колко е важно всичко това. Ако можем да осъдим собственика на банките съгласно законите за борба с организираната престъпност, държавата ще сложи ръка върху тях и десет милиарда долара ще отидат тъкмо за борба с престъпността. Това ще бъде голям удар на Бюрото. Тогава можем да сложим край на сътрудничеството с Портела. Той вече няма да ни е нужен. Курт, намираме се в много деликатно положение. Само заместниците ми и аз знаем за сътрудничеството ти с Портела, за това, че ти плаща и че те счита за свой съюзник. Животът ти може да бъде в опасност.

— Не би се осмелил да поsegне на федерален агент — каза Килке. — Той е луд, но не чак толкова.

— Е, добре, Портела трябва да участва в тази операция — съгласи се директорът. — Какви са намеренията ти?

— Този Асторе не е чак толкова невинен, както твърдят всички — отбеляза Килке. — В момента проучвам миналото му, а междувременно ще помоля децата на Априле да не се съобразяват с него. Питам се обаче дали можем да се позовем на сегашните закони за борба с организираната престъпност за нещо, което е станало преди десет години.

— На министъра на правосъдието това му е работата — отвърна директорът. — Щом пробием веднъж и създадем прецедент, през дупката ще минат хиляди адвокати. Трябва да излезем с нещо, което ще издържи в съда.

— Относно моята тайна сметка на Каймановите острови, в която Портела внася пари — каза Килке. — Мисля, че трябва да изтеглите от нея малко, за да си помисли, че ги харча.

— Ще го уредя — обеща директорът. — Трябва да призная, че твоят Тимона Портела никак не е стиснат.

— Той наистина вярва, че съм се продал — усмихна се Килке.

— Бъди внимателен — предупреди го директорът. — Не им давай основания да си мислят, че си тихен верен съмишленник и можеш да бъдеш съучастник в престъпление!

— Разбирам — съгласи се Килке. И си помисли: по-лесно е да се каже, отколкото да се направи.

— И не поемай ненужни рискове — добави директорът. — Помни, че Портела е свързан с наркотрафикантите от Южна Америка и Сицилия, а те са безразсъдни.

— Ще трябва ли да ви докладвам ежедневно, устно или писмено? — попита Килке.

— Нито едното, нито другото — отвърна директорът. — Имам ти абсолютно доверие. Освен това не бих искал да се явявам пред някоя комисия в Конгреса. За да станеш един от моите заместници, трябва да изчистиши тези неща. — Той го изгледа с очакване.

В присъствието на директора Курт Килке никога не дръзваше дори да си помисли за това, което в действителност имаше наум. Сякаш се страхуваше той да не прочете мислите му. Но въпреки това го обзе гняв. За кой, по дяволите, се мисли този директор! Да не е самият американски Съюз за защита на гражданските права? Ами тези меморандуми, в които подчертава, че мафията не е италианска, че мюсюлманите не са терористи и че чернокожите не са престъпници? А

кой тогава извършва престъплениета по улиците? Но на глас Килке каза:

— Сър, ако искате оставката ми, имам достатъчно трудов стаж и мога да се пенсионирам по-рано.

— Не — каза директорът. — Отговори на въпроса ми: можеш ли да изчиши всички тези неща?

— Предал съм на Бюрото имената на всичките ми информатори — каза Килке. — Що се отнася до някои действия, които могат да изглеждат като нарушения на закона, това е въпрос на интерпретация. А това, че съм бил приятел с някого от местната полиция, си е мнение на Бюрото.

— Резултатите са най-добрият атестат за твоята работа — успокои го директорът. — Изкарай още една година! Нека да продължим. — Известно време той мълча, а после въздъхна и каза: — Според теб разполагаме ли с достатъчно доказателства, за да обвиним шефовете на тютюневата компания в даване на неверни сведения?

— Няма да е проблем да го направим — отвърна Килке и се зачуди защо изобщо директорът го пита за това. Имаше на разположение цялата събрана документация по въпроса.

— Това може да е тяхно лично убеждение — изрази колебанията си директорът. — Разполагаме с данни от допитвания до общественото мнение, които сочат, че половината от американците са съгласни с тях.

— Това няма отношение към случая — изтъкна Килке. — Участниците в анкетите не са давали неверни показания в Конгреса. Разполагаме със записи и вътрешна документация, които показват, че ръководителите на тютюневата компания са лъгали преднамерено.

— Прав си — каза директорът и въздъхна. — Обаче министърът на правосъдието се е споразумял с тях. Няма да бъдат съдени и няма да ги изпратят в затвора, но ще платят глоби за стотици милиарди долари. Така че прекрати разследването! Въпросът вече не е в наши ръце.

— Добре, сър — съгласи се Килке. — Винаги имам нужда от хора за други задачи.

— Браво — похвали го директорът. — Мога да те зарадвам и с още нещо. Тази работа с незаконния износ на технологии за Китай е много сериозна.

— Нямаме избор — отвърна Килке. — Компаниите преднамерено са нарушили федералния закон заради финансови

изгоди и са създали заплаха за сигурността на Съединените щати. Президентите им са били напълно в течение.

— Да, за тях имаме солидни доказателства, но днес кой ли не гледа да заобиколи закона. Всички го правят. Прекрати работата и по този случай, така ще спестиш още повече хора — нареди му директорът.

Килке го погледна изумен.

— Сър, искате да кажете, че и тук има някакво споразумение?

Директорът се облегна назад в стола си и се намръщи от проявената от Килке безочливост, но запази спокойствие.

— Килке, ти си най-добрият оперативен агент в Бюрото, но нямаш политически нюх. Чуй какво ще ти кажа и никога не го забравяй: не можеш да изпратиш в затвора шестима милиардери. Особено в една демократична страна.

— И с това въпросът приключва, така ли? — попита Килке.

— Ще има много тежки финансови санкции — уведоми го директорът. — А сега по един друг въпрос, който е много доверителен. Ще разменим един федерален затворник срещу един от нашите информатори, който е държан като заложник в Колумбия. Той е много ценен за войната ни срещу незаконната търговия с наркотици. Случаят ти е известен. Преди четири години един наркотрафикант взе петима заложници — една жена и четири деца. Уби ги и застреля един от нашите агенти. Наркотрафикантът получи доживотна присъда без право на помилване. Спомням си, че ти настояваше да бъде осъден на смърт. Сега имаме намерение да го освободим и ми е ясно, че това няма да ти хареса. Помни, че тази работа е строго секретна, но по всяка вероятност вестниците ще се докопат до нея и ще се вдигне страховотна връвя. Ти и хората ти ще отказвате всякакви коментари по случая. Ясно ли е?

— Не можем да позволим на някого да убие наш агент и да се измъкне — настоя Килке.

— Подобно разбиране е недопустимо за федерален служител от висок ранг — скара му се директорът.

Килке се опита да потисне гнева си.

— Така излагаме на опасност всичките си агенти — каза той. — На улицата е така. Агентът ни е бил убит при опит да спаси

заложниците. Това си е хладнокръвна екзекуция. Освобождаването на убиеца е гавра с паметта на нашия агент.

— В Бюрото няма място за вендета — ядоса се директорът. — Иначе какво ще ни отличава от престъпниците. Я кажи сега докъде стигна с разследването на случая за емигриралите учени?

В този момент Килке осъзна, че не може вече да има доверие на директора.

— Нищо ново — отвърна той. Реши отсега нататък да не участва в политическите компромиси на Бюрото. Щеше да играе своя игра.

— Сега имаш достатъчно хора, започвай да действаш — нареди му директорът. — След като приключиш с Тимона Портела, ще бъдеш един от тримата ми заместници.

— Благодаря ви — отвърна Килке. — Но рещих, след като се справя с Портела, да си подам оставката.

Директорът изпусна дълбока въздышка.

— Помисли си! Знам как се чувствуващ, след като научи за тези пазарльци. Обаче запомни: Бюрото отговаря не само за защитата на обществото от закононарушителите. Дължни сме също да предприемаме само такива действия, които ще бъдат от полза за това общество.

— Помня това още от училище — каза Килке. — Целта оправдава средствата.

Директорът сви рамене.

— Понякога. Както и да е. Пак си помисли за оставката си! В досието ти прилагам писмо — препоръка. Независимо дали ще останеш или ще напуснеш, ще получиш медал от президента на САЩ.

— Благодаря ви, сър — каза Килке.

Директорът разтърси ръката му и го изпрати до вратата. Но той имаше още един, последен въпрос.

— Какво стана с разследването на случая Априле? Изминаха месеци, а нищо не е направено.

— С него се занимава нюйоркската полиция, а не ние — уведоми го Килке. — Разбира се, аз направих някои проучвания. Засега не открих мотив, а и следите не водят до никъде. Мисля, че случаят ще остане неразрешен.

Тази вечер Килке отиде на вечеря с Бил Бокстън.

— Има добри новини — каза му той. — Разследванията по тютюневата афера и износа на технологии за Китай са прекратени. Министърът на правосъдието иска да бъдат наложени финансови санкции, а не присъди. Така ще разполагаме с много повече свободни хора.

— Будалкаш ли се? — попита Бокстън. — Винаги съм мислил, че директорът е честен и непреклонен човек. Ще си подаде ли оставката?

— Има непреклонни и не съвсем непреклонни хора — успокои го Килке.

— Нещо друго? — попита Бокстън.

— Когато се справя с Портела, ще ме направят заместник-директор. Може да се счита за сигурно. Но преди това ще се пенсионирам.

— Така ли? Кажи тогава някоя добра дума за мен! Може пък на мен да ми предложат поста — каза Бокстън.

— Няма начин — отвърна Килке. — Директорът знае, че употребяваш нецензурни думи.

— Мамка му! — престори се на ядосан Бокстън. — Да вървят на майната си!

На другата вечер Килке си тръгна пеш от гарата към къщи. Жена му и дъщеря му бяха за една седмица във Флорида при майка й, а той не искаше да вземе такси. Когато мина по алеята към къщата, се изненада, че не чу кучетата да лаят. Повика ги, но не получи отговор. Сигурно са се запили наоколо, а може би и в близката гора, помисли си той.

Семейството му липсваше особено много, когато трябваше да се храни сам. Беше вечерял сам или с други агенти в безброй американски градове и винаги се беше чувствал нащрек срещу непредвидена опасност. Сега си приготви нещо съвсем просто за ядене, както го беше учила жена му: зелена салата и малка пържола. Не пи кафе, а малко бренди, което си сипа в една миниатюрна чашка. След това се качи в банята да вземе душ и да се обади на жена си по телефона, преди да почете за сън. Обичаше книгите и винаги се

разстройващо, когато в детективските романи хората от ФБР бяха представяни като злодеи. Какво ли знаят те за ФБР?

Когато отвори вратата на спалнята, моментално усети мириза на кръв и в главата му настъпи пълен хаос. Връхлетяха го всички страхове, от които се беше опасявал цял живот. Двете немски овчарки лежаха на брачното легло. Кафяво-бялата им козина беше прогизнала от кръв, краката им бяха вързани, а муцуните стегнати с бинт. Сърцата им бяха изтръгнати и поставени върху коремите. Положи големи усилия, за да подреди мислите си. Инстинктивно се обади на жена си, за да види дали са добре. Не ѝ каза нищо. След това позвъни на дежурния офицер от ФБР и поискава да изпратят специален екип със съдебен лекар, а също и хора, които да почистят. Трябаше да се махнат завивките, дюшекът и килимът. Не уведоми местните власти.

Шест часа по-късно екипите от ФБР си отидоха и той написа доклад до директора. Наля си голяма чаша бренди и се опита да анализира положението. За момент си помисли дали да не изльже жена си и да съчини някаква история, че кучетата са избягали. Но нямаше как да обясни за липсващия килим и завивките. Освен това нямаше да бъде честно спрямо нея. Тя трябаше да направи избора си. А и ако я изльжеше, никога нямаше да му прости. Трябаше да ѝ каже истината, когато се върне.

Един ден, след като Килке намери убитите кучета, той замина със самолет за Вашингтон да разговаря с директора, а след това продължи до Флорида при жена си и дъщеря си. Там, след като обядваха, изведе Жоржет на разходка по плажа. Докато наблюдавахаискрящото синьо море, той ѝ разказа за кучетата и ѝ обясни, че по такъв начин старата сицилианска мафия отправя предупрежденията си.

— Ако се вярва на вестниците, ти си се справил с мафията в тази страна — каза замислено Жоржет.

— Почти — отвърна Килке. — Останали са само някои от бандите, занимаващи се с наркотици. Но съм съвсем наясно кой го е направил.

— Бедните кучета — натъжи се Жоржет. — Как може да има толкова жестоки хора? Говори ли с директора?

Килке се ядоса, че е толкова загрижена за кучетата.

— Директорът ми предложи три възможности — каза той. — Да напусна Бюрото и да се преместя да живея някъде другаде. Отхвърлих тази възможност. Втората беше да преместя семейството си под протекцията на Бюрото, докато случаят приключи. И третата е да останете в къщи, все едно че нищо не се е случило. Ще има постоянна охрана. В къщата с теб ще живее жена — агент и ще бъдеш придружавана навсякъде от двама бодигардове. Същото ще важи и за дъщеря ни. Около къщата ще има постове, които ще бъдат снабдени с най-съвременна алармена техника. Какво ще кажеш? След шест месеца всичко ще приключи.

— Мислиш, че това е бълф? — попита Жоржет.

— Да — отвърна Курт Килке. — Те няма да посмеят да поsegнат на федерален агент или на семейството му. Това би било равносилно на самоубийство за тях.

Жоржет се загледа в спокойните сини води на залива. Ръката ѝ стисна по-силно неговата.

— Оставам — каза тя. — Ще ми липсваши прекалено много, а и знам, че няма да се откажеш от разследването. Сигурен ли си, че всичко ще свърши до шест месеца?

— Да — отвърна Килке.

Жоржет поклати глава.

— Не ми харесва твоята сигурност. Моля те, не прави ужасни неща! Искам да ми обещаеш още нещо: когато случаят приключи, да напуснеш Бюрото. Можеш да станеш адвокат на свободна практика или преподавател. Не мога да живея така цял живот. — Тя беше напълно сериозна.

От всичко казано на Килке му направиха най-голямо впечатление думите, че той много ще ѝ липсва. Запита се, както и друг път преди това, защо такава жена може да обича мъж като него. Беше му ясно, че един ден тя ще поиска от него да стори тъкмо това. Въздъхна и каза:

— Обещавам.

Продължиха разходката си по плажа, а след това седнаха в малък парк, за да се скрият от слънцето. Прохладният бриз откъм залива разроши косата на жена му и тя изглеждаше много по-млада и щастлива. Килке разбираше, че не би могъл да изпълни обещанието си, но се чувствуваше горд от ловкия начин, по който тя успя да изтръгне обещанието в най-подходящия момент — когато рискуваше живота си,

за да бъде до него. Та на кого ли би харесвало да бъде обичан от някоя глупава жена. В същото време агент Килке знаеше, че жена му би се ужасила и би се почувствала унижена от това, което той си мислеше. Проявената от нея хитрост най-вероятно е съвсем невинна. Кой беше той, за да я съди? Тя никога не го беше съдила и не го подозирала в хитрости, а те съвсем не бяха невинни.

ГЛАВА VI

Франки и Стейс Стурцо притежаваха огромен магазин за спортни стоки в Лос Анжелис и къща в Санта Моника, която беше само на пет минути път от плажа Малибу. И двамата се бяха женили някога, но не за дълго, така че сега живееха заедно. Не бяха казали на никого от приятелите си, че са близнаци, а всъщност дори не си личеше, че са и братя, само дето и двамата бяха самоуверени и с атлетично телосложение. Франки беше по-чаровен и темпераментен, а Стейс по-флегматичен, но и двамата бяха известни като големи симпатияги. Посещаваха една от първокласните спортни зали, с които беше пълен Лос Анжелис. Там имаше дигитални уреди и телевизионни стени, които можеха да следят, докато тренираха. Към залата имаше баскетболно игрище, плувен басейн и дори боксов ринг. Беше пълно с треньори, добре сложени и добре изглеждащи мъже, и с красиви, любезни жени. Братята идваха, за да тренират и да се срещат с някоя от тях. Това беше чудесно място за лов. Беше пълно с новоизгряващи актриси, които се стараеха да поддържат телата си стройни, с отегчени съпруги на хора от филмовия бранш, които се чувстваха пренебрегнати от заетите си съпрузи и трябваше да убиват по някакъв начин времето с физкултурни занимания. Най-много обаче Франки и Стейс обичаха да организират баскетболни мачове. В залата идваха и добри играчи, на няколко пъти дори един, който беше резерва в отбора на Лос Анжелис „Лейкърс“. Франки и Стейс бяха играли срещу него, и то успешно. Това ги накара да си припомнят годините, когато бяха безспорни звезди в отбора на гимназията. Но не си правеха илюзии, че в сериозен мач могат да се справят така добре. Те бяха дали всичко от себе си, а оня приятел от „Лейкърс“ само се забавляваше.

В ресторанта на залата завързваха приятелства с треньорки, отегчени домакини, а дори и с някои знаменитости. Винаги си прекарвала добре, но това беше само малка част от живота, който водеха.

Франки беше треньор по баскетбол на един училищен отбор и гледаше много сериозно на тази работа. Непрекъснато се надяваше, че

ще открие някоя суперзвезда. Беше обаятелен и децата го обичаха. Любимата му треньорска тактика беше следната: „О, кей — казваше той. — Да предположим, че в края на мача губите с двайсет точки. Амбицирате се и залиявате първите десет. Сега можете и да спечелите. Всичко е въпрос на нерви и на увереност в собствените сили. Винаги можете да спечелите. Намалявате разликата на десет точки, след това на пет и изравнявате. А след това ги побеждавате!“

Естествено тази тактика никога не успяваше, децата не бяха достатъчно подгответи както физически, така и психически. Просто си бяха деца. Обаче Франки знаеше, че онези, които действително имаха талант, няма да забравят съвета му и той щеше да им помогне покъсно.

Стейс беше по-уравновесеният от двамата и малко флегматичен. Занимаваше се с управлението на спортния магазин, от който се издържаха, и вземаше окончателното решение коя поръчка за убийство да приемат. Трябваше да бъде с минимален риск и максимално възнаграждение. Стейс мислеше непрекъснато в проценти и беше затворен. Братята рядко имаха разногласия. Бяха с еднакви вкусове и с почти равни физически умения. Понякога излизаха един срещу друг на боксовия ринг или на баскетболната площадка. Въпреки че Франки беше по-бърз, Стейс беше по-добър стратег. Това укрепи още повече отношенията им. Имаха си абсолютно доверие и това ги караше да се чувстват сигурни срещу останалия свят.

Сега бяха на четиридесет години и животът, който водеха, им харесваше, но често си говореха, че трябва да се оженят и да имат семейства. Стейс имаше любовница в Сан Франциско, а Франки приятелка във Вегас, която участваше в едно шоу. И двете обаче не проявяваха желание за женитба. Братята чувстваха, че връзките им с тях са временни, докато не се появи нещо по-подходящо. Тъй като бяха много общителни и добри компаньони, лесно се сприятеливаха и водеха активен обществен живот. Въпреки това изкараха годината след убийството на Дона с някои опасения. Такъв човек не можеше да бъде убит без известен риск. В края на годината Стейс се обади по телефона на Хескоф за останалите 500000 долара. Разговорът беше кратък и очевидно двусмислен.

— Здравей — каза Стейс, — идваме до месец. Всичко наред ли е?

Хескоф се зарадва на обаждането.

— Абсолютно — каза той. — Всичко е готово. Може ли да посочиш по-точна дата? Не искам да пристигнете, когато съм някъде из града.

— Ще те намерим — каза небрежно Стейс и се засмя. — Става ли? След месец. — Той затвори телефона.

Стейс и Франки бяха обсъждали как да вземат остатъка от възнаграждението. Прибирането на парите от такава сделка винаги беше опасно. Понякога хората не искаха да си платят, след като работата вече беше свършена. Така беше при всеки бизнес. В други случаи хората надценяваха възможностите си. Започваха да се мислят за толкова добри, колкото и професионалистите. С Хескоф такава опасност беше почти изключена. Той винаги е бил надежден посредник. Но случаят с Дона беше по-специален, както и самото възнаграждение. Тъкмо затова те не искаха Хескоф да знае точните им планове.

През годината братята бяха започнали да играят тенис, но този спорт ги победи. Бяха толкова надарени атлети, че не можеха да приемат подобно поражение, макар да им беше обяснено, че в тениса ударите се усвояват чрез инструкции, и то още в ранно детство. Че той, както и чуждият езиқ, се учат в ранна възраст.

Точно затова братята направиха резервация за няколко седмици в една тенис база в Скотсдейл, Аризона, за да изкарат основен курс на обучение. Оттам възнамеряваха да отидат до Ню Йорк, за да се срещнат с Хескоф. Разбира се, по време на престоя си в базата щяха да изкарат по някоя вечер в Лас Вегас, който беше на по-малко от час със самолет от Скотсдейл.

Базата за тенис беше суперлуксозна. Франки и Стейс бяха настанени в бунгало с климатична инсталация и две спални, трапезария в индиански стил, дневна с балкон и малка кухня. Имаха великолепен изглед към планините. Разполагаха с вграден бар и голям хладилник, а в единия ъгъл на дневната имаше огромен телевизор.

Обаче двуседмичният им престой не започна съвсем гладко. Един от инструкторите измъчи Франки. Той веднага се открои като най-добър в групата. Особено се гордееше със сервиса си, който беше

абсолютно необичаен и непрофесионален. Инструкторът Лесли се дразнеше най-много от този сервис.

Франки запрати топката в полето на противника, който не можа да я стигне, и се обърна горд към Лесли:

— Майсторска работа, а?

— Не — отвърна хладно Лесли, — направи фал. Настьпи чертата. Опитай отново, но с нормален сервис. Иначе топката ще е повечето пъти в аут.

Франки изпълни нов сервис, силен и точен.

— Този си го биваше, нали? — попита той.

— Пак направи фал — отвърна неодобрително Лесли. — Това не е никакъв сервис. Просто прехвърли топката в полето на противника. За новак си много добър, но тази игра се играе на точки.

Франки се ядоса, но запази спокойствие.

— Защо не ме изправиш срещу някой, който не е новак, пък да видим как ще се справя. Защо не застанеш отсреща?

Лесли го изгледа презрително.

— Не играя с новаци. — Той посочи към една млада жена на двайсетина години. — Роузи, изкарай един сет с господин Стурцо!

Момичето току-що беше дошло на корта. Имаше хубави, загорели от слънцето крака, които се подаваха от белите панталонки. Беше облякла розова риза с къси ръкави, на която беше изписано името на базата. Красивото ѝ лице издаваше дяволитост, а косата ѝ беше стегната отзад на конска опашка.

— Трябва да ми дадете малко аванс, защото ще ме затрудните — каза с обезоръжаваща откровеност Франки. — Прекалено сте хубава. Да не би да сте инструктор?

— Не — отвърна Роузи. — Дойдох да взема няколко сериозни урока, а Лесли е най-добрият треньор за такава работа.

— Дай му аванс — обади се Лесли. — Той е доста под твоята класа.

— Какво ще кажете за два сета от по четири гейма? — Нямаше лесно да се съгласи на по-малко.

Роузи дяволито му се усмихна.

— Не. Така няма да имате никаква полза. По-добре ще е да видам по две точки аванс на гейм. Ще имате по-голям шанс. Ако стигнем

до равенство, ще трябва да направя четири точки вместо две, за да ви победя.

Франки кимна с глава в знак на съгласие.

— Да почваме тогава — каза той.

Бяха застанали близо един до друг и той усети сладкия аромат на тялото й.

Тя прошепна:

— Искаш ли да ти дам играта?

По тялото на Франки премина приятна тръпка.

— Не — отвърна той. — Не можеш да ме победиш с такъв аванс.

Играха под съдийството на Лесли, който не свиреше фаловете. Франки спечели първите два гейма, но след това Роузи направо го смаза. Посрещаше безпогрешно ударите му, а сервисът му изобщо не я затрудни. Винаги беше на мястото, където попадаше изпратената от Франки топка, и въпреки че няколко пъти стигнаха до равенство, тя го победи с шест на два гейма.

— Твърде добър си за новак — похвали го Роузи. — Обаче си започнал да играеш тенис след двайсетгодишна възраст, нали?

— Така е — отвърна Франки. Думата „новак“ започваше да го дразни.

— Сервисите и ударите се учат още в ранно детство — каза му тя.

— Така ли? Докато трае курсът, ще те победя — закани се той.

Роузи му се усмихна. За дребно лице като нейното устата й беше твърде голяма и устните изкушаващи.

— Може. Стига да се случи най-щастливият ден в живота ти, а аз да имам най-лошия.

Франки се засмя.

Стейс се приближи и се представи. След това каза:

— Защо не вечеряте с нас тази вечер? Франки няма да ви покани, защото го победихте, но и той ще дойде.

— О, не е вярно. Тъкмо се канеше да ме покани. Осем часът устройва ли ви?

— Чудесно — съгласи се Стейс и плесна Франки по задника с ракетата си.

— И аз ще дойда — каза Франки.

Вечеряха в ресторанта на базата — огромно помещение със стъклени стени, от които се откриваше изглед към пустинята и планините. Роузи се оказа направо находка, сподели по-късно Франки пред Стейс. Флиртуваше и с двамата, можеше да води разговор за всички видове спорт. Помнеше най-интересните срещи в минали и по-скорошни шампионати, върховите моменти в тях и участвалите звезди. Обаче беше и добър слушател. Накара ги да заговорят за себе си. Франки дори й разказа за работата си като детски треньор и за това как от магазина се снабдяват с най-добрите екипи. Роузи искрено се въодушеви.

— Но това е направо страхотно — възклика тя.

После й разказаха как навремето са играли в сборния отбор на гимназиалните звезди.

Роузи имаше добър апетит, нещо, което те одобряваха у жените. Ядеше бавно и с финес. Имаше навика да навежда глава и да я накланя малко встрани, преструвайки се на срамежлива, когато говореше за себе си. Учеше психология в Нюйоркския университет. Произхождаше от средно богато семейство и вече беше обиколила Европа. Била тенис звезда в гимназията. Разказваше всичко това небрежно, като че ли да покаже, че не му отдава никакво значение, и непрекъснато докосваше ръцете им, за да не губи контакта с тях, докато говори.

— Още не съм наясно какво ще правя, когато завърша — сподели тя. — С моите познания от книгите нямам представа за хората в реалния живот. Например вие, момчета. Разказахте ми за себе си. Двамата сте големи симпатяги, обаче идея нямам кои сте всъщност.

— Не се беспокой — успокои я Стейс. — Такива сме, каквито ни виждаш.

— Не ме питай — обади се Франки. — Сега си мисля само как да те победя на тенис.

След разточителната вечеря двамата братя изпратиха Роузи по покритата с червена глина пътека до бунгалото й. Тя ги целуна леко по бузите и ги остави сами сред хладния въздух на пустинята. В главите им се запечата лицето й, осветено от лунната светлина.

— Страхотна е — каза Стейс.

— Дори нещо повече — отбеляза Франки.

През следващите две седмици тя стана тяхна приятелка. В късните следобеди след тениса ходеха да играят заедно голф. Беше добра, но не чак толкова, колкото братята. Те изпращаха топката много далеч, а когато трябваше да целят дупката, нервите им бяха като от стомана. Един мъж на средна възраст от базата също идваше на игрището за голф, за да станат четворка. Винаги искаше Роузи за партньор. Предложи да играят на по десет долара на дупка. Беше добър, но загуби. После поискава да вечерят заедно в ресторанта, но Роузи отклони поканата му за голяма радост на братята.

— Опитвам се да свалям един от тях — каза му тя.

В края на първата седмица Стейс спа с Роузи. Франки отиде да залага в Лас Вегас вечерта, за да не му пречи. Върна се към полунощ. Стейс не си беше в стаята. Когато се появи сутринта, Франки го попита:

— Е, как беше тя?

— Страхотна — отвърна Стейс.

— Ще имаш ли нещо против и аз да опитам? — попита го брат му.

Това беше нещо необичайно. Никога досега не бяха делили жена. Тук вкусовете им се различаваха. Стейс се замисли. Роузи се разбираще чудесно и с двамата. Обаче компанията се развалише, ако Стейс спеше с Роузи, а Франки не. Трябваше и Франки да си намери някое момиче, но това щеше да развали всичко.

— Нямам нищо против — съгласи се Стейс.

И така следващата вечер Стейс замина за Лас Вегас, а Франки преспа с Роузи. Тя не възрази. Беше чудесна в леглото, без да прилага никакви специални трикове. Просто се забавляваше. Не се чувстваше неудобно, че стана така.

Но на следващия ден, когато тримата се събраха за закуска, Франки и Стейс не знаеха как да се държат. Бяха любезни един към друг, но по-сдържани и не се държаха естествено както преди. Хармонията помежду им беше изчезнала. Роузи изяде бекона, яйцата и препечените филийки, облегна се назад и каза леко развеселена:

— Да не би да ми създадете неприятности, момчета? Мислех, че сме приятели.

Стейс бе напълно откровен:

— Работата е там, че и двамата сме луди по теб, но не знаем как да постъпим.

Роузи се засмя.

— Оставете тази работа на мен! И двамата много ми харесвате. Прекарваме си чудесно. Нямаме намерение да се женим, а след като си тръгнем оттук, вероятно никога повече няма да се видим. Аз се връщам в Ню Йорк, а вие в Лос Анжелис. Така че да не разваляме всичко, освен ако някой от вас не е ревнив. Тогава ще трябва да прекратимекска.

Изведнъж напрежението между близнаците изчезна.

— Става — съгласи се Стейс.

— Не сме ревнивци, а освен това, преди да си тръгнем, ще успея да те победя един път на тенис.

— Не си научил ударите — каза сериозно Роузи. После стисна ръцете и на двамата.

— Хайде да опитаме днес — предложи Франки.

Роузи наклони срамежливо глава.

— Ще ти дам три точки аванс на гейм, но ако загубиш, ще престанеш да се правиш на голям мъжкар.

— Залагам сто долара за Роузи — обади се Стейс.

Франки им се усмихна презрително. Нямаше начин да загуби от Роузи при три точки аванс.

— Направи ги петстотин — каза той на Стейс.

Роузи ги изгледа дяволито.

— Ако спечеля, тази вечер Стейс ще спи с мен.

Двамата братя избухнаха в гръмогласен смях. Харесваше им, че Роузи не е безупречна и имаше своите малки недостатъци.

На корта нищо не беше в състояние да спаси Франки — нито сервисът му, нито акробатичните връщания на топки, нито трите точки аванс. Роузи започна да му бие сервиси, каквито не беше използвала досега, и той беше направо безпомощен. Размаза го с 6:0. Когато сетът завърши, тя го целуна по бузата и прошепна:

— Утре съм при теб.

Както беше обещала, след вечеря спа със Стейс, а през останалите дни от седмицата братята се редуваха.

В деня на заминаването я откараха с кола до летището.

— Обадете ми се, ако някой път минете през Ню Йорк — настоя тя. Те вече я бяха поканили да им идва на гости винаги, когато имаше път към Лос Анжелис. В този момент тя ги изненада. Подаде им две малки пакетчета, увити в хартия за подаръци. Близнаците ги отвориха. Във всяка кутийка имаше по един златен пръстен със син камък. — Подаръци за спомен — обясни тя.

По-късно, когато братята пазаруваха из магазините, видяха, че пръстените се продават по 300 долара.

— Можеше да ни купи по един от онези смешни каубойски колани за по петдесет долара — каза Франки. Почувстваха се много поласкани.

Оставаше им още седмица престой в базата, но не играха много тенис. Предпочитаха голфа, а вечерите прекарваха в Лас Вегас. Обаче не оставаха там за през цялата нощ. Така можеха да загубят много пари — в малките часове човек се чувства изморен и не може да мисли трезво.

На вечеря говореха за Роузи. Никой не каза нещо обидно за нея, въпреки че им беше паднала малко в очите, защото се беше чукала и с двамата.

— Явно ѝ харесваше — каза Франки. — Никога след това не я видях да се натъжи или да се почвства неловко.

— Да, бе — съгласи се Стейс. — Беше страхотна. — Мисля, че открихме идеалната курва.

— Но те винаги се променят — отбеляза Франки.

— Ще ѝ се обадим ли, когато отидем в Ню Йорк? — попита Стейс.

— Да — отвърна Франки.

След седмица те се регистрираха в хотел „Шери“ в Ню Йорк. На другата сутрин взеха кола под наем и се отправиха към къщата на

Джон Хескоф в Лонг Айлънд. Когато паркираха отпред, видяха Хескоф да чисти баскетболната площадка от падналия slab сняг. Той вдигна ръка за поздрав. Даде им знак да вкарат колата вътре в гаража до къщата. Там беше и неговата кола. Франки скочи от автомобила в движение, преди Стейс да паркира колата, за да се здрависа с Хескоф, но всъщност да го държи под око, ако нещо се случи.

Хескоф отключи вратата и ги въведе в къщата.

— Всичко е готово — каза той.

Заведе ги по стълбите до огромния сандък в спалнята и го отключи. Вътре имаше дебели пачки с банкноти, привързани с ластик, и прегъната на две кожена чанта, голяма почти колкото куфар. Стейс хвърли пачките на леглото. Братята прегледаха всичките, за да се уверят, че банкнотите са от по сто долара и че няма фалшиви. Пребраоиха само една пачка и я умножиха по сто. След това натъпкаха парите в чантата. Когато свършиха, погляднаха към Хескоф. Той се усмихваше.

— Пийнете по едно кафе, преди да тръгнете! Ако искате, пуснете и по една вода и се освежете!

— Благодаря — каза Стейс. — Има ли нещо, което трябва да знаем? Да се е вдигал някакъв шум?

— Нищо подобно — отвърна Хескоф. — Всичко е наред. Само не харчете много мангизи наведнъж!

— Те са за стариини — успокой го Франки и братята се засмяха.

— А какво ще кажеш за приятелите му? — попита Стейс.

— Мъртвите нямат приятели.

— Ами децата му? И те ли си мълчат? — заинтересува се Франки.

— Възпитани са като порядъчни граждани — отвърна Хескоф.

— Не са сицилианци. Радват се на успехи в професиите си и вярват в законите. Имат късмет, че не са заподозрени.

Близнаките се засмяха. Хескоф също се усмихна на шегата си.

— Просто ми е чудно, че за такъв велик човек не се вдигна шум — отбеляза Стейс.

— Вече измина почти година, но нищо не се е случило — каза Хескоф.

Братята довършиха кафето си и се сбогуваха с Хескоф.

— Поддържайте форма! Може пак да ви се обадя — предупреди ги той.

— Непременно — настоя Франки.

Когато се върнаха в града, братята сложиха парите на съхранение в личен банков сейф. По-точно в два. Дори не взеха от тях за дребни харчове. След това се върнаха в хотела и се обадиха на Роузи.

Тя се изненада, че се обаждат толкова скоро, и много се зарадва. Когато ги покани да дойдат веднага в апартамента ѝ, в гласа ѝ се усети нетърпение. Обеща им да ги заведе на нюйоркски театър. Вечерта те отидоха в апартамента ѝ. Почерпи ги по едно питие, преди да излязат за вечеря, а след това щяха да ходят на театър.

Роузи ги заведе в „Ле Сирк“, който според нея беше най-добрият ресторант в Ню Йорк. Храната беше превъзходна. По молба на Франки му приготвиха чиния спагети, въпреки че ги нямаше в менюто. Бяха най-добрите, които бе вкусвал някога. Близнаките не можеха да се начудят, че в такъв шикозен ресторант сервираят любимите им ястия. Забелязаха също, че управителят на ресторанта се отнасяше с Роузи с подчертано внимание, и това ги впечатли. Както и преди, си прекараха чудесно. Роузи ги подканни да разказват какво са правили, след като се разделиха. Беше изключително красива. За пръв път я виждаха в официално облекло.

Когато сервираха кафето, братята ѝ поднесоха подарък. Бяха го купили същия следобед от магазина „Тифани“. Беше сложен в кутия, подплатена с кадифе във винен цвят. Струваше петстотин долара — беше семпло изработена златна верижка с диамант, инкрустиран в платинено легло.

— От мен и Стейс — каза Франки.

Роузи беше изумена. Очите ѝ се навлажниха. Тя сложи верижката на врата си и диамантът легна точно между гърдите ѝ. После се наведе и целуна и двамата по устните. Целувките ѝ имаха вкус на мед.

Веднъж ѝ бяха казали, че никога не са ходили на мюзикъл в Бродуей, затова тази вечер тя ги заведе на „Клетниците“. Беше им обещала, че представлението ще им хареса. Те наистина го харесаха, но с малки резерви. По-късно в апартамента ѝ Франки каза:

— Не вярвам, че не е убил ченгето Жавер, когато му се отдаде възможност.

— Това показва, че Жан Валжан е станал наистина добър човек — каза Роузи. — Тук става дума за изкупление на грехове. За един човек, който е грешил и крал, но започнал да живее в мир с обществото.

— Но така просто няма смисъл — настоя Франки.

— Това е мюзикъл — обади се Стейс. — Дори и на кино в мюзиклите смисълът често се губи. В тях той не е главното.

Роузи обаче не се съгласи.

— Не, този е направен по много прочут роман от Виктор Юго, чиято главна тема е изкуплението.

Стейс дори се ядоса.

— Чакай малко — каза той. — Онзи приятел започна като крадец, а щом веднъж е откраднал, човек си остава такъв за цял живот. Нали, Франки?

Сега пък Роузи се подразни.

— Какво ли знаете вие за човек като Жан Валжан. — Това направо обезоръжи братята. Тя ги погледна дяволито и попита: — Кой от вас ще остане тази вечер? — Изчака да ѝ отговорят и добави: — Не си падам по тройките. Ще трябва да се редувате.

— Кой искаш да остане? — попита Франки.

— Не започвай пак — предупреди го Роузи, — или ще установим красиви отношения както по филмите. Няма да се чукаме, а това не би ми харесало — и пак се усмихна. — Приятно ми е и с двама ви.

— Тази вечер ще се прибера в хотела — каза Франки. Искаше да ѝ покаже, че няма власт над него.

Роузи го целуна за лека нощ и го придружи до вратата.

— Утре вечер ще ти покажа нещо специално — прошепна му тя.

Имаха на разположение шест дни да бъдат заедно. През деня Роузи трябваше да ходи на занятия, след това учеше, но вечерите беше на тяхно разположение.

Една вечер близнаките я заведоха на баскетболен мач в Медисън скюеър гардън. В града беше дошъл отборът на „Лейкърс“. За тях беше голяма радост да я гледат, когато подскача при всички добри

попадения. След това посетиха една модна кръчма. Роузи им каза, че на следващия ден е Бъдни вечер и ще отсъства от града през седмицата. Братята предположиха, че ще прекара Коледа със семейството си. Обаче забелязаха, че за първи път, откакто я познаваха, Роузи беше малко потисната.

— Не, ще прекарам Коледа сама в една фамилна къща в провинцията. Искам да се спася от коледните глупости, за да уча и да размисля върху живота си.

— Защо не се откажеш и не прекараш Коледа с нас? — попита я Франки. — Ще сменим билетите за Лос Анжелис за друга дата.

— Не мога — отвърна Роузи. — Трябва да уча за изпити, а там мястото е най-подходящо.

— Съвсем сама? — попита Стейс.

Роузи сви рамене.

— Такава глупачка съм.

— Защо пък да не дойдем там с теб за няколко дни — попита Франки. — Ще си тръгнем на другия ден след Коледа.

— Вярно — обади се и Стейс. — На нас също би ни се отразило добре такова спокойно място.

Лицето на Роузи светна.

— Наистина ли искате? — попита тя видимо щастлива. — Ще бъде страховито. На Коледа можем да идем на ски. Има един зимен курорт само на тридесет километра от къщата. Ще пригответя коледна вечеря. — Тя спря за миг и каза малко неубедително: — Но нали обещавате да си ходите след Коледа, трябва наистина да уча.

— Ние също трябва да се връщаме в Лос Анжелис — обади се Стейс. — Имаме работа.

— Господи, колко ви обичам, момчета!

— С Франки сме замислили нещо — каза небрежно Стейс. — Никога не сме били в Европа и си помислихме, че когато свършиш учението това лято, можем тримата да отидем там. Ще ни бъдеш гид. Искаме всичко да бъде първокласно. Само за две седмици. Ако дойдеш с нас, ще си прекараме чудесно.

— Така е — обади се Франки. — Не можем да заминем сами. — Всички се засмяха.

— Идеята е великолепна — зарадва се Роузи. — Ще ви покажа Лондон, Париж и Рим. Сигурна съм, че ще бъдете възхитени от

Венеция. Няма да ви се иска да я напуснете. Но до лятото има още много време. Нали ви познавам, кой знае колко други жени ще сте свалили дотогава.

— Искаме теб — почти ядосан каза Франки.

— Ще бъда готова, щом се обадите — обеща тя.

Сутринта преди Бъдни вечер Роузи спря колата пред хотела им, за да ги вземе. Карабе огромен кадилак, в чийто багажник бяха големите ѝ куфари, но пак имаше място за скромния им багаж.

Стейс седна на задната седалка, а Франки отпред до Роузи. По радиото предаваха музика и в продължение на един час никой не каза нищо. Тъкмо това ѝ беше хубавото на Роузи.

Сутринта по време на закуска, докато я чакаха, братята си бяха говорили. Стейс забеляза, че Франки се чувства неудобно. Това беше нещо необичайно за близнаките.

— Изплюй камъчето — каза той.

— Не ме разбирай погрешно! Не съм ревнив, но би ли се отказал да чукаш Роузи, докато сме на онова място?

— Разбира се — съгласи се Стейс. — Ще ѝ кажа, че в Лас Вегас съм хванал трипер.

Франки се ухили.

— Не е нужно да стигаш толкова далеч. Ще се опитам да я спечеля за себе си. Може да стане и обратното, аз да се откажа, а ти да се опиташ.

— Ти си един лигъльо — каза Стейс. — Ще развалиш всичко. Не сме я принуждавали да го прави. Тя поиска да стане така. И мисля, че за нас така е най-добре.

— Просто искам да опитам сам — настоя Франки. — Само за малко.

— Става — съгласи се Стейс. — Аз съм по-големият брат и трябва да се грижа за теб.

Това беше любимата им шега. Наистина Стейс винаги изглеждаше няколко години по-стар от Франки, а не само с десет минути.

— Но да знаеш, че тя ще те усети само за две секунди — предупреди го Стейс. — Роузи е умна и веднага ще разбере, че си се влюбил в нея.

Франки погледна стреснат брат си.

— Аз да съм влюбен в нея? Така ли мислиш? Господи! — изплаши се той. И двамата се засмяха.

Колата излезе от града и навлезе в земеделските райони на Уестчестър. Франки се разприказва.

— Никога не съм виждал толкова много сняг в живота си. Как ли живеят хората тук?

— Защото е по-евтино — отвърна Роузи.

— Колко път има още? — попита Стейс.

— Около час и половина. Момчета, искате ли да спра някъде?

— Не — каза Франки. — Да продължаваме.

— Освен ако не ти се налага на теб да спреш — обади се Стейс.

Роузи поклати глава. Лицето й имаше много решителен вид, стискаше здраво кормилото и се взираше в снежната пелена отпред.

Минаха през някакво малко градче и тя каза:

— Остават още петнадесет минути.

Колата заизкачва един стръмен склон. На върха на малък хълм стоеше къщата, сива като слон, заобиколен от покритото със сняг поле. Снегът беше кристалночист, без никакви следи от стъпки или автомобилни гуми.

Роузи спря колата пред главния вход и те слязоха. Подаде им куфарите и подаръците, обвити в разноцветни хартии.

— Влизайте! Вратата е отворена — подкани ги тя. — Тук не заключваме.

Франки и Стейс изкачиха предните стъпала и отвориха вратата. Влязоха в огромна гостна с препарирани глави на животни по стените, а в голямото като пещера огнище гореше голям огън.

Изведнъж чуха как отвън двигателят на колата изрева и в този миг от две странични врати се появиха шестима мъже. Държаха пистолети, а водачът им — огромен човек с големи мустаци, каза с лек чуждестранен акцент:

— Не мърдайте и не изпускате пакетите! — След това пистолетите бяха опрени в телата им.

Стейс загря веднага, но Франки се обезпокои за Роузи. Трябаха му тридесет секунди да си обясни защо двигателят на колата изрева и да разбере, че Роузи вече я нямаше. Тогава изпита най-голямата горчивина в живота си и разбра истината. Роузи беше примамка.

ГЛАВА VII

Вечерта преди Бъдни вечер Асторе беше на парти, което Николе даваше в апартамента си. Беше поканила колеги и членове на доброволни организации, особено от нейната любима Кампания срещу смъртното наказание. Асторе обичаше партитата. Харесваше му да разговаря с хора, които никога повече нямаше да види и които бяха съвсем различни от него. Понякога срещаше интересни жени, с които имаше краткотрайни връзки. Но винаги се надяваше да се влюби. Това му липсваше.

Тази вечер Николе му припомни за техния юношески роман, и то не за да флиртува, а просто на шега.

— Ти ми разби сърцето, когато се подчини на баща ми и отиде в Европа — каза тя.

— Може и така да е — отвърна Асторе, — но това не ти попречи да срещаш с други мъже и дори да се ожениш за един.

По неизвестна причина тази вечер Николе беше особено привързана към него. Държеше го за ръка като ученичка, целуваше го по устните и се вкопчваше в него, сякаш се страхуваше да не ѝ избяга отново. Това го объркваше, защото и той усещаше да се надига предишната му нежност към нея. Но разбираше, че би било ужасна грешка, ако това стане в този етап от живота му и предвид решенията, които трябваше да вземе. Накрая тя го заведе при група хора и го представи. Имаше оркестър и Николе помоли Асторе да изпее нещо. Гласът му беше дрезгав, но топъл. Двамата изпяха заедно една стара италианска любовна песен. Когато той пригласяше на Николе, тя се притискаше до него и го гледаше в очите, сякаш се опитваше да надникне в душата му. Накрая го целуна с тъга и го пусна. След това обаче Николе му поднесе изненада. Заведе го при една гостенка — спокойна, красива жена с големи и умни сиви очи.

— Асторе, това е Жоржет Килке, председател на Кампанията срещу смъртното наказание. Често работим заедно.

Жоржет му подаде ръка, направи му комплимент за песента.

— Напомняте ми на Франк Синатра като млад — каза тя.

Асторе беше възхитен от комплимента.

— Благодаря ви. Той е моят кумир. Знам наизуст всичките му песни.

— Съпругът ми също е голям негов почитател — каза Жоржет.

— Харесвам песните му, но не одобрявам отношението му към хората.

Асторе въздъхна, защото не можеше да противопостави никакви аргументи срещу това, но като ревностен почитател все пак намери един:

— Да, но трябва да правим разлика между певеца и човека.

Жоржет се усмихна на тази галантна защита.

— Дължни ли сме? — попита тя, а в очите ѝ проблесна дяволито пламъче. — Мисля, че не трябва да се примиряваме с такова арогантно поведение, а да не говорим за насилието.

За Асторе беше ясно, че Жоржет няма да отстъпи по тази точка и се задоволи само да изпее първия куплет на една от най-популярните песни на Синатра, като се взираше в сивите ѝ очи и се поклащаше в такт с музиката. Видя, че тя се усмихва.

— Е, добре. Признавам, че песните му са хубави. Но въпреки това не съм склонна да го оправдая — каза тя.

След като размени с него още няколко любезности, Жоржет се отдалечи.

През останалото време Асторе не свали очи от нея. Беше жена, която не правеше нищо, за да подчертава красотата си. Но в нея имаше естествена грациозност в движенията, неуловима нежност, която елиминираше всяко чувство за опасност, каквото предизвикваха красивите жени. Излъчваше някаква ведрина и Асторе, както и останалите мъже в стаята, бяха запленени от нея. Но тя наистина не забелязваше това и не правеше никакви опити да флиртува. Беше сляпа за очарованието си.

Междувременно Асторе беше прочел бележките по документалния филм, който Маркантонио щеше да прави за Килке. Те го описваха като безпощаден противник на човешките недостатъци, хладноокръвен и много ефикасен в работата си. Асторе прочете също, че жена му истински го обича. Това беше абсолютна загадка.

В един момент Николе се приближи до него и му прошепна, че Алдо Монца го чака във вестибиюла.

— Съжалявам, Николе — каза Асторе, — ще трябва да вървя.

— Добре — отвърна тя. — Надявах се, че ще се опознаете по-добре с Жоржет. Тя е най-блестящата жена, която съм срещала.

— Красива е — каза Асторе и си помисли колко наивен продължава да е към жените, след като започна да си фантазира разни неща само от едно запознанство.

Когато Асторе влезе във вестибюла, Алдо Монца се беше настанил в един от красивите старинни, но неудобни столове на Николе.

— Спипахме близнаците. Очакват благоволението ти.

Асторе усети как сърцето му трепна. Започваše се. Пак щеше да бъде подложен на изпитание.

— Колко време ще ни трябва, за да стигнем там? — попита той Алдо.

— Най-малко три часа. Има виелица.

Асторе погледна часовника си — беше 10,30 вечерта.

— Да тръгваме — каза той.

Когато напуснаха сградата, във въздуха се въртяха снежинки, а паркираните коли бяха полуzasипани със сняг. Алдо беше дошъл с огромен черен буик, който ги чакаше. Той седна зад волана, а Асторе до него. Беше студено и Алдо включи отоплението. Постепенно колата се превърна в пещ, която мирише на тютюн и вино.

— Поспи — подкани го Алдо. — Имаме много път, а и ни предстои работа.

Асторе се отпусна на облегалката и заспа.

Пътят беше засипан със сняг. Спомни си за горещините на Сицилия и за десетте години, през които Донът го подготвяше за тази негова последна мисия. Знаеше, че не може да избяга от съдбата си.

Асторе Виола беше на 16 години, когато Дон Априле го изпрати да учи в Лондон. Не се изненада. Донът изпращаше всичките си деца в частни училища още в ранна възраст, а след това в колеж. Не само защото вярваше в доброто образование, но и за да ги държи далеч от бизнеса и начина си на живот.

В Лондон Асторе се настани при една просперираща съружеска двойка. Те бяха емигрирали преди много години от Сицилия и се бяха приспособили напълно към живота в Англия. Бяха на средна възраст,

нямаха деца и бяха променили фамилията си от Приола на Прайър. Изглеждаха съвсем като англичани. От английското слънце кожата им беше избледняла, в дрехите и движенията им нямаше нищо сицилианско. Г-н Прайър ходеше на работа с бомбе и чадър, а г-жа Прайър се обличаше в рокли на цветя и носеше малки шапки като английска лейди.

Но в къщи те си ставаха сицилианци. Г-н Прайър намъкваше широки гащи и черна риза без яка, а г-жа Прайър носеше много широка черна рокля, с която готвеше като италианка. Той я наричаше Марица, тя му викаше Цу. Г-н Прайър беше изпълнителен директор на филиала на една голяма банка от Палермо. Отнасяше се към Асторе като към любим племенник, но с известна сдържаност. Г-жа Прайър го хранеше с най-различни вкусни ястия като свой внук. Прайър даде на Асторе кола и солидна сума за ежедневни разходи. Бяха уредили да учи в един малък, не особено известен колеж извън Лондон, в който се изучаваше банково дело, но и различни видове изкуство. Асторе се справяше по всички предмети, но истинският му интерес бяха заниманията по актьорско майсторство и пеене. Имаше предпочтения към музиката и историята. По време на престоя си в Лондон той се влюби в лова на лисици. Не точно в убиването и преследването им, а в свързаните с това неща — червено сако, кафяви хрътки и черни коне.

В курса по актьорско майсторство Асторе срещуна едно момиче на неговата възраст. Казваше се Роузи Конър. Беше изключително красива. В нея имаше нещо много невинно, което действаше опустошително на младите мъже и провокираше по-старите. Тя беше талантлива и играеше някои от главните роли в пиеците, които изучаваха в клас. На Асторе даваха по-малки роли. Той беше красив, но не можеше да установи добър контакт с публиката. За Роузи това не беше проблем. Като че ли подканваше всеки зрител да я прельсти.

Станаха приятели, защото Роузи се възхищаваше от пеенето на Асторе, и заедно посещаваха часовете по вокал. Но преподавателят не споделяше нейното възхищение. Той дори посъветва Асторе да се откаже от курсовете по музика, защото според него имаше приятен глас, но нямаше музикална дарба.

Само след две седмици Асторе и Роузи станаха любовници, и то повече по нейна инициатива, въпреки че той вече беше лудо влюбен в нея, толкова влюбен, колкото може да бъде един 16-годишен младеж.

Почти напълно забрави Николе. Роузи по-скоро се забавляваше, отколкото да влага силни чувства. Тя беше изключително жизнена, радваше се на компанията му и нямаше никакви задръжки в леглото. Седмица след като станаха любовници, му купи скъп подарък — червено ловно сако, черна вълнена жокейка и камшик. Поднесе му ги по-скоро като на шега, отколкото като подарък.

Като всички млади влюбени те си разказваха историите си. Роузи му каза, че родителите й имат огромно ранчо в Дакота и че е прекарала детството си в едно скучно градче в равнините. Накрая успяла да се измъкне оттам, защото искала да учи драматургия в Англия. Но детството й не беше минало съвсем напразно. Беше се научила да язди, да ходи на лов, да кара ски и беше безспорна звезда както в драматичния кръжок в гимназията, така и на тенис корта. Асторе й разказа всичко за себе си: как мечтае да стане певец, колко обича английския начин на живот с неговите средновековни традиции и преклонение пред кралските особи, игрите на поло и ловът на лисици. Но никога не й разказа за чично си Дон Реймонде Априле и посещенията си като дете в Сицилия. Тя го накара да облече ловните дрехи, а след това го разсьблече.

— Толкова си красив — каза му Роузи. — Може би в предишния живот си бил английски лорд.

Това беше единственото нещо в нея, което караше Асторе да се чувства неудобно. Тя вярваше истински в прераждането. Но когато правеше любов с него, той забравяше всичко останало. Никога не се беше чувствал толкова щастлив, освен може би когато беше в Сицилия.

Но след една година г-н Прайър го извика при себе си в кабинета и му съобщи неприятна новина. Беше облечен с широки панталони и селска плетена жилетка, а на главата си беше нахлупил до очи каскет.

— Беше ни много приятно да бъдеш с нас — каза той на Асторе.
— Жена ми много харесва песните ти. Но за съжаление трябва да се разделим. Дон Реймонде нареди да отидеш в Сицилия и да живееш при приятеля му Бианко. Трябва да бъдеш обучен в някои неща. Той иска да растеш като сицилианец. Знаеш какво означава това.

Асторе беше шокиран от новината, но знаеше, че трябва да се подчини. Въпреки че копнееше да отиде отново в Сицилия, не можеше

да понесе мисълта, че никога няма да види отново Роузи.

— Ако идвам в Лондон веднъж месечно, мога ли да прекарвам у вас?

— Ще се почувствам обиден, ако не го направиш — успокои го Прайър. — Но защо ще идваш?

Асторе му разказа за Роузи и си призна, че е влюбен в нея.

— Аха — каза с разбиране г-н Прайър и на лицето му се изписа задоволство. — Да се разделиш с жената, която обичаш, е истинско преживяване. Колко ли ще страда бедното момиче! Но върви и не се беспокой! Остави ми името и адреса ѝ, за да се погрижа за нея.

Асторе и Роузи се сбогуваха със сълзи на очи. Той се закле да идва със самолет всеки месец в Лондон, за да бъде с нея. Тя му даде дума, че няма да погледне друг мъж. Раздялата им беше трогателна. Асторе се беспокоеше за нея. Красотата ѝ, нейната жизненост и усмивката ѝ просто подканваха да бъде прельстена. Опасността идваща точно от тези качества, които той харесваше в нея. Както става винаги с влюбения, той вярва, че всички мъже са готови да пожелаят жената, която обича, че и те със сигурност ще бъдат привлечени от нейната красота, остроумие и жизненост.

На следващия ден Асторе взе самолета за Палермо. Посрещна го Бианко, но коренно променен. Огромният мъж носеше копринен костюм по поръчка и широкопола бяла шапка. Обличаше се в съответствие с положението си. Сега неговият клан контролираше цялото строителство в Палермо. Живееше в охолство, но животът му бе много по-усложнен от преди. Трябваше да плаща на всички чиновници от Палермо и Рим и да защитава територията си от могъщия клан Корлеонизи.

Октавиус Бианко прегърна Асторе, припомни му отвлечането и му предаде нареддането на Дон Реймонде. Асторе трябваше бъде обучен като бодигард на Бианко и като негов помощник в бизнеса. Трябваше да бъде възпитан като истински сицилианец, за да заслужи доверието на чично си. Още в самото начало той имаше едно предимство — говореше сицилианския диалект като местните хора.

Бианко живееше в просторна вила извън Палермо, пълна с прислуга и цял взвод охранители, които бяха непрекъснато на пост.

Благодарение на могъществото и богатството си сега той имаше тесни връзки с висшето общество в Палермо. През деня Асторе се обучаваше в стрелба, боравене с експлозиви и други неща, които щяха да му бъдат от полза. Вечер Бианко го вземаше със себе си. Запознаваше го със свои приятели в домовете им или из кафенетата. Понякога ходеха на обществени балове, където Бианко беше любимецът на богати консервативни вдовици, а Асторе пееше нежните си песни на дъщерите им.

Това, което го изумяваше най-много, беше откритото подкупване на високопоставени служители от Рим.

Една неделя пристигна министърът на строителството и без никакъв срам прибра куфарче с пари, обсипвайки с благодарности Бианко. Обясни, почти извинявайки се, че половината от тях са за самия министър-председател на Италия. По-късно, когато двамата с Бианко се прибраха у дома, Асторе го попита дали това, което каза министърът, е възможно.

Бианко сви рамене.

— Половината едва ли, но се надявам да му даде поне част от парите. За мен е чест да дам на Негово превъзходителство малко джобни пари.

През следващата година Асторе започна да ходи със самолет до Лондон при Роузи. Прекарваше там по едно дененощие. За него тези нощи бяха истинско блаженство.

Тази година беше и първото му бойно кръщение. Между Бианко и клана Корлеонизи беше постигната уговорка за сключване на примирие. Главатарят на Корлеонизи се називаше Тосци Лимона. Беше дребен човечец с дълбоко хълтнали очи и ужасна кашлица, а в профил приличаше поразително на ястреб. Дори Бианко се страхуваше от него.

Срещата между двамата главатари трябваше да се състои на неутрална територия в присъствието на един от висшите магистрати в Сицилия.

Този съдия беше известен като „Лъвът от Палермо“ и се гордееше много с това, че беше абсолютно корумпиран. Намаляваше

присъди на мафиоти, осъдени за убийство, и прекратяваше разследвания. Не криеше приятелството си с клана Корлеонизи и с този на Бианко. Имаше голямо имение на десетина километра от Палермо. Точно там в присъствието на Лъва трябваше да се състои срещата, за да се спре по-нататъшното насилие.

Двамата главатари имаха право да водят по четирима бодигардове. Те си поделиха таксата, която трябваше да се изплати на Лъва за организирането на срещата, за това, че ще бъде неин председател и, естествено, за наема на къщата. Огромната бяла грива на Лъва от Палермо почти закриваше лицето му. Той беше самото олицетворение на почен пазител на законността.

Асторе командаваше бодигардовете на Бианко. Беше впечатлен от сърдечността, която двамата главатари проявиха един към друг. Те се прегръщаха, целуваха се по бузите и стискаха здраво ръцете си. Смееха се и си шепнаха нещо по време на изтънчения обяд, даден в тяхна чест от Лъва.

Затова много се учуди, когато, след като срещата приключи и двамата с Бианко си тръгнаха, той му каза:

— Трябва да сме много внимателни. Този мръсник Лимона се кани да избие всички ни.

Бианко се оказа прав.

Седмица по-късно един инспектор от полицията, на когото Бианко плащаше, беше убит на излизане от дома на любовницата си. Две седмици по-късно една видна фигура във висшето общество на Палермо и партньор на Бианко в строителния бизнес бе убит от група маскирани мъже, които нахлули в дома му и го надупчили с куршуми.

Бианко отговори, като увеличи броя на бодигардовете си и взе специални мерки за сигурността на колите, с които се движеше. Корлеонизи бяха известни с опита си при поставянето на експлозиви. Освен това Бианко се стараеше да не се отдалечава от вилата си.

Обаче настъпи ден, когато трябваше да отидат в Палермо, за да платят на двама високопоставени чиновници. Решиха да вечерят в любимия ресторант на Бианко. Той избра за път един мерцедес и най-добрия си шофьор, който същевременно беше и бодигард. Асторе

седна на задната седалка зад него. Пред тях и зад тях вървеше по една кола, в която освен шофьора имаше и по двама въоръжени мъже.

Минаваха по широк булевард, когато изведнаж от една странична улица изскочи мотоциклет с двама души. Задният държеше автомат „Калашников“, с който обсипа колата с куршуми. Но Асторе вече беше успял да бутне Бианко на пода и да отговори на огъня, когато мотористите профучаха покрай тях. Те свиха в друга странична улица и изчезнаха.

Три седмици по-късно под прикритието на нощта бяха заловени петима души и доведени във вилата на Бианко. Вързаха ги и ги затвориха в мазето.

— Те са от клана Корлеонизи — каза Бианко на Асторе. — Ела с мен в мазето!

Мъжете бяха омотани във въжета по начина, който Бианко използваше още на село. Ръцете и краката им бяха кръстосани. До тях стояха въоръжени пазачи. Бианко взе една пушка и без да произнесе нито дума, застреля и петимата в тила.

— Изхвърлете ги по улиците на Палермо — каза той. — После се обърна към Асторе: — Когато решиш да убиваш човек, не му говори! Така е по-добре и за двамата.

— Това мотористите ли бяха? — попита Асторе.

— Не, но и те ще свършат работа — отвърна Бианко.

Така и стана. Между клановете от Палермо и Корлеонизи беше склучен мир.

Поради тези събития Асторе почти два месеца не можа да прескочи до Лондон, за да се види с Роузи. Рано една сутрин тя му се обади по телефона. Беше й дал номера си с уговорката да го използва само в краен случай.

— Асторе — каза тя с много спокоен глас, — можеш ли да дойдеш веднага? Ужасно съм загазила.

— Кажи какво се е случило — подкани я Асторе.

— Не мога по телефона — отвърна тя. — Ако наистина ме обичаш, ще дойдеш.

Когато Асторе поиска от Бианко разрешение да тръгне, той му каза:

— Ето ти пари. — Подаде му дебела пачка английски лири.

Асторе пристигна в апартамента на Роузи, тя му отвори вратата, а след това я заключи. Лицето ѝ беше мъртвешки бледо. Беше навлякла широка хавлия, с която никога не я беше виждал. Целуна го леко по бузата от благодарност.

— Сигурно ще ми се разсърдиш — каза тъжно Роузи.

Асторе си помисли, че е бременна, и побърза да я успокои:

— Скъпа, никога не мога да ти се разсърдя.

Тя се вкопчи в ръката му.

— Нямаше те повече от година. Опитах се да ти бъда вярна, но мина много време.

Изведнъж главата на Асторе се проясни и той разбра. Пак изневяра. Имаше обаче и още нещо. Защо беше поискала да дойде толкова бързо?

— Добре, но защо ме извика?

— Трябва да ми помогнеш — каза Роузи и го заведе в спалнята.

На леглото имаше нещо. Асторе дръпна чаршафа. Там лежеше мъж на средна възраст. Въпреки че беше съвсем гол, в него имаше никакво достойнство. Това може би се дължеше от части на прошарената му козя брадичка или на правилните черти на лицето. Тялото му беше слабовато, раменете тесни, а гърдите обрасли с гъсти косми. Най-стрannото беше, че носеше очила с позлатени рамки, които закриваха отворените му очи. Беше мъртъв, въпреки че никъде по тялото му не се виждаха рани. Очилата му се бяха изкривили и Асторе посегна, за да ги оправи.

— Любехме се, когато получи ужасен спазъм — прошепна Роузи.

— Трябва да е получил инфаркт. — Изглеждаше напълно спокойна.

— Кога стана това? — попита Асторе. Беше леко шокиран.

— Миналата нощ.

— Защо не извика бърза помощ? Вината не е твоя?

— Той е женен, а може и аз да имам вина. Използвахме амилнитрат. Не можеше да получи достатъчна ерекция — каза тя, без да се смущи.

Асторе беше изумен. Чудеше се на самообладанието ѝ. Погледна отново към трупа. Имаше странното чувство, че трябва да облече човека и да му махне очилата. Беше твърде възрастен, за да стои гол, най-малко на петдесет години. Не беше редно да стои така.

— Какво намираш в него? — попита той учуден, но без злоба.

— Беше професорът ми по история — отвърна Роузи. — Много симпатичен и мил. Стана спонтанно. Правехме го за втори път. Чувствах се самотна. — Тя замълча, след това го погледна право в очите и попита: — Ще ми помогнеш ли?

— Някой знае ли, че се срещахте? — попита Асторе.

— Не.

— Аз все още мисля, че трябва да се обадим в полицията — каза Асторе.

— Не — възпротиви се Роузи. — Ако те е страх, ще се оправя сама.

— Облечи се — подкани я строго Асторе. Покри отново мъртвеца с чаршафа.

Един час по-късно те бяха в къщата на Прайър, който лично им отвори. Без да каже дума, той ги отведе в кабинета си и ги изслуша. Отнесе се с голямо съчувствие към Роузи, потупа я по ръката, за да я успокои, и тогава Роузи се разплака. Господин Прайър свали шапката си и се отнесе много мило с нея.

— Дай ми ключовете от апартамента си — каза ѝ той. — Останете тук тази нощ! Утре можеш да се върнеш в къщи и всичко ще бъде наред, приятелят ти ще е изчезнал. Ще изкараш в Лондон една седмица, преди да заминеш за Америка.

Господин Прайър показва спалнята им, като че ли не се беше случило нищо, което можеше да помрачи любовта им. Сбогува се с тях и отиде да оправя работата.

Асторе запомни завинаги тази нощ. Лежеше в леглото до Роузи и бършеше сълзите ѝ.

— Беше само за втори път — шепнеше тя. — Не съм мислела да го правя. Бяхме много добри приятели. Ти ми липсваше. Възхищавах се от ума му и една нощ това просто се случи. Не ми е приятно да го казвам, но той имаше проблем с ерекцията. Затова ме помоли да му дам амилнитрат.

Изглеждаше уязвима, много наранена и сломена от трагедията, а Асторе положи всички усилия, за да я успокои. Обаче едно нещо му направи силно впечатление. Беше престояла в къщи с мъртвеца 24 часа, преди той да пристигне. Това му се стори твърде необяснимо, а можеха да последват и други необясними неща. Той изтри сълзите от лицето ѝ и я целуна по бузите, за да я успокои.

— Ще искаш ли някога пак да ме видиш? — попита го тя и зарови лице в гърдите му. Той почувства мекотата на тялото ѝ.

— Разбира се — отвърна Асторе. Но дълбоко в себе си не беше толкова сигурен.

Сутринта господин Прайър отново се появи и каза на Роузи, че може да се върне в апартамента си. Тя го прегърна с благодарност и той отвърна с готовност на прегръдката ѝ. Долу я чакаше кола.

След като тя си отиде, господин Прайър си взе бомбето и чадъра и изпрати Асторе до летището.

— Не се беспокой за нея! Ще се погрижа за всичко — успокои го той.

— Обади ми се, ако има нещо — каза му Асторе.

— Разбира се. Тя е чудесно момиче, истинска мафиотка. Трябва да ѝ простиш това малко прегрешение.

ГЛАВА VIII

През годините, прекарани в Сицилия, Асторе стана завършен мафиот. Той дори успя да проникне заедно с още шестима мъже от клана на Бианко в главната квартира на Корлеоне и уби техния главен специалист по взрывовете. Последният беше вдигнал във въздуха двама генерали от италианската армия и двама от най-способните сицилиански магистрати, които се бореха срещу мафията. Това беше дръзко нападение, което го нареди сред най-изтъкнатите хора на клана на Бианко в Палермо.

Асторе често посещаваше кафенетата и нощните клубове в града. Най-вече за да се среща с красиви жени.

Палермо беше пълен с млади пициоти — пехотинците на мафията, които принадлежаха към различни кланове. Те бяха безразсъдно смели и полагаха големи грижи за външния си вид. Носеха костюми по поръчка, имаха добре поддържани нокти, а с гладко вчесаните си назад коси наподобяваха главите на статуи. Всички се стремяха към две неща — да всяват страх и да пленяват женските сърца. Най-младите още като юноши започваха да носят тънки мустачки, а устните им бяха червени като корали. За нищо на света не бяха склонни да отстъпят пред някой мъж и Асторе ги избягваше. Извършваха безразсъдни убийства и посягаха дори на изтъкнати личности от собствените им среди, за което веднага бяха убивани. Да убиеш мафиот беше все едно да прельстиш жена му и това винаги се наказваше със смърт. Асторе се стараеше да проявява уважение към тях и да не накърнява гордостта им, затова се радваше на симпатията им. Помогна му и това, че почти се влюби в едно момиче от нощен клуб на име Буджи. Дълго време не се интересуваше от други жени, а това му спести неприятности с пициотите по сърдечните въпроси.

Асторе прекара шест години като дясна ръка на Бианко в борбата му срещу клана Корлеонизи. От време на време получаваше

инструкции от Дон Априле, който вече не идваше в Сицилия както преди.

Голямото разногласие между Корлеонизи и клана на Бианко беше за стратегията. Корлеонизи се налагаха с терора си срещу властите. Убиваха следователи, които разследваха дейността им, поставяха бомби под колите на генерали, изпратени да се справят с мафията в Сицилия. Бианко считаше, че с течение на времето тази стратегия ще се окаже вредна, въпреки че от нея имаше непосредствена изгода. Но тази му съпротива стана причина за смъртта на собствените му приятели. Бианко отвърна на нападенията и кръвопролитията взеха такива мащаби, че двете страни бяха принудени да търсят възможности за сключване на примирие.

По време на престоя си в Сицилия Асторе се сприятели много с един човек. Беше пет години по-възрастен от него и свиреше в състава на нощен клуб. Момичетата там бяха много красиви, а някои бяха и първокласни проститутки. Този млад човек се казваше Нело Спара. Разполагаше с много пари — очевидно имаше различни източници на доходи. Обличаше се хубаво по мафиотската мода в Палермо. Беше винаги много жизнен и готов за приключения. Момичетата в клуба го обичаха, защото им правеше малки подаръци за рожденияте дни или на празници, а също и защото имаха подозрения, че е един от тайните собственици на клуба. За тях барът беше сигурно място за работа, защото беше под протекцията на клана на Бианко, който контролираше всички заведения в Палермо. Момичетата с готовност придружаваха Нело и Асторе в разходките им из провинцията.

Момичето на Асторе, Буджи, беше висока, изключително красива брюнетка, която танцуваше в клуба на Нело Спара. Беше много сексапилна, известна с буйния си нрав, както и с това, че държеше на независимостта си. Никога не даваше аванси на обикновените мафиоти. Нейните ухажори трябваше да бъдат богати и влиятелни. Беше користолюбива и не го криеше като истинска мафиотка. Искаше да й се правят скъпи подаръци, но красотата и пламенността ѝ караха много богати хора от Палермо да задоволяват прищевките ѝ.

През годините между Буджи и Асторе се установи връзка, която се беше доближила до опасната граница, от която започваше истинската любов. Асторе беше неин любимец, въпреки че тя не се колебаеше да отложи срещата си с него, за да прекара уикенда с някой

богат търговец от Палермо. Когато направи това за първи път, Асторе се опита да я укори, но не можа да извади сериозни аргументи срещу логиката ѝ. Беше напълно откровена.

— Аз съм на 21 години — каза му тя. — Красотата ми е моет капитал. Когато стана на тридесет, ще стана домакиня, заобиколена от куп деца, или пък ще бъда независима с някой малък собствен магазин. С теб, разбира се, ми е хубаво, но ти ще се върнеш в Америка, а аз не желая да ходя там, пък и ти не би ме взел. Нека се радваме на връзката си като свободни хора. Въпреки всичко ще получиш най-доброто от мен, преди да си ми омръзнал. Така че престани с тези глупости! Трябва да устрои живота си. — После лукаво добави: — Освен това занаятът ти е твърде опасен, за да разчитам на теб.

Нело притежаваше огромна вила извън Палермо, на брега на морето. Имаше десет спални и достатъчно място за големи компании. До вилата имаше плувен басейн във формата на остров Сицилия и два тенис корта, които рядко се използваха.

В почивните дни в нея идваше многобройното семейство на Нело и вилата се изпълваше с хора. Затваряха децата, които не плуваха в тенис кортовете с техните играчки и със стари ракети за тенис. Те си играеха с малките жълти топки, които ритаха като футболни, докато игрищата започнаха да приличат на гнезда, пълни с малки жълти пиленца.

Асторе беше приет от семейството като близък роднина, а Нело беше като негов брат. Вечер Нело дори го канеше да пеят италиански любовни песни заедно със състава му в клуба, а публиката бурно ги аплодираше за голямо удоволствие на момичетата.

Лъвът от Палермо, корумпираният съдия, отново предложи къщата си и посредничеството си за среща между Бианко и Лимона. Пак им беше разрешено да ги придружават по четириима бодигардове. Бианко беше готов да отстъпи малка част от строителния бизнес, за да има мир.

Обаче Асторе беше непрекъснато нащрек. Той и хората му бяха дошли на срещата тежковъръжени.

Лимона и бодигардовете му ги чакаха във вилата на съдията, където беше пригответа богата вечеря. Никой от бодигардовете не

седна на масата. Бяха само съдията с гъстата му като грива бяла коса, привързана с розова панделка, Бианко и Лимона. Лимона яде малко, но се държеше изключително любезно и прие с благодарност уверенията на Бианко в добрите му намерения. Обеща да няма повече убийства на държавни служители, особено на тези, на които плащаше Бианко.

Когато вечерята беше към края си и присъстващите се канеха да отидат в хола, за да уточнят последните подробности около споразумението, Лъвът от Палермо се извини и каза, че ще се върне след пет минути. Направи такава физиономия, с която искаше да покаже, че му се налага да отиде до тоалетната.

Лимона отвори нова бутилка с вино и напълни чашата на Бианко. В това време Асторе се приближи до прозореца и погледна навън към огромния паркинг. Там имаше само една кола. Докато наблюдаваше, навън се показа голямата бяла грива на Лъва от Палермо. Съдията влезе в колата, даде газ и изчезна с голяма скорост.

Асторе не се поколеба нито за миг. Веднага схвани каква беше работата и извади пистолета си, без да се замисли. В този момент Лимона и Бианко се бяха прегърнали и се канеха да пият брудершафт. Асторе се приближи и стреля в лицето на Лимона. Куршумът пръсна чашата, преди да влезе в устата му, и малките стъкълца се посипаха като диаманти по масата. Асторе веднага насочи пистолета към четириимата бодигардове на Лимона и започна да стреля. Придружителите му също откриха огън. След секунди телата на противниците им се натъркаляха на земята.

Бианко гледаше като поразен от гръм.

— Лъвът напусна вилата — каза му Асторе и той веднага разбра, че им е бил подготвен капан.

— Сега трябва много да внимаваш — каза той на Асторе и посочи към трупа на Лимона. — Приятелите му ще бъдат по петите ти.

Един твърдоглав човек може да бъде лоялен, но не е лесно да бъде предпазен от грешки. Така стана и с Физолини. Той никога не предаде Дона, но изневери на собственото си семейство. Прельсти жената на своя племенник Алдо Монца. Това се случи петнадесет години след поетото обещание пред Дона, който вече беше на шестдесет.

Беше безразсъдна постъпка. Прельствайки жената на племенника си, Физолини се беше компрометирал като главатар на клана. В средите на мафията семейството е над всичко и за да запази властта си, един главатар трябва да се съобразява с това. Работата ставаше по-опасна и поради факта, че съпругата беше племенница на Бианко. Той нямаше да се съгласи съпругът да й отмъсти за изневярата. Нямаше спор обаче, че мъжът трябваше да убие любимия си чичо и главатар на клана, а това означаваше две семейства да започнат кървава вражда, което щеше да обезлюди техните земи. Асторе поиска инструкции от Дона.

Отговорът беше следният:

— Веднъж ти го спаси и сега пак ти трябва да решиш.

Племенникът Алдо Монца беше един от най-ценените мъже в клана. Той беше сред хората, чийто живот беше пощаден от Дона преди петнадесет години. Когато Асторе го повика във вилата на Дона, той пристигна с готовност. Асторе убеди Бианко да не присъства на разговора, уверявайки го, че ще защити съпругата.

Алдо Монца беше висок близо метър и деветдесет сицилианец. Беше много строен и силен от тежкия физически труд на младини. Но очите му бяха хълтнали и кожата на лицето му беше така опъната, че приличаше повече на скелет. Външният му вид беше особено отблъскващ и страховит, а това беше достойно за съжаление, защото Монца беше най-интелигентният и най-образован от клана на Физолини. Беше учен ветеринарна медицина в Палермо и винаги носеше със себе си лекарската си чанта. Беше много привързан към животните и непрекъснато го търсеха за помощ.

Обаче като всеки селянин Монца ревностно зачиташе сицилианските норми за чест и достойнство. След Физолини той беше човекът с най-голямо влияние в клана.

Асторе беше взел решение.

— Не те извиках тук, за да те моля да пощадиш живота на Физолини. Научих, че кланът ти е дал съгласието си да отмъстиши. Разбирам мъката ти. Обаче искам да се застъпя за майката на децата ти.

Алдо Монца го изгледа с недоумение.

— Тя предаде и мен, и децата. Не мога да я оставя да живее.

— Чуй ме — каза Асторе. — Никой няма да търси отмъщение за Физолини, обаче жената е племенница на Бианко. Той ще иска да отмъсти за смъртта ѝ. Неговият клан е по-силен от твоя. Ще започне кървава война. Помисли за децата си!

Алдо Монца махна презиртелно с ръка.

— Откъде да знам дали изобщо са мои? Тя е курва и ще умре като такава.

Лицето му изразяваше смъртна заплаха. Едва сдържаше гнева си. Беше готов да унищожи целия свят.

Асторе си представи какъв живот би го очаквал в родното му село — честта му беше поругана от чичо му и съпругата му.

— Слушай ме внимателно — започна да го увещава той. — Преди години Дон Априле пощади живота ти. Сега искам от теб една услуга. Отмъсти си на Физолини, което е твоето право, обаче пощади жена си и Бианко ще я изпрати заедно с децата при роднини в Бразилия. На теб правя следното предложение, което е одобрено от Дона: ела с мен в Америка като мой личен помощник и приятел. Ще имаш интересен живот и ще станеш богат. Освен това ще си спестиш позора да живееш в селото си, а и ще бъдеш далеч от отмъщението на приятелите на Физолини.

Асторе се зарадва, че Алдо Монца не реагира гневно и с изненада. Пет минути той мълча и мисли напрегнато. Накрая каза:

— Ще продължиш ли да плащаш на клана ми? Главатар ще му бъде брат ми.

— Разбира се — отвърна Асторе. — Ние ценим хората ти.

— Тогава, след като убия Физолини, ще дойда в Америка — съгласи се Монца. — Ти и Бианко няма да се намесвате по никакъв начин. Жена ми няма да замине за Бразилия, докато не види мъртвото тяло на чичо ми.

— Дадено — съгласи се Асторе. Спомни си жизнерадостното лице на Физолини и дяволитата му усмивка и сърцето му се изпълни с мъка. — Кога ще го направиш?

— В неделя — отвърна Монца. — В понеделник ще дойда при теб, а жена ми и Сицилия да горят в пъкъла.

— Ще дойда с теб до селото ти, за да се погрижа за жена ти — каза Асторе. — Страхувам се, че може да не овладееш гнева си.

Алдо Монца сви рамене:

— Не мога да допусна съдбата ми да се решава от това какво ще сложи една жена в онази си работа. — Той употреби сицилианската дума.

Кланът на Физолини се събра рано сутринта в неделя. Племенниците и зетовете трябваше да решат дали да не убият и по-малкия брат на Физолини, за да се избегне неговото отмъщение. Братът сигурно е знаел за прелюбодеянието и след като не е казал, е станал съучастник. Асторе не взе участие в обсъждането. Той просто им даде ясно да разберат, че жената и децата трябва да бъдат пощадени. Кръвта му обаче застинава от яростта на тези мъже за нещо, което според самия него не беше чак толкова сериозно прегрешение. Сега той осъзна колко благородно е постъпил Донът с него навремето.

Разбра, че тук не става въпрос само заекс. Когато една жена изневери на съпруга си с любовник, тя вкарва троянски кон в политическата структура на клана. Тя може да издаде някои тайни, да отслаби защитата му, да даде на любовника си власт над семейството на съпруга си. На нея се гледа като на шпионин по време на война. Любовта не е извинение за такова предателство.

И така, в неделя сутринта кланът се събра на закуска в дома на Алдо Монца, а след това жените отидоха на църква с децата. Трима души изведоха брата на Физолини на полето и го убиха. Останалите изслушаха защитата на Физолини. Само Монца не се разсмя на шагите му. Асторе, като почетен гост, стоеше до Физолини.

Последният погледна с насмешка племенника си и каза:

— Алдо, сега гневът ти е толкова страшен, колкото и видът ти.

Алдо го изгледа и отговори:

— Чично, не мога да бъда весел като теб, в крайна сметка аз не съм спал с жена ти.

В този момент трима души сграбчиха Физолини и го вързаха за стола. Алдо отиде в кухнята и се върна с хирургическата си чанта.

— Чично — каза той, — сега ще те науча на нещо, което си забравил.

Асторе извърна глава.

В ясното неделно утро по прашния път, който водеше към църквата „Света Дева Мария“, се носеше в бавен тръс огромен бял кон. На него беше Физолини. Беше привързан за седлото с кабел, а гърбът му беше подпрян на грамаден дървен кръст. Изглеждаше почти като жив. На главата си подобно на трънен венец имаше гнездо от преплетени клонки. В него беше сложена зелена трева, а върху нея бяха поставени тестисите и пенисът му. От челото му се спускаха тънки струйки кръв.

Алдо Монца и красивата му млада жена наблюдаваха сцената от стъпалата на църквата. Тя започна да се кръсти, но Монца я удари през ръката и я накара да държи главата си изправена, за да гледа. След това я изблъска на пътя, за да върви след трупа.

Асторе я последва и я поведе към колата си, за да я отведе в безопасност в Палермо.

Алдо Монца направи крачка към тях с лице, изкривено от гняв. Асторе го изгледа спокойно и вдигна предупредително пръст. Монца ги оставил да си вървят.

Шест месеца след убийството на Лимона Нело покани Асторе за един уикенд във вилата си. Щяха да играят тенис и да се къпят в морето. Имаха намерение да вкусят от фантастичната риба, която се ловеше по това крайбрежие, а за компания бяха взели двете най-хубави момичета от клуба — Буджи и Стела. Във вилата нямаше да има роднини, защото бяха на голяма семейна сватба на село.

Времето беше великолепно с типичната за Сицилия сянка, която отчасти закриваше слънцето и то не грееше така непоносимо, а небето беше изумително синьо. Асторе и Нело играха тенис с девойките, които дотогава не бяха пипвали ракета, но замахваха с все сила и пращаха топките през оградата. Накрая Нело каза:

— Хайде да се разходим по плажа и да поплаваме.

Четиримата бодигардове се забавляваха под сянката на верандата, слугите им бяха донесли храна и напитки. Въпреки това те продължаваха да не ги изпускат от очи. Причината бяха стройните тела на двете момичета в бански костюми. Охранителите спореха коя от двете ще е по-добра в леглото. Накрая решиха единодушно, че това ще

е Буджи, защото кръшният ѝ смях се приемаше като доказателство за страстната ѝ натура. След това и те решиха да се поразходят по плажа и дори си запретнаха крачолите. Обаче Асторе ги спря с ръка: ще бъдем наблизо, пийте си питиетата.

Четиримата тръгнаха бавно по брега, точно там, където се плискаха вълните. Асторе и Нело вървяха отпред, а двете момичета след тях. Когато се отдалечиха на петдесетина метра, те свалиха банските си. Буджи си съмъкна презрамките, разголи гърдите си и ги изложи на слънцето. Четиримата скочиха във водата, набраздена от малки вълнички. Нело беше първокласен плувец. Той се гмурна под водата и застана между краката на Стела, след това се изправи с момичето на раменете си.

— Хайде, елате и вие — викна той на Асторе.

Асторе нагази по-дълбоко във водата, за да може да плува, а Буджи го държеше през кръста. Той я бутна под водата и се гмурна след нея. Вместо да се уплаши, Буджи му съмъкна банския. Под водата Асторе усети някакъв приближаващ се шум. Видя голите гърди на Буджи и засмяното ѝ лице близо до своето. Но когато шумът стана нетърпим, той изплува, а Буджи все още го държеше за краката. В този миг Асторе видя как една моторница се носи с рев към него. Шумът от мотора ѝ беше като приближаваща се гръмотевица, която раздира въздуха и водата.

Нело и Стела бяха излезли на брега. Как успяха толкова бързо? Видя в далечината бодигардовете си, които със запретнати крачоли тичаха от вилата към морето. Той отблъсна Буджи от себе си и се опита да излезе на брега, но беше твърде късно. Моторницата беше много близо и Асторе видя един мъж с пушка в нея, който се прицелваше. Трясъкът от изстрелите заглуши за миг шума на двигателя. Първият куршум го завъртя така, че стана съвсем удобна мишена за стрелеца. Тялото му като че ли изскочи от водата и след това потъна. Чу как моторницата се отдалечава и почувства, че Буджи го тегли и се опитва да го измъкне на брега. Когато бодигардовете пристигнаха, завариха Асторе с лице, зарито в пясъка, а вълните го заливаха. Един куршум беше пробил гърлото му, а Буджи плачеше до него.

Изминаха четири месеца, докато Асторе се възстанови от раната. Бианко го беше скрил в една малка частна клиника в Палермо, където беше под постоянна охрана и беше лекуван от най-добри лекари. Бианко идваше при него всеки ден. Буджи също го навестяваше, когато не беше на работа в клуба. Към края на престоя в клиниката тя му донесе широк почти 2 сантиметра златен ланец. В средата му имаше златен медальон с образа на Дева Мария. Буджи го сложи около врата му като яка така, че медальонът да закрива раната. От вътрешната страна ланецът прилепваше плътно към кожата. Медальонът беше не по-голям от един сребърен доллар, но напълно покриваше раната и приличаше на украшение, обаче не изглеждаше женствено.

— Така е по-добре — каза Буджи. — Не можех да я гледам. — Тя нежно го целуна.

— Само трябва да измиваш ланеца отвътре веднъж на ден — каза му Бианко.

— Заради златото някой ще ми пререже гърлото — забеляза Асторе. — Необходимо ли е?

— Да — отвърна Бианко. — Един уважаван мъж не може да показва рана, нанесена му от врага. Буджи също е права. Никой не може да понася такава гледка.

Единствените думи, които направиха впечатление на Асторе, бяха, че Бианко го нарече „уважаван мъж“. Октавиус Бианко, този прочут мафиот, му беше оказал голяма чест. Асторе се почувства поласкан и изненадан.

Буджи си тръгна, за да прекара уикенда с най-богатия търговец на вина в Палермо. Бианко подаде едно огледало на Асторе. Златният ланец беше много добре изработен. Тази Мадона, си каза Асторе, може да се види навсякъде в Сицилия: по крайпътни светини, в колите, в къщите, по играчките на децата.

— Защо сицилианците се молят на Дева Мария, вместо на Христос? — попита той Бианко.

Мафиотът сви рамене.

— В края на краишата Христос е бил мъж и на него не може напълно да му се вярва. Както и да е, забрави за това. Всичко отмина. Преди да се върнеш в Америка, ще изкараш една година при г-н Прайър в Лондон, за да учиш банково дело и бизнес. Така нареди чично ти. Има и още нещо. Нело трябва да бъде ликвидиран.

— Сигурен ли си, че е бил Нело? Той беше най-добрият ми приятел — усъмни се Асторе.

— Кой друг биха могли да използват — отвърна Бианко. — Най-жестокия ти враг ли? Разбира се, че ще използват приятеля ти. Но като уважаваш себе си мъж ти трябва сам да го накажеш. Така че оправяй се!

Асторе беше мислил много пъти по случая и за себе си беше решил, че Нело е виновен. Но защо го беше направил? Бяха добри приятели от дълго време и дружбата им беше истинска. След това обаче стана убийството на Корлеонизи. По някакъв начин Нело е бил свързан с тях и е нямал друг избор. Освен това той никога не посети Асторе в клиниката. Всъщност беше изчезнал от Палермо, вече не свиреше и в клуба.

При следващото посещение на Бианко Асторе му каза:

— Нямаме доказателства срещу Нело. Остави тази работа и сключи мир с Корлеонизи! Пусни слух, че съм починал от раните си!

Отначало Бианко яростно се възпротиви, но после прие мъдрия съвет на Асторе и реши, че той наистина е умен мъж. Като сключеше мир с Корлеонизи, равенството щеше да бъде възстановено. Що се отнасяше до Нело, той беше само пионка и не си струваше да бъде убиван. Поне засега.

Измина една седмица в подготовка. Асторе трябваше да се върне в Щатите през Лондон, където да бъде обучен от г-н Прайър. Бианко му каза, че Алдо Монца ще бъде изпратен директно в Америка при Дон Априле и ще го чака в Ню Йорк. Асторе изкара една година при Прайър в Лондон. Престоят му беше много полезен. В кабинета на Прайър пред кана вино, подправено с лимон, му беше обяснено, че за него има изключителни планове. Престоят му в Сицилия е част от плана на Дона, който го подготвя за много важна роля.

Асторе го разпита за Роузи. През всичките години той беше мислил за нея, за това колко беше грациозна, как чистосърдечно се радваше на живота, колко щедра беше във всяко едно отношение, включително и в любовта. Тя му липсваше.

Г-н Прайър повдигна вежда и каза:

— А, онази мафиотка ли? Знаех си, че няма да я забравиш.

— Имаш ли представа къде е тя? — попита Асторе.

— Разбира се — отвърна Прайър. — В Ню Йорк.

Асторе се поколеба.

— Мислех си за нея. В края на краишата отсъствах твърде дълго, а тя беше млада. Това, което се случи, беше съвсем естествено. Надявах се отново да я видя.

— Разбира се — съгласи се Прайър. — Защо пък да не го направиши. След вечеря ще ти дам всичката информация, която ти е нужна.

Късно същата нощ в кабинета на Прайър Асторе научи цялата история на Роузи. Г-н Прайър му пусна записи от телефонните й разговори, от които се разбра за срещите й с много мъже в нейния апартамент. От записите стана ясно, че Роузи е имала сексуални връзки с тях, че са й правили скъпи подаръци и са й давали пари.

Асторе беше шокиран, когато чу същите нотки в гласа й, които си мислеше, че са били предназначени само за него, кръшния й смях, остроумните й закачки. Тя беше изключително чаровна. Никога не беше груба и вулгарна. Като че ли беше ученичка от гимназията, отишла на първа среща. Тази невинност беше направо гениална.

Г-н Прайър беше нахлупил каскета си ниско над очите, но наблюдаваше Асторе.

— Много е добра, нали? — попита Асторе.

— Държи се съвсем естествено — съгласи се Прайър.

— Когато ходех с нея, правехте ли записи? — попита Асторе.

Прайър направи предупредителен жест.

— Мой дълг беше да те пазя. Да, правехме.

— И никога не си ми казал нищо — укори го Асторе.

— Ти беше лудо влюбен. Защо да ти развалям удоволствието. Не беше алчна и се отнасяше добре с теб. И аз бях млад някога. Повярвай ми, в любовта истината не е най-важното нещо. Въпреки всичко тя е чудесно момиче.

— Проститутка от висока класа — отбеляза с горчивина Асторе.

— Не е точно така. Трябвало е да се справя сама в живота.

Избягала е от дома още на 14 години, но е била твърде умна и е искала да се образова и да живее добре. Съвсем естествено е. Умее да прави

мъжете щастливи, а това е рядък талант. Съвсем справедливо е те да си плащат за това.

Асторе се разсмя.

— Ти си един твърде модерен сицилианец. А какво ще кажеш за това, че прекара 24 часа с трупа на един от любовниците си?

Г-н Прайър сърдечно се засмя.

— Това е най-хубавото в нея. Истинска мафиотка. Има горещо сърце, но хладен ум. Чудесна комбинация! Но човек трябва да внимава с нея. Такива хора са винаги опасни.

— Ами този амилнитрат? — попита Асторе.

— Тя няма вина за това — отвърна Прайър. — Връзката ѝ с професора е започнала още преди да се срещне с тебе, а той е настоявал да го взема. В случая имаме момиче, за което е важно преди всичко личното щастие, а другите неща не го интересуват. Тя няма социални задръжки. Съветвам те да не прекъсваш връзките си с нея. Може да се наложи да я използваш в работата си.

— Съгласен съм — каза Асторе. С изненада разбра, че не се сърди на Роузи. Чарът ѝ беше толкова голям, че можеше да ѝ бъде простено. Обеща на Прайър да забрави за случая. — Добре — съгласи се той.

— След като изкараш една година тук, ще се върнеш при Дон Априле.

— А какво ще стане с Бианко? — попита Асторе.

Г-н Прайър поклати глава и въздъхна.

— Бианко трябва да отстъпи. Кланът Корлеонизи е много силен. Те няма да те преследват. Донът се разбра с тях. Истината е, че успехът на Бианко го направи прекалено цивилизиран.

Асторе не изгуби Роузи от погледа си. Отчасти от предпазливост, отчасти заради скъпия спомен от голямата любов в живота му. Знаеше, че е възстановила учението си и работи върху дисертацията си по психология в Колумбийския университет, че има апартамент в охранявана сграда наблизо, където работи като абсолютна професионалистка с по-стари и по-възрастни мъже.

Беше много изобретателна. Поддържаше връзки с трима души едновременно и получаваше срещу това скъпи подаръци, пари, бижута

и почивки в богаташките курорти. Там пък установяваше нови контакти. Никой не би могъл да я назове професионална проститутка. Тя никога не искаше нищо, но и не отказваше подаръци.

Беше ѝ ясно, че тези мъже се влюбват в нея, но никога не приемаше предложения за женитба. Настояваше да си останат приятели, които се обичат, защото женитбата не е подходяща нито за нея, нито за тях. Повечето мъже приемаха такова разрешение с благодарност. Тя не проявяваше алчност, не молеше за подаръци. Искаше само да живее в лукс, без да се обвързва. Обаче чувството ѝ за самосъхранение я караше да пести пари за черни дни. Имаше пет сметки в различни банки и държеше две лични депозитни кутии.

Близо година след смъртта на Дона Асторе реши да се види отново с Роузи. Беше убеден, че го прави само за да помогне за осъществяване на плановете си. В края на краищата тайните ѝ му бяха известни и тя не можеше да го омае отново. Освен това му беше задължена и знаеше тайната ѝ, завършила с фатален край.

Знаеше също, че в известна степен тя е неморална, че поставя себе си и удоволствията си над всичко с някаква почти религиозна убеденост. Тя чистосърдечно вярваше, че преди всичко има право да бъде щастлива.

Но всъщност най-много от всичко искаше да я види отново. Както става с много мъже, изминалото време го караше да гледа по-снизходително на изневерите ѝ и засилваше интереса му към нея. Сега прегрешенията ѝ му се струваха повече плод на младежко безгрижие, а не доказателство, че тя не го обича. Спомни си как гърдите ѝ ставаха на розови петна, когато се любеше, спомни си начина, по който срамежливо накланяше глава, радостта, която предизвикваше у хората около нея с доброто си настроение и тънкото си чувство за хумор. Припомни си лекотата, с която се движеше с тънките си крака, и невероятната горещина на устните ѝ.

Въпреки всичко това Асторе се убеждаваше, че посещението му ще има само делови характер. Имаше работа за нея.

Роузи тъкмо се канеше да влезе в сградата, когато той изскочи пред нея, усмихна се и каза:

— Здравей, Роузи.

Тя носеше три книги в дясната си ръка и ги изпусна на паважа. Лицето ѝ поруменя от удоволствие, а очите ѝ искряха. Обви врата му с

ръце и го целуна по устата.

— Знаех си, че ще те видя отново — каза тя. — Бях уверена, че ще ми простиш.

Придърпа го да влязат в сградата и го поведе по стълбите към апартамента си. Там наля две чаши — вино за себе си и бренди за него. После седна до Асторе на канапето. Стаята беше луксозно мебелирана, а той знаеше откъде идват парите за това.

— Защо чака толкова дълго? — попита тя. Докато говореше, започна да сваля пръстените от ръцете си, да откача обеците и да разтрива крайчетата на ушите си. Свали и трите гривни от лявата си ръка. Бяха златни и с диаманти.

— Бях зает — отвърна Асторе. — А и мина доста време, докато те открия.

Роузи му хвърли поглед, изпълнен с нежност.

— Пееш ли още? Продължаваш ли да язиш с онова смешно червено облекло? — Тя отново го целуна и Асторе усети как в главата му се разлива топлина и го обхваща слабост.

— Не — каза той, — Роузи, не можем да се върнем към миналото.

Тя го изправи на крака.

— Това беше най-щастливият период в живота ми — каза тя. После отидаха в спалнята и след секунди бяха съвсем голи. Роузи взе шише парфюм от нощната си масичка и се напръска. След това напръска и него. — Няма време за баня — каза тя през смях.

След това легнаха в леглото и той видя розовите петна на гърдите ѝ да стават все по-големи.

За Асторе това беше половинчото преживяване. Изпита наслада отекса, но не и от Роузи. В главата му изплува споменът как тя бди над мъртвото тяло на професора през цялата нощ и през целия ден. Дали е умрял веднага, би ли могла да му помогне? Какво е правила сама, изправена до мъртвия професор?

Както се беше излегнала по гръб, Роузи протегна ръка, за да го докосне по бузата. Зарови глава в гърдите му и тихо прошепна:

— Старата черна магия вече не действа.

Започна да си играе с медальона на врата му, видя червената, грозна рана и я целуна.

— Беше хубаво — каза Асторе.

Роузи седна в кревата. Гърдите ѝ висяха над него.

— Не можеш да ми простиш заради професора — че го оставил да умре и останах при него. Не е ли така?

Асторе не отговори. Нямаше никакво намерение да ѝ казва какво му е известно за нея. Да ѝ каже, че изобщо не се е променила.

Роузи стана от леглото и започна да се облича. Той стори същото.

— Ти си бил много по-опасна личност — каза тя. — Четох за теб във вестниците. Ти си доведеният племенник на Дон Априле. А и твойят приятел, който помогна да оправим онази каша. Справи се твърде професионално за английски банкер, но за италиански имигрант това беше нормално. Не беше трудно да си го представя.

Бяха в гостната и тя наля по още едно питие. Погледна го сериозно в очите.

— Знам какъв си, но нямам нищо против, наистина нямам. Всъщност ние сме сродни души. Това не е ли чудесно?

Асторе се разсмя.

— Последното нещо, което бих искал да открия, е някоя сродна душа — каза той. — Но аз наистина дойдох при теб по работа.

Сега Роузи стана абсолютно равнодушна. Целият ѝ чар изчезна. Започна да слага отново пръстените си.

— Цената ми за кратък сеанс е 500 долара — уведоми го тя. — Мога да приема и чек. — Усмихна му се дяволито и добави: — Казах го на шега. — Той знаеше, че взема само подаръци на празници и рождения дни и това беше далеч по-доходно. Всъщност апартаментът, в който се намираха, беше подарък за рождения ѝ ден от един почитател.

— Говоря сериозно — продължи Асторе.

После ѝ разказа за братята Стурцо и какво иска от нея. Накрая посочи и цената.

— Сега ще ти дам двадесет хиляди долара за разносите и още сто хиляди, след като свършиш работата.

Роузи го погледна замислена.

— А после какво ще стане?

— Няма защо да се беспокоиш — увери я Асторе.

— Това го разбирам. А ако откажа...

Асторе сви рамене. Не му се искаше да мисли за това.

— Нищо — отвърна той.

— Няма ли да ме издадеш на английските власти?

— Никога не бих могъл да го направя — отвърна Асторе и тя разбра, че е искрен.

Роузи въздъхна.

— Добре. — Той видя как очите ѝ отново заблестяха и тя му се усмихна. — Още едно приключение.

Асторе беше изваден от тези спомени, когато Алдо Монца го побутна по крака.

— Остава още половин час — каза той. — Трябва да се подготвиш за братята Стурцо.

Асторе погледна през прозореца на колата и усети снежинките по лицето си. Бяха сред поле, по което имаше само голи дървета, чиито клони стърчаха като тояги на магьосник. Покритите от искрящ сняг камъни блестяха като ярки звезди. В този момент Асторе усети пустота в душата си. След тази нощ неговият свят щеше да се промени. Той също. Започващия истинският му живот.

Асторе стигна скривалището в три сутринта сред бял, призрачен пейзаж. Снегът беше натрупал огромни преспи.

Вътре близнаците Стурцо бяха с белезници на ръцете и с окови на краката, а върху тях им бяха надянали специални усмирителни ризи. Лежаха на пода в една спалня, охранявани от двама въоръжени мъже.

Асторе ги погледна със съчувствие.

— За нас е голяма чест — каза им той. — Знаем колко сте опасни.

Държанието на двамата братя беше съвсем различно. Стейс беше спокоен и вгълбен в себе си, но Франки ги гледаше гневно и с такава омраза, че обикновено симпатичното му лице се беше изкривило като на митичните фигури по шадраваните, от чиито усти блика вода.

Асторе приседна на леглото.

— Момчета, предполагам, че сте схванали положението.

— Роузи беше примамка — каза тихо Стейс. — Беше много добра, нали, Франки?

— Страхотна — съгласи се той. Полагаше видими усилия в гласа му да не се появят истерични нотки.

— Това е така, защото тя наистина ви харесваше — обясни Асторе. — Беше луда по вас, особено по Франки. Беше ѝ трудно да го направи. Много трудно.

— Тогава защо го стори? — попита презрително Франки.

— Защото ѝ дадох много пари — отвърна Асторе. — Наистина много пари. Знаеш как стават тези работи, Франки.

— Не, не знам — отвърна той.

— Предполагам, че на такива печени момчета като вас е трябвало да предложат голяма сума, за да приемете поръчката за Дона. Колко бяха? Милион? Два милиона?

— Правиш голяма грешка — каза Стейс. — Нямаме нищо общо с тази работа. Не сме толкова глупави.

— Знам, че вие сте били стрелците — продължи Асторе. — Само вие бихте имали кураж да го направите. Всичко съм проверил. Вижте сега, искам да ми кажете името на посредника.

— Грешиш — повтори Стейс. — Няма начин да докажеш, че сме ние. И кой, по дяволите, си ти?

— Аз съм племенникът на Дона — отвърна Асторе. — Аз съм главният му екзекутор. Вас двамата ви следя от близо шест месеца. По време на стрелбата не сте били в Лос Анжелис. Не сте се мяркали там повече от седмица. Франки, ти си пропуснал два мача като треньор на детския отбор. А ти, Стейс, изобщо не си ходил в магазина, за да видиш как вървят работите. Дори не си се обадил по телефона. Така че просто ми кажете къде сте били.

— Бях във Вегас, за да залагам — каза Франки. — Ще можем да разговаряме по-лесно, ако свалите усмирителните ризи от нас. Да не сме като проклетия Худини, та да се измъкнем?

Асторе го погледна съчувствено.

— След малко — каза му той. — А ти, Стейс?

— Бях при приятелката си в Сан Франциско — отвърна той. — Пък и как бих могъл да си спомня?

— Може би ще е по-добре да разговарям с вас поотделно — каза Асторе.

Той ги оставил и слезе в кухнята, където Алдо Монца му беше сварил кафе. Каза на Монца да ги раздели в различни стаи и при всеки непрекъснато да има по двама пазачи. Групата на Алдо се състоеше от шестима души.

— Сигурен ли си, че това са хората, които търсиш? — попита Монца.

— Така мисля — отвърна Асторе. — Ако не са, просто имат лош късмет. Не ми е приятно да те карам, но може би ще се наложи да им помогнеш да проговорят.

— Някои така и не проговарят — отбеляза Алдо. — Трудно е да се повярва, но хората са упорити, а тези двамата ми изглеждат много костеливи орехи.

— Просто не ми се иска да падам толкова ниско — каза Асторе.

Изчака един час, преди да се качи в стаята, в която беше Франки. Навън беше тъмно. Нощта беше настъпила, но на светлината на лампата се виждаше как снежинките се въртят и бавно се спускат към земята. Завари Франки здраво завързан на пода.

— Много е просто — каза му Асторе. — Кажи ми името на посредника и може би ще излезеш жив от тук.

Франки му хвърли поглед, пълен с омраза.

— Нищо няма да ти кажа, задник такъв. Не сме хората, които търсиш. Ще запомня лицето ти и това на Роузи.

— Е, точно това не бива да казваш — предупреди го Асторе.

— И ти ли я чукаше? — попита Франки. — Ти ли си нейният сводник?

Асторе разбра. Франки никога нямаше да прости предателството на Роузи. Какъв лекомислен отговор при такава сериозна ситуация!

— Мисля, че постъпваш глупаво — каза му Асторе. — А пък ми казваха, че сте от схватливите.

— Не ми пuka какво мислиш — отвърна Франки. — Не можеш да направиш нищо, след като нямаш доказателства.

— Така ли? Значи напразно си губя времето — каза Асторе. — Ще отида да поговоря със Стейс.

Обаче Асторе слезе първо в кухнята, за да изпие чаша кафе, преди да се качи при Стейс. Замисли се защо ли Франки се държи така дръзко и предизвикателно при толкова неизгодна за тях ситуация. Надяваше се разговорът със Стейс да мине по-добре. Намери го подпрян неудобно на леглото.

— Свалете му усмирителната риза — нареди Асторе. — Но проверете белезниците и оковите!

— Давам си сметка за ситуацията — каза Стейс. — Знаеш, че имаме скрити пари. Мога да уредя да ги вземете и да престанем с тези глупости.

— Току-що разговарях с брат ти — уведоми го Асторе. — Той ме разочарова. И двамата се ползвате с репутацията на разумни мъже. Сега пък ти ми говориш за пари, а много добре знаеш, че сте тук заради убийството на Дона.

— Погрешно са те уведомили — каза Стейс.

— Знам, че не си бил в Сан Франциско, а Стейс не е бил в Лас Вегас. Вие сте единствените свободно практикуващи наемници, които биха имали кураж да се нагърбят с тази работа. Освен това стрелците бяха леващи като теб и Франки. От вас искам само да ми кажете името на посредника.

— И защо да ти го казвам? — попита Стейс. — Знам, че с нас е свършено. Вие не носите маски, разкрихте пред нас ролята на Роузи, значи няма да излезем живи оттук, независимо от това какво ще ни обещаете.

Асторе въздъхна:

— Няма да те лъжа. Прав си. Но все още има едно нещо, по което можем да се спазарим. То е дали смъртта ви ще бъде лека или мъчителна. Разполагам с много опитен човек и ще го накарам да поработи върху Франки. — Казвайки това, Асторе усети как стомахът му се свива. Спомни си какво направи Алдо Монца с Физолини.

— Губиш си времето — предупреди го Стейс. — Франки няма да проговори.

— Може би — съгласи се Асторе. — Но ще бъде нарязан парче по парче и всяко ще ти се носи, за да видиш докъде са стигнали. Предлагам ти да говориш, за да му спестиш това. Защо изобщо да започваме по този начин? Защо толкова ти пушка за посредника? Той трябваше да ви пази, но не го направи.

Стейс не отговори. После каза:

— Защо не пуснеш Франки да си върви?

— Знаеш много добре причината.

— Как ще разбереш дали не съм те излъгал? — продължи Стейс.

— Защо, по дяволите, ще го правиш? Какво ще спечелиш? Стейс, можеш да избавиш Франки от нещо наистина ужасно. Разсъждавай трезво!

— Ние сме само стрелците, които свършиха работата. На тебе ти трябва човекът, който е направил поръчката. Защо просто не ни пуснеш да си вървим?

— Стейс, ти и брат ти сте съгласили да убиете един велик човек. Дали са ви големи пари и това е повишило самочувствието ви. Няма какво да го увъртате. Поели сте риска и сте загубили. Сега трябва да си платите, в противен случай нещата ще тръгнат съвсем на зле. До един час ще видиш много важна част от тялото на Франки на тази маса. Повярвай ми, не искам да се стига дотам, наистина не го искам.

— А откъде да знам, че не ме будалкаш? — попита Стейс.

— Помисли, Стейс — продължи Асторе. — Как успях да ви изработя с Роузи? Беше ми нужно много време и търпение. Довел съм тук да ви пазят осем въоръжени мъже. Това ми струва много пари и неприятности. И то точно преди Бъдни вечер. Говоря съвсем сериозно, Стейс. Ще се увериш сам в това. Давам ти един час да си помислиш. Обещавам ти, че ако говориш, Франки няма да усети нищо.

Асторе отново слезе в кухнята. Монца го очакваше.

— Е, и? — попита той.

— Не знам — каза Асторе. — Обаче утре трябва да бъда на вечеря у Николе, така че трябва да приключим с това тази нощ.

— Няма да ми отнеме повече от час — увери го Монца. — Той или ще проговори, или ще умре.

Асторе си почина за малко край буйния огън и после отново се качи при Стейс. Той му се видя отегчен и вглъбен в себе си. Беше премислил. Знаеше, че Франки няма да проговори, защото се надяваше, че все още има някаква надежда. Обаче за Стейс беше ясно, че Асторе беше сложил всички карти на масата. Замисли се за страх, който бяха изпитали всички убити от него хора, за техните последни, безплодни и отчаяни надежди, че съдбата ще се окаже милостива към тях, въпреки че нямаше никаква вероятност за подобен изход. Не искаше Франки да умре така, нарязан парче по парче. Вгледа се в лицето на Асторе. По него не трепваше нито едно мускулче въпреки младостта му. Беше сериозен като върховен съдия.

Снеговалежът се засили, засипвайки прозорците с бяла пелена. В стаята си Франки си мечтаеше, че е в Европа с Роузи. Представяше си

как снегът се стеле по парижките булеварди, как се сипе по каналите на Венеция. Снегът беше като в някаква приказка, Рим също.

Стейс лежеше в леглото и мислеше за Франки. Бяха поели риска и бяха загубили. Това беше краят им. Но не можеше да накара Франки да проумее, че не могат да спечелят загубените двадесет точки и да възстановят равенството.

— Добре, ще говоря — каза Стейс. — Погрижи се Франки да не усети нищо, става ли?

— Обещавам — увери го Асторе. — Обаче ще разбера, ако ме излъжеш.

— Няма да те излъжа. Какъв смисъл би имало? Посредникът е един човек на име Хескоф. Живее в градчето Брайтуотърс, малко след Бабилон. Разведен е, живее сам, но има шестнадесетгодишен син, много едър и страхотен баскетболист. Детето живее при майка си. Хескоф ни предложи един милион, но ние с Франки продължавахме да се колебаем дали да се наемем с тази работа. Беше прекалено опасна. Съгласихме се, защото той ни каза, че няма защо да се страхуваме от ФБР и от местната полиция. Че всичко с тях е уговорено. Каза ни също, че Донът вече няма никакви връзки, но очевидно е сбъркал. Ти си тук. Предлаганата сума беше прекалено голяма, за да се откажем.

— Информацията ти е прекалено подробна за пред човек, когото смяташ за лъжец — отбеляза Асторе.

— Искам да те убедя, че говоря истината — отвърна Стейс. — Наясно съм, че това е краят. Не искам Франки да знае, че съм ти казал.

— Не се беспокой — успокои го Асторе. — Вярвам ти.

Той излезе от стаята и слезе в кухнята да даде нареждания на Монца. Поиска да му предадат всичките им документи — удостоверения за самоличност, шофьорски книжки, кредитни карти и т.н. Спази обещанието си пред Стейс. Нареди да бъдат застреляни в тила, без никакво предупреждение. Каза, че Стейс трябва да бъде убит по същия начин.

Асторе напусна къщата и се отправи с кола за Ню Йорк. Суграшицата беше преминала в дъжд и снегът по полето започваше да се топи.

Монца рядко не изпълняваше дадените му заповеди, но като екзекутор счете, че има право да защити себе си и хората си. Реши да не използват пистолети, а въже.

Първо заведе четиридесет пазачи, за да му помогнат да удушат Стейс. Той не направи никакъв опит за съпротива. С Франки обаче беше различно. Цели двадесет минути той се опитваше да се измъкне от въжето. Агонията на Франки Стурцо продължи двадесет ужасни минути.

След това телата бяха увити в одеяла и пренесени през дълбоките преспи. Заровиха ги в гората зад къщата в една дупка сред гъсталака. Там нямаше да бъдат намерени до пролетта, ако изобщо ги откриеха. Дотогава телата щяха да бъдат много разложени от атмосферните влияния и Алдо Монца се надяваше никой да не разбере причината за смъртта им.

Монца отказа да изпълни наредждането на шефа си не само от практически съображения. Както и Дон Априле, той чувстваше, че само Бог може да проявява милосърдие. Презираше идеята за проява на състрадание към хора, които се бяха съгласили срещу заплащане да убиват други хора. Не беше съдено един човек да проща на друг човек. Това беше работа на Бога. Човек можеше да проявява състрадание само от прекалена самонадеяност и неуважение към Бога. Монца не искаше подобна проява на милосърдие дори за себе си.

ЧАСТ II

ГЛАВА I

Курт Килке вярваше в законите, в правилата, които хората бяха създали, за да живеят спокойно. Винаги се беше старал да избягва компромисите, които подкопават устоите на справедливото общество, беше се борил безпощадно с враговете на държавата. След двадесет години борба загуби доста от вярата си.

Само жена му Жоржет беше оправдала очакванията му. Политиците бяха лъжци, богатите — безмилостни в ламтежа си за власт, а бедните — злобни. Освен това имаше и хора, които бяха по рождение мошеници, измамници, грубияни и убийци. Блюстителите на закона бяха съвсем малко по-добри, но той чистосърдечно вярваше, че ФБР е най-добро от всички.

През последната година сънуващ сънуващ един повтарящ се сън. Сънуващ, че е дванадесетгодишно момче, което трябва да се яви на съдебносен за него изпит в училище. Изпитът щеше да продължи цял ден. Когато тръгна от къщи, майка му се разплака и той знаеше защо. Ако не изкараше изпита, нямаше никога да я види.

В съня си разбра, че заради непрекъснато увеличаващите се убийства са били приети закони с помощта на психиатри. Тези закони изисквали да се прави протокол за проверката на психическото здраве на децата. Той предвиждал кои от дванадесетгодишните ще станат убийци, когато пораснат. Онези, които се проваляли на изпита, просто изчезвали, защото медицината доказала (така беше в съня), че убийците убиват най-вече за удоволствие. Политическите престъпления, бунтовете, тероризмът, ревността, кражбите били само оправдания. Затова се налагало тези генетични убийци да бъдат премахвани още в ранна възраст.

Сънят се прехвърли на момента, когато вече се беше завърнал у дома след изпита, а майка му го прегръщаща и целуваше. Чичовците и братовчедите му бяха организирали голямо събиране, за да отпразнуват случая. После се видя сам в спалнята си, разтреперан от страх, защото знаеше, че беше станала грешка, иначе никога нямаше да изкара изпита. Сега щеше да стане убиец, когато порасне.

Беше сънувал този сън два пъти, но не спомена за него пред жена си, защото знаеше или поне мислеше, че знае какво означава той.

Връзката на Килке с Тимона Портела продължаваше вече повече от шест години. Тя започна, когато Портела, заслепен от гняв, уби един свой подчинен. Килке веднага видя разкрилите се възможности. Направи от Портела информатор за дейността на мафията, а в замяна не започна срещу него разследване за убийство. Планът му беше одобрен от директора, а останалото е история. С помощта на Портела Килке разгроми нюйоркската мафия, но трябваше да си затваря очите за дейността му, включително и за контрола върху търговията с наркотики.

Но Килке имаше одобрени от директора на ФБР планове да се справи и с Портела. Мафиотът беше решил да се добере до банките на Априле и да ги използва за пране на пари от търговията с наркотики. Обаче Дон Априле се заинати. При една среща Портела попита Килке „дали ФБР има намерение да изпрати свои наблюдатели, които да следят Дон Априле по време на конфirmaцията на внука му“. Килке веднага разбра за какво става въпрос, но се поколеба, преди да отговори. После бавно каза:

— Гарантирам, че няма да има. А нюйоркската полиция?

— Погрижил съм се за това — отвърна Портела.

Килке си даваше сметка, че става съучастник в убийство, но да не би Донът да не го заслужаваше? През по-голямата част от живота си той беше безскрупулен престъпник. Беше се оттеглил с огромно богатство и остана незасегнат от закона. Освен това имаше и изгода. С искането да получи банките Портела щеше сам да падне в капана. Разбира се, трябваше да се има предвид, че зад цялата работа стоеше Инцио с мечтите му за собствен ядрен арсенал. Килке знаеше, че ако има късмет, можеше да направи така, че позовавайки се на законите за организираната престъпност, правителството да конфискува банките на Априле, които струваха десет милиарда долара. Нямаше съмнение, че наследниците на Дона щяха да ги продадат и да се споразумеят с тайните пратеници на Портела. Така десет или единадесет милиарда долара щяха да станат мощно оръжие в борбата с престъпността.

Но Жоржет щеше да го презира, затова никога не трябваше да узнае какво е направил. В края на краишата тя живееше в друг свят.

А сега трябваше отново да се срещне с Портела. Изникна въпросът за изкормените немски овчарки и за това кой стои зад тази работа. Реши да започне от Портела.

Тимона Портела не беше типичен преуспял италианец. На петдесет години той все още беше ерген. Но това в никакъв случай не означаваше, че жените не го интересуваха. Всеки петък вечер той прекарваше по-голямата част от нощта с някоя красива жена, която му доставяха домовете за такива услуги, притежавани от негови хора. Изискванията му бяха да е млада, да е от скоро в занаята, да е красива и с нежни черти. Трябваше да е без перверзни наклонности, да е забавна, но не и някоя нахакана умница. Тимона беше привърженик на нормалнияекс. Той имаше някои свои чудатости, но те бяха твърде безобидни. Една от тях беше момичетата винаги да имат англосаксонски имена като Джейн или Сюзън, или в някои по-редки случаи нещо като Тифани и дори Мерл. Рядко преспиваше два пъти с една и съща жена.

Винаги прекарваше тези петъчни нощи в огромен комплекс от стаи, които се намираха в сравнително малък нюйоркски хотел в Ийст Сайд, собственост на една от неговите фирми. Той се състоеше от два свързани апартамента. В единия имаше кухня, снабдена с абсолютно всичко, защото Тимона Портела беше талантлив любител — готвач. Колкото и да беше странно, беше почитател на североиталианската кухня, въпреки че родителите му бяха родени в Сицилия. Портела обичаше да готви.

Тази вечер момичето беше доведено в апартамента му от собственика на публичния дом, който остана за едно питие, а после изчезна. След това Портела се залови да приготви вечеря за момичето, докато разговаряха и се опознаваха. Казваше се Джанет. Портела беше от онези готвачи, които действат бързо и ефикасно. Специалитетът му беше сос, който се приготвяше от сирене грюер, малки патладжани, наредени отстрани, телешко по милански и зелена салата с домати. За десерт имаше голямо разнообразие от пасти, купени от една прочута френска сладкарница наблизо.

Той сервира на Джанет с галантност, неотговаряща на външния му вид. Беше огромен, космат мъж с грамадна глава и груба кожа, но

винаги се хранеше облечен с риза, вратовръзка и сако. По време на вечерята той разпитваше Джанет за живота ѝ по изумително ненатрапчив начин за такъв груб човек. Изслуша с интерес оплакванията за нейното нещастие: как била излъгана от баща си, братята си, любовниците и богатите мъже, които я принудили да води живот на грешница чрез икономически натиск и нежелани забременявания. Как правела всичко, за да спаси семейството си, тънешо в мизерия. Той се изненадваше от позорното държане на мъжете и се радваше на собственото си добро отношение към жените. Беше изключително щедър към тях, и то не само с големи парични суми.

След вечеря взе виното в гостната и показва на Джанет шест кутийки с бижута: златен часовник, пръстен с рубин, диамантени обеци, нефритена огърлица, гривна със скъпоценни камъни и наниз чудесни перли. Каза ѝ да си избере едно от тях. Всичките струваха по няколко хиляди долара.

Преди години един от хората му беше отвлякъл камион с бижута и той ги държеше на склад. Така че в действителност те не му струваха нищо.

Докато Джанет се чудеше какво да избере и накрая се спря на часовника, той ѝ приготви банята, като старательно проверяваше температурата на водата. Даде ѝ да използва любимите му парфюми и пудри. Чак тогава, след като се отпуснаха, те отидоха в леглото и имаха здрав, нормален секс, както би го направила всяка щастлива съпружеска двойка.

Ако се чувстваше особено привлечен от жената, той я задържаше до четири или пет часа сутринта, но никога не заспиваше, докато тя беше в апартамента. Тази нощ освободи Джанет рано.

Направи го най-вече заради здравето си. Знаеше, че има необуздан темперамент, който можеше да го вика в беда. Тези сексуални фиести веднъж седмично го успокояваха. Жените по принцип му действаха така. Всяка събота доказваше своята теория с посещенията си при лекуващия го лекар, където със задоволство установяваше, че кръвното му налягане се е нормализирало. Когато я сподели с доктора, той само промърмори:

— Много интересно.

Тимона Портела беше извънредно разочарован от него.

Петъците имаха и още едно предимство. Бодигардовете на Тимона стояха пред апартамента. Но задната врата водеше към съседния апартамент, до който се отиваше през отделен коридор. Там Портела си уреждаше срещи, за които не искаше да знаят дори най-близките му съветници. Разговорите на четири очи между един мафиотски бос и специален агент на ФБР бяха опасна работа. Щяха да го заподозрат, че е информатор, а Бюрото можеше да се усъмни, че Килке взема подкупи.

Именно Портела издаде телефоните номера, които трябваше да се подслушват, и посочи имената на по-малодушните, които биха се огънали при натиск. Той осигури и информацията до кого водят следите за някои убийства, свързани с ракет, и обясни как действат ракетъорите. Пак той се нагърбващ с някоя мръсна работа, която ФБР нямаше законно основание да извърши.

През годините двамата с Килке си бяха изработили система как да стават срещите им. Килке имаше ключ от вратата на апартамента, до който се отиваше през другия коридор. Така той можеше да влезе в по-малкия апартамент, без да го забележат бодигардовете на Портела, и да го чака там. Обаче тази вечер Портела чакаше Килке.

Агентът се чувствуващ винаги малко изнервен при тези срещи. Знаеше, че дори Портела не би дръзнал да поsegне на федерален агент, но този човек имаше темперамент, който граничеше с лудостта. Килке беше въоръжен, но за да не издаде информатора си, не водеше охранители със себе си.

Портела го чакаше с чаша в ръка. Вместо поздрав той каза:

— Сега пък какво има? — Обаче зададе въпроса с добродушна усмивка и дори леко прегърна Килке. Огромният му корем беше скрит в елегантен китайски халат, под който се виждаше бяла пижама.

Килке, който отказа алкохол и остана само на сода, отвърна спокойно:

— Когато се прибрах вчера в къщи, намерих двете си кучета с изтръгнати сърца. Помислих си дали не би могъл да ми кажеш нещо по въпроса. — Той се вгледа внимателно в Портела.

Върху лицето на мафиота се изписа искрена изненада. Той седеше в срещуположното кресло и подскочи като ударен от електрически ток. Лицето му се изкриви от ярост. Но Килке не се

впечатли. В дългогодишната си практика беше виждал как много виновни хора успяваха да реагират като абсолютно невинни.

— Ако се опитваш да ме предупредиш за нещо, защо не ми го кажеш направо? — попита той.

Тимона за малко щеше да се разплаче.

— Курт, ти идваш тук въоръжен, усетих пистолета ти, а аз не съм. Би могъл да ме убиеш и да кажеш, че съм оказал съпротива при опит за арест. Аз ти имам доверие. Внесъл съм над милион долара на сметката ти в Каймановите острови. Ние сме партньори. Защо ще ти погаждам такива отарели сицилиански номера? Някой се опитва да ни скара. Не виждаш ли?

— Кой? — попита Килке.

Портела се замисли.

— Това може да е само онова хлапе Асторе. Мисли се за велик, след като веднъж успя да ми се измъкне. Позаинтересувай се от него, докато намеря човек, който да му види сметката.

Накрая Килке беше убеден.

— Добре — съгласи се той, — но мисля, че трябва да бъдем внимателни. Не го подценявай!

— Не се беспокой — успокои го Портела. — Ял ли си? Имам телешко и спагети, салата и много добро вино. Хайде, ела да хапнеш с мен!

Килке се засмя.

— Не се съмнявам, но нямам време за ядене.

Истината беше, че не искаше да седне на една маса с човек, когото в близко бъдеще имаше намерение да изпрати в затвора.

Асторе вече разполагаше с достатъчно информация, за да състави бойния си план. Беше убеден, че ФБР има пръст в смъртта на Дона и че операцията се ръководи от Килке. Сега знаеше кой е посредникът, Джон Хескоф. Известно му беше също, че поръчката е от Тимона Портела. Обаче имаше и някои озадачаващи неща. Консулът беше предложил чрез братовчедка му Николе да купи банките с помощта на чуждестранни инвеститори. Килке му беше предложил сделка, за да хване Портела на местопрестъплението. Това бяха

смущаващи и опасни вариации. Реши да се посъветва с Кракси в Чикаго и взе господин Прайър със себе си.

Асторе вече беше помолил Прайър да дойде в Америка, за да управлява банките на Априле. Той прие предложението и необикновено бързо се превърна от английски джентълмен в авторитетен американски бизнесмен. Замени бомбето с мека шапка, а чадъра със сгънат на две вестник. Придружаваха го жена му и двамата му племенници. Съпругата му се превърна от английска лейди в елегантна, модерно облечена американка. Двамата му племенници бяха сицилианци, но говореха перфектен английски и имаха научни степени по счетоводство. Бяха запалени ловци и държаха ловните си такъми в багажника на лимузината, която се управляваше от единия. В действителност те бяха бодигардовете на Прайър.

Семейството се настани в една къща в Уест Сайд в квартал, който се охраняваше от патрули на частна агенция. Николе, която се беше противопоставила на назначението, остана очарована от Прайър, особено след като той й каза, че са далечни братовчеди. Очевидно Прайър очароваше жените с бащинския си чар. Дори Роузи беше запленена от него. Беше безспорно също така, че той ще се справи добре с управлението на банките. Дори Николе се впечатли от познанията му по международно банково дело. Само от валутни операции успя да увеличи печалбите им. Освен това Асторе знаеше, че господин Прайър е близък приятел на Дон Априле. Тъкмо той беше убедил Дона да свърже банките си с контролираните от него банки в Англия и Италия. Прайър беше описан от отношенията им така:

— Казах на чичо ти, че чрез банките може да натрупа по-голямо богатство с по-малък рисков, отколкото с бизнеса, с който се занимава. Времето на тези дейности отмина. Правителството е твърде силно и непрекъснато държи под око нашите хора. Дойде време да излезем от тази игра, а банките са машина за правене на пари, ако човек има опит, разполага с хора и разчита на добри политически връзки. Без да се хваля, успях с пари да купя благоволението на италианските политици. Всички забогатяват, без да пострадат или да свършат в затвора. Мога да стана университетски преподавател, който да учи хората как да станат богати, без да нарушават законите и да прибягват до насилие. Просто човек трябва да се погрижи да бъдат приети подходящите

закони. В края на краищата образоването е основата на модерната цивилизация.

Господин Прайър каза всичко това на шега, но в него имаше голяма доза истина. Асторе не можеше да отрече, че е впечатлен от съветника си. Освен това му имаше абсолютно доверие. Дон Кракси и господин Прайър бяха хора, на които можеше да разчита, и то не само като на приятели. И двамата бяха натрупали състояние от десетте банки на Дона.

Когато пристигнаха в дома на Дон Кракси в Чикаго, Асторе с изненада видя, че двамата сърдечно се прегърнаха. Явно се познаваха добре.

Кракси ги нахрани с плодове и сирене и си побъбри с Прайър по време на закуската. Асторе ги слушаше с любопитство. Обичаше историите, разказвани от възрастни мъже. И двамата бяха единодушни, че старият начин да се прави бизнес крие много опасности.

— Всички стари мафиоти са с високо кръвно и имат проблеми със сърцето — каза Кракси. — Това беше ужасен начин на живот. Добре стана, че ги изпратиха по затворите.

— Така е — съгласи се Прайър. — Обаче нали все пак трябваше да започнем отнякъде. Но я ни виж сега!

След този разговор Асторе се поколеба как да повдигне въпроса, за който беше дошъл. С какво, по дяволите, се занимават тези старци сега?

Господин Прайър се разсмя, когато видя притеснението му.

— Не се беспокой, все още не сме станали светци. Освен това сегашната ситуация заплашва и нашите интереси. Така че по-добре ще е да ни кажеш от какво имаш нужда. Готови сме да ти помогнем.

— Не искам никакви действия от вас, просто имам нужда от съвета ви.

— Ако целта ти е единствено да си отмъстиш, бих те посъветвал да се върнеш към пеенето — обади се Кракси. — Обаче според мен, а надявам се и ти мислиш така, тук става въпрос да бъде защитено семейството ти.

— Вярно е и едното, и другото — отвърна Асторе. — И двете причини са достатъчно основателни. Но чичо ми ме обучи, за да бъда готов тъкмо за такава ситуация. Не мога да го предам.

— Добре — каза Прайър, — но трябва да си наясно, че това, с което си се заел, отговаря на убеждението ти. Дай си сметка за рисковете, които поемаш! Не се увличай!

— Как мога да ти помогна? — попита съчувствено Кракси.

— Бяхте прав за братята Стурцо — отвърна Асторе. — Те признаха, че са извършителите и ми казаха, че посредникът е Джон Хескоф. Името ми е непознато. Сега трябва да го открия.

— А какво стана с братята Стурцо? — попита Кракси.

— Вече са извън играта — отвърна Асторе.

Двамата мъже запазиха мълчание. След това Кракси каза:

— Познавам Хескоф. Той се занимава с посредничество от двадесет години. Носят се слухове, че е уредил и някои политически убийства, но не го вярвам. Каквато и тактика да си приложил, за да накараши братята Стурцо да проговорят, тя няма да мине при Хескоф. Той е голям хитрец и знае да се пазари. Веднага ще схване, че трябва да преговаря на живот или смърт. Ще му е ясно, че ти е нужна информация, която само той може да ти даде.

— Има син, когото обожава — каза Асторе. — Баскетболист. За Хескоф той е смисълът на живота.

— Това е изтъркана карта и няма да мине при него — обади се Прайър. — Само ще го накара да не ти даде нужната информация и да ти подхвърли нещо по-маловажно. Трябва да разбереш Хескоф. През целия си живот се е надлъгвал със смъртта. Потърси друг подход!

— Трябва да науча още много неща, преди да продължа нататък — обясни Асторе. — Кой стои зад убийството и преди всичко защо? Според мен причината са банките. Някой има нужда от тях.

— Може би Хескоф знае нещо по въпроса — обади се Кракси.

— Смущава ме фактът, че нито полицията, нито ФБР са имали свои хора по време на конфирмацията в катедралата — сподели Асторе. — Според братята Стурцо те са получили уверения, че такова наблюдение няма да има. Това означава ли, че полицията и ФБР са знаели предварително за предстоящото нападение? Възможно ли е да е така?

— Да, възможно е — увери го Кракси. — В такъв случай трябва да си много внимателен, особено с Хескоф.

— Асторе — каза спокойно Прайър, — твоята основна цел е да спасиш банките и да защитиш децата на Дон Априле. Отмъщението е

на по-заден план и можеш да се откажеш от него.

— Не знам — отвърна неопределено Асторе, — тряба да помисля. Ще видим какво ще стане.

Двамата изобщо не му повярваха. Бяха виждали и преди млади хора като Асторе. Те съзираха в него прототип на някогашните главатари на мафията. Самите те не бяха станали като тях, защото им липсваше обаяние и непреклонна воля, каквито имаха само силните личности. А такива бяха онези хора от сицилианските провинции, които се ползваха с уважението на всички, дръзнали да се опълчат срещу разпоредбите на държавата и да излязат победители. Двамата виждаха, че Асторе притежава точно такава воля и обаяние, че е способен сам да взема решения, въпреки че още не го съзнаваше напълно. Дори неговото външно лекомислие, пеенето и ездата не бяха повлияли на тези негови качества. Те бяха просто прояви на младостта и доказателство, че е човек с добро сърце.

Асторе им разказа за генералния консул Мариано Рубио и за Инцио Тулипа, който се опитва да купи банките. Каза им също за опита на Килке да го използва, за да вкара Портела в капан. Двамата възрастни мъже го изслушаха внимателно.

— Следващия път ги изпрати при мен — настоя Прайър. — Доколкото ми е известно, Рубио движи финансовите въпроси на световния наркосиндикат.

— Няма да продам банките — подчертава Асторе. — Такава е волята на Дона.

— Разбира се — съгласи се Кракси. — В тях е бъдещето. — Замисли се и после продължи: — Нека ти разкажа една история. Преди да се оттегля от активна дейност, имах един познат, много честен бизнесмен, с добра репутация в обществото. Той ме покани на обяд в служебната си сграда, в която имаше отделна лична приемна за гости. След обяда ме разведе из сградата, показа ми просторни стаи, пълни с безброй компютри, зад които седяха млади мъже и жени. Моят познат ми каза: „Оттук печеля по един милиард долара годишно. В тази страна има близо 300 miliona души и ние сме си поставили за цел да ги накараме да купуват нашите стоки. Организираме специални лотарии, даваме награди и бонуси, правим привлекателни обещания. Всичко това е законен начин да ги накараме да купуват от нашите фирми. И знаеш ли кое е най-важното в случая? Трябва да имаме

банки, които да отпускат заеми на тези 300 милиона души, за да могат да харчат пари, с които не разполагат. В основата на цялата игра са банките. Те трябва да са на твоя страна.“

— Вярно е — съгласи се Прайър. — Така и двете страни печелят. Въпреки че лихвите са високи, тези заеми амбицират хората и ги карат да постигат повече.

Асторе се засмя.

— Значи да имаш банки е перспективно. Но няма значение. Донът ми каза да не ги продавам и за мен това е достатъчно. Цялата работа е там, че го убиха.

— Не можеш да посегнеш на човек като Килке — каза строго Кракси. — Правителството е прекалено силно, за да си позволиш подобни действия. Но аз съм съгласен, че е опасен. Трябва да си много изобретателен.

— Следващата ти стъпка е Хескоф. Той е уязвим, но пак трябва много да внимаваш. Помни, че можеш да се обръща за помощ към дон Кракси, а аз също имам възможности. Не сме се оттеглили съвсем. Ние също имаме интереси в банките, да не говорим, че обичахме Дон Априле, мир на праха му!

— Добре — каза Асторе. — След като се видя с Хескоф, можем да се срещнем отново.

Асторе си даваше много сметка за опасното положение, в което се намираше. Знаеше, че постигнатият успех е твърде малък, въпреки че наказа изпълнителите. Оттам излезе само една нишка, свързана със загадката около убийството на Дон Априле. Но той разчиташе на опита, придобит от годините в Сицилия, по време на които се беше сблъсквал с безброй предателства. Сега трябваше да бъде изключително внимателен. Хескоф беше лесна мишена, но можеше да се окаже и капан. Едно нещо го изненада: като дребен търговец и любител — певец той беше щастлив. Но сега усещаше някакво извисяване, каквото не беше чувстввал преди. То беше свързано с чувството, че се е върнал в света, към който принадлежи. Освен това имаше и определена мисия — да защитава децата на Дон Априле и да отмъсти за смъртта на човека, когото беше обичал. Просто трябваше да пречупи волята на врага.

Алдо Монца беше довел от своето село в Сицилия десет опитни бойци. Асторе нареди семействата им да получат застраховки за живот, независимо какво щеше да им се случи.

„Не разчитай на благодарност от хората за дела, извършени в миналото“ — спомни си той какво го беше учили Донът. — „Ти трябва да ги накараш да са ти благодарни за това, което ще направиш за тях в бъдеще.“

Банките бяха бъдещето на семейството на Априле, Асторе и неговата увеличаваща се армия. Това беше бъдеще, за което си заслужаваше да се бори, независимо от цената.

Дон Кракси му изпрати още шестима души, за които абсолютно гарантираше. Асторе превърна къщата си в крепост, пълна с хора и с най-съвременни алармени системи. Направи си и скривалище, където можеше да се укрие, ако поради някаква причина властите поискат да го заловят. Не водеше бодигардове със себе си. Разчиташе повече на бързината си, а охранителите използваше за предварително разузнаване по маршрутите, по които трябваше да мине. За известно време реши да остави Хескоф на спокойствие. Не можеше да си обясни репутацията на Килке като честен човек. Дори Дон Априле го беше описал като такъв.

„Има хора, които живеят цял живот честно, готови се за голямо предателство“ — спомни си той какво му беше казал Прайър. Въпреки това Асторе се чувстваше уверен. Това, което се искаше от него, беше да оцелее, докато парчетата от пъзела бъдат наредени. Но истинското изпитание щяха да бъдат хората като Хескоф, Портела, Тулипа и Килке. Отново трябваше да си изцапа ръцете с кръв.

Измина месец, докато Асторе си съставил точен план как да се справи с Джон Хескоф. Този човек беше опасен и много ловък. Беше лесно да бъде убит, но трудно да се измъкне информация от него. Да използва сина му като лост беше твърде опасно. Това щеше да накара Хескоф да крои планове срещу него, докато се преструва, че е готов да сътрудничи. Реши да не му казва, че от братята Стурцо знае кой е бил шофьорът по време на нападението. Това щеше много да го уплаши. Междувременно събра необходимата информация за ежедневните навици на Хескоф. Той живееше скромно, основната му слабост беше

грижата за цветята в парниците. Продаваше ги на едро на цветарски магазини, а дори и лично на една улица в Хемптънс. Единственото му развлечение беше да ходи на баскетболни срещи, в които играеше отборът на сина му. Не беше трудно да се намери програмата на предстоящите срещи на „Виланова“, за да разбере къде да го търси.

В тази съботна вечер Джон Хескоф трябваше да отиде на мача между „Виланова“ и „Темпъл“ в Медисън Скуеър Гардън. Преди да излезе от къщи, той включи сложната алармена система. Хескоф беше човек, който изпипва всичко до най-малки подробности. Не оставяше нищо на случайността. Асторе се канеше да срази точно тази негова увереност още в началото на разговора им.

Джон Хескоф отиде с кола в града и вечеря сам в един китайски ресторант близо до залата. Когато излизаше навън, винаги предпочиташе китайската кухня, защото това бяха единствените ястия, които не би могъл да приготви по-добре в къщи. Вечерята му хареса. Сребърните похлупаци върху всяко блюдо криеха най-различни приятни изненади. Хескоф харесваше китайците. Гледаха си работата, не се опитваха да фамилиарничат, не бяха работепни. Освен това никога не беше забелязал да надписват в сметката, която проверяваше най-внимателно, защото поръчваше много неща.

Тази вечер си поръча почти от всичко. Особено му харесаха патицата и омарите, полети с кантонски сос. Естествено, имаше и пържен бял ориз, печени ребра с пикантен сос и няколко печени ябълки в тесто. Накрая си поръча зелен чай със сладолед, което беше малко необично за него, но показваше, че е почитател на източната кухня.

Когато пристигна в залата, тя беше полупразна, въпреки че „Темпъл“ бяха силен отбор. Хескоф седна на мястото, което синът му беше запазил — близо до игрището, в средата на залата, където седяха по-видни личности. Почувства се горд от сина си. Мачът не беше много интересен, „Темпъл“ срази „Виланова“, но синът на Хескоф отбеляза най-много точки. След срещата отиде в съблекалнята, поздрави го и го прегърна.

— Татко, радвам се, че дойде. Искаш ли да дойдеш с нас да хапнем нещо?

Хескоф много се трогна. Синът му беше истински джентълмен. Разбира се, на тези момчета няма да им е приятно да обикалят из града

с дъртак като него. Те искаха да си пийнат, да се посмеят, да свалят някоя мацка.

— Благодаря — отвърна Хескоф, — вече вечерях и ме чака дълъг път до дома. Игра чудесно тази вечер. Гордея се с теб. Сега върви да се забавляваш! — Той целуна сина си за довиждане и си каза, че е късметлия. Е, и майка му беше добра жена, но лоша съпруга.

Беше му нужен един час, за да стигне с колата до Брайтуотърс. През този час пътищата през Лонг Айънд бяха почти пусты. Когато пристигна, се чувстваше изморен. Но преди да влезе в къщата, провери парниците с цветята, за да се увери, че с температурата и водата всичко е наред.

Лунната светлина се отразяваше от стъкления покрив на постройката, а цветята вътре изглеждаха призрачно красиви: червените — почти черни, а белите — като обгърнати в ореол. Обичаше да ги гледа, особено преди лягане.

Мина по застланата с чакъл алея и отключи вратата. Щом като влезе, изключи алармената система, за да не се задейства, а после отвори вратата на гостната. Усети как сърцето му подскочи в гърдите. Видя двама души, които седяха и го чакаха, и разпозна в единия Асторе. Знаеше доста за това как идва смъртта и веднага усети присъствието ѝ. Тези бяха нейните пратеници. Защитният му инстинкт обаче реагира безпогрешно.

— Как сте влезли тук, по дяволите, и какво искате?

— Без паника — обади се Асторе. Той се представи, добавяйки, че е племенник на покойния дон Априле.

Хескоф запази спокойствие. И друг път беше изпадал в сложни ситуации. След първото стремително покачване на адреналина винаги се чувстваше нормално. Седна на канапето така, че да бъде близо до дървената облегалка, и небрежно посегна към скрития в нея пистолет.

— И така, какво искате?

Асторе го погледна с насмешка. Това ядоса Хескоф, който имаше намерение да изчака подходящия момент. Но избърза, вдигна капка и посегна към скрития там пистолет. Вътре нямаше нищо.

В този момент на паркинга отпред спряха три коли и фаровете им осветиха стаята. В къщата влязоха още двама мъже. Асторе каза с най-любезен тон:

— Джон, аз не те подщених. Претърсихме къщата. Намерихме един пистолет в кафеника, друг, закрепен със скоч под леглото ти, трети във фалшива пощенска кутия и един в банята зад кърпата за лице. Нещо да сме пропуснали?

Хескоф не отговори. Пулсът му отново се ускори. Усещаше го в гърлото си.

— Какво отглеждаш в тези цветарници? — попита, смеейки се Асторе. — Диаманти? Наркотици или какво? Помислих, че никога няма да се прибереш. Между другото тук има прекалено много оръжие за човек, който отглежда азалии.

— Престани да се занасяш — каза тихо Хескоф.

Асторе седна на един стол срещу него и подхвърли на масичката между тях два портфейла на Гучи, единият златистожълт, другият — кафяв.

— Погледни ги — каза той.

Хескоф се пресегна и ги отвори. Първото нещо, което видя, бяха шофьорските книжки на братята Стурцо, от които го гледаха снимките им. Към гърлото му се надигна толкова много жълчен сок, че за малко да повърне.

— Предадоха те — каза Асторе. — Признаха, че ти си посредникът за убийството на Дон Априле. Гарантирали си им, че ФБР и полицията няма да имат свои хора на церемонията в църквата.

Хескоф напрегнато мислеше. Те не бяха дошли само да го убият, въпреки че братята Стурцо сигурно бяха вече мъртви. Усети мъчителна болка от измяната им. Но Асторе, изглежда, не знаеше, че той е бил шофьорът. Имаше възможност да преговаря, това щеше да бъде най-важният пазарък в живота му. Сви рамене и каза:

— Не знам за какво говориш.

Алдо Монца слушаше внимателно, без да сваля очи от Хескоф. Отиде в кухнята, върна се с две чаши кафе и подаде едната на Асторе, а другата на Хескоф.

— Имаш италианско кафе. Чудесно.

Хескоф го изгледа презрително.

Асторе изпи кафето си и след това се обърна към Хескоф, като наблягаше на всяка дума:

— Разбрах, че си много разумен човек и това е главната причина да си още жив. Затова ме изслушай и си помисли хубаво! Аз съм

чистачът на Дон Априле. Имам всичките средства, с които той разполагаше, преди да се оттегли. Познаваш го и знаеш какво имам предвид. Ако не се беше оттеглил, ти никога не би посмял да се заловиш с това посредничество. Не съм ли прав?

Хескоф не каза нищо. Само не сваляше очи от Асторе и го преценяваше.

Асторе продължи:

— Братята Стурцо са мъртви. Ти можеш да ги последваш. Но имам едно предложение и тук трябва много да внимаваш. В следващите 30 минути ще трябва да ме убедиш, че си на моя страна и че ще действаш като мой агент. Ако не успееш, ще бъдеш заровен под цветята в парника. Сега нека ти кажа една по-добра новина. Няма да замесвам сина ти в тази работа. Не искам да го сторя, а освен това подобна стъпка ще те направи мой враг, готов да ме предаде. Трябва обаче да разбереш, че благодарение на мен синът ти е жив. Враговете ми искат смъртта ми. Ако успеят, приятелите ми няма да пощадят сина ти. Съдбата му зависи от моята.

— И какво искаш? — попита Хескоф.

— Нужна ми е информация. Така че трябва да говориш. Ако остана доволен, ще се спазарим. А ако не, ти си мъртъв. Затова непосредственият ти проблем тази нощ е да останеш жив. Започвай!

Цели пет минути Хескоф не каза нищо. Първо, продължи да преценява Асторе. Симпатичен човек, не се държи брутално, не те тероризира, но братята Стурцо са мъртви. После си спомни, че бяха успели да се справят с алармената система в дома му и да открият всички пистолети. Особено зловещ беше онзи момент, в който Асторе го изчака да бръкне в празния тайник. Значи тези хора не бъльфираха.

Накрая Хескоф изпи кафето и взе решение.

— Налага ми се да бъда на твоя страна — каза той. — Трябва да ти се доверя, за да направиш правилния избор. Човекът, който ме нае за посредник и даде парите за поръчката, е Тимона Портела. Сам платих на полицията, за да не изпраща свои хора. Действах от името на Тимона и дадох 50000 долара на главния инспектор Ди Бенедето и 25000 на неговата заместничка Аспинела. Гаранциите от ФБР ми предаде Портела. Исках да бъда сигурен и той ми каза, че плаща на един човек на име Килке, който е шеф на нюйоркския клон на ФБР. Точно Килке е дал съгласието си за ликвидирането на Дона.

— Работил ли си преди това за Портела? — попита Асторе.

— Да — отвърна Хескоф. — Той контролира търговията с наркотики в Ню Йорк и поради тази причина имаше много поръчки за мен. Но никога не съм действал срещу хората на Дона. Това е всичко.

— Добре — съгласи се Асторе. Изразът на лицето му беше съвсем откровен. — Сега искам много да внимаваш. За твоето добро е. Имаш ли да ми кажеш още нещо?

Хескоф веднага усети, че от смъртта го делят само секунди. Не беше успял да убеди Асторе. Беше се доверил на инстинктите си. Погледна го и леко се усмихна.

— Има само още едно нещо — каза много бавно той. — Току-що сключих договор с Портела. За теб. Трябва да платя на двамата полицейски инспектори по половин милион долара, за да ти видят сметката. Ще дойдат да те арестуват, ти ще окажеш съпротива и ще те застрелят.

На Асторе започна да му става забавно.

— И защо ще го правят по толкова сложен и скъп начин? — попита той. — Защо не наемат някой професионален убиец?

Хескоф поклати глава.

— Имат по-високо мнение за теб. След убийството на Дона подобно нещо би привлякло твърде много вниманието. Ти си негов племенник. Пресата ще пощурее. А така работата ще се потули.

— Платил ли си им вече? — попита Асторе.

— Не — каза Хескоф. — Трябва да се срещнем.

— Добре. Уреди срещата и ме уведоми предварително! И още нещо. След като разговаряте, не си тръгвай заедно с тях!

— Мама му стара! Така ли ще стане? Ще се вдигне страхотен шум.

Асторе се облегна назад в стола и каза:

— Така ще бъде. — Изправи се и потупа приятелски Хескоф по рамото. — Запомни: трябва да се пазим един друг, за да останем живи.

— Мога ли да задържа част от парите? — попита Хескоф.

— Не — засмя се Асторе. — В случая това ще е хубавият момент. Да видим как ченгетата ще обяснят откъде имат половин милион долара в себе си.

— Да взема поне 20000? — започна да се пазари Хескоф.

— Добре де — съгласи се Асторе. — Но не повече. Само за дребни разходи.

Сега се налагаше Асторе да се срещне отново с Дон Krakси и Прайър, за да се посъветва по плана за действие, който трябваше да изпълни. Но обстоятелствата се промениха. Прайър настоя да доведе в Чикаго двамата си племенници като бодигардове. Когато пристигнаха в чикагското предградие, установиха, че скромното имение на дон Krakси е превърнато в крепост. Пътищата, които водеха към къщата, бяха блокирани от малки зелени бараки, в които стояха на пост грубовати млади мъже. В овошната градина беше паркиран минибус, в който се намираше комуникационна система за свръзка. Ябълките падаха по покрива му. В него имаше трима младежи, които отговаряха на телефонните обаждания и проверяваха документите за самоличност на посетителите.

Племенниците на господин Прайър Енрике и Роберто бяха високи мъже с атлетично телосложение. Бяха специалисти по огнестрелни оръжия и обожаваха чичо си. Изглеждаха запознати с подвизите на Асторе в Сицилия и се отнасяха с огромно уважение към него, което се стараеха да проявяват в разни дребни жестове. Носеха багажа му до самолета, наливаха му вино в чашата, когато обядваше, бършиха със салфетките си дрехите му, плащаха бакшиши вместо него, когато се налагаше, отваряха му вратите, преди да влезе и показваха с всичко, че за тях той е важна личност. Асторе пущаше шеги, за да ги накара да се пооптуснат, но те никога не си позволяваха да фамилиарничат.

Мъжете, които пазеха дон Krakси, не бяха толкова любезни. Бяха около петдесетте и въпреки че се държаха вежливо, се стараеха най-вече да си гледат работата. Всички бяха въоръжени.

Дон Krakси, Прайър и Асторе тъкмо бяха привършили вечерята си и ядяха плодове за десерт, когато Асторе попита Krakси:

— Защо са тези мерки за сигурност?

— Просто от предпазливост — отвърна спокойно той. — Чух някои обезпокоителни новини. Моят отдавнашен враг Инцио Тулипа е пристигнал в Америка. Той е много алчен и невъздържан, затова е по-добре да сме подгответи. Дошъл е да се срещне с нашия Тимона

Портела. Ще делят печалбата от продажбата на наркотици и ще се справят с враговете си. Най-добре е да сме готови. А сега, кажи какво си намислил!

Асторе им разказа за сведенията, които бе съbral, и за това как Хескоф премина на негова страна. Разправи им за Портела и Килке и за двамата полицейски инспектори.

— Трябва да започна да действам — каза Асторе. — Нужни са ми експерт по експлозивите и поне още десет добри бойци. Знам, че вие можете да ги осигурите, че можете да разчитате на старите приятели на Дона. — Започна внимателно да бели кората на една жълто-зелена круша. — Сами си давате сметка колко опасна ще бъде тази работа и не mi се иска да се замесвате пряко.

— Глупости — прекъсна го Прайър. — Ние сме задължени на Дона. Разбира се, че ще помогнем. Но помни: тук не става въпрос за отмъщение, а за самозашита, така че не можеш да нападнеш Килке. Федералните власти ще ни направят живота черен.

— Но той трябва да бъде неутрализиран — обади се дон Kraksi.
— Ще продължава да бъде опасен. Защо не продадеш банките? Всички да бъдат доволни.

— Всички, освен мен и братовчедите ми — отвърна Асторе.

— Не е зле да се обсьди тази възможност — каза Прайър. — Аз и дон Kraksi сме готови да отстъпим дела си, въпреки че с него бихме могли да натрупаме огромно състояние. Обаче, за да има мир, трябва да предложим нещо.

— Няма да продам банките — отново подчертва Асторе. — Те убиха чично ми и трябва да си платят, а не да постигнат целта си. Освен това не мога да живея в свят, в който мястото ми зависи от тяхното благоволение. Донът ме е научил на това.

С изненада забеляза, че двамата възрастни мъже приеха облекчено решението му и скришом се подсмихваха. Разбра, че е спечелил уважението им, че макар да бяха влиятелни хора, виждаха в него това, което те самите никога нямаше да бъдат.

Дон Kraksi каза:

— Знаем дълга си към Дон Априле, мир на праха му. Знаем и дълга си към теб. Обаче бъди благоразумен! Ако си твърде безразсъден и нещо ти се случи, ще бъдем принудени да продадем банките.

— Така е — съгласи се Прайър. — Бъди благоразумен!

Асторе се засмя.

— Бъдете спокойни! Ако загина, и останалите няма да са живи.

Продължиха да белят прасковите и крушите. Дон Кракси се беше замислил дълбоко. След малко каза:

— Инцио Тулипа държи в ръцете си световната търговия с наркотики. Портела е американският му партньор. Вероятно банките им трябват, за да перат в тях парите от наркотиците.

— Тогава каква е ролята на Килке в тази работа? — попита Асторе.

— Не знам — отвърна Кракси. — Но въпреки това не можеш да го нападнеш.

— Подобно нещо ще бъде катастрофа — обади се и Прайър.

— Ще запомня съвета ви — обеща Асторе.

Обаче ако Килке е виновен, какво бихме могли да направим, помисли си той.

Инспектор Аспинела Уошингтън се погрижи осемгодишната ѝ дъщеря да се навечеря добре, да си напише домашните и да си каже молитвата, преди да я сложи в леглото. Обожаваше малкото момиченце. От много време беше забранила на баща ѝ да я вижда. Гледачката — дъщеря на един полицай, пристигна в 8 часа вечерта. Аспинела ѝ даде инструкции какви лекарства да даде на детето и каза, че ще се върне преди полунощ.

Малко преди девет часа звънецът в хола иззвънтя. Аспинела изтича надолу по стълбите и излезе на улицата. Никога не използваше асансьор. Главният полицейски инспектор Пол ди Бенедето я чакаше в шевролет без отличителни полицейски знаци. Тя скочи вътре и си закопча колана. Пол беше калпав шофьор в тъмното.

Пушеше дълга пура и Аспинела отвори прозореца.

— Имаме един час път с кола — каза Бенедето. — Трябва да го обмислим. — Знаеше, че предприемат решителна стъпка. Да вземаш подкупи от търговците на наркотики беше едно, а да убиеш някого по поръчка — съвсем друго.

— Че какво толкова има да обсъждаме? — попита Аспинела. — Ще ни дадат по половин милион долара, за да пречукаме човек, който

и без това трябва да е мъртъв. Знаеш ли какво ще направя с половин милион?

— Не — отвърна Ди Бенедето. — Но за себе си знам. Ще си купя разкошен апартамент в Маями, когато се пенсионирам. Помни, че тези пари ще ни трябват, за да живеем с тях.

— Ще престана да вземам пари от търговците на наркотици — каза Аспинела. — Да вървят на майната си!

— Да — съгласи се Ди Бенедето. — Но първо нека да сме сигурни, че онзи приятел Хескоф ще донесе тази вечер парите и няма да ни избуналка.

— Винаги е бил коректен — каза Аспинела. — Той е моят Дядо Коледа. Ако не носи със себе си голямата торба, ще е един мъртъв Дядо Коледа.

Ди Бенедето се засмя.

— Така те харесвам. Държиш ли под око онова момче Асторе, за да се отървем веднага от него?

— Да — отвърна Аспинела. — Държа го под постоянно наблюдение и знам кое е най-доброто място да го спипаме — неговия склад за макарони. През повечето време работи там до късно вечерта.

— Носиш ли нещо, което да му подхвърлим? — попита Ди Бенедето.

— Разбира се — отвърна Аспинела. — Какъв полицай съм, ако не мога да му подхвърля нещо изобличаващо?

В продължение на десетина минути не казаха нищо. След това Ди Бенедето се обади с преднамерено спокоен и небрежен тон:

— Кой ще стреля?

Аспинела го погледна с насмешка.

— Пол — каза тя, — през последните десет години ти не ставаш от бюрото. В теб има повече доматен сос, отколкото кръв. Аз ще стрелям. — Видя, че на лицето му се изписа облекчение. Мъже, толкова са безполезни.

И двамата се замислиха какво ги беше довело дотук. Ди Бенедето беше постъпил в полицията преди тридесет години още като младеж. Корумпира се бавно, но неизбежно. Когато постъпваше, си мислеше големи работи: че ще го уважават и ще му се възхищават за това, че рискува живота си заради сигурността на другите. Започна с дребни подкупи от улични търговци и малки магазинчета. След това

лъжесвидетелства в полза на един извършител на углавно престъпление. Накрая прие пари от изтъкнати наркотрафиканти. А после получаваше подкупи от Хескоф, който явно работеше за най-големия бос на нюйоркската мафия Тимона Портела.

Разбира се, винаги търсеше добро извинение. Човек можеше да си намери оправдание за всичко. Виждаше как началниците в полицията забогатяват от подкупи, които получаваха от търговците на наркотици, а по-нисшестоящите ставаха дори по-корумпирани. В края на краишата Пол имаше три деца, които трябваше да учат в колеж. Но главната причина беше неблагодарността на хората, за чиято сигурност се грижеше. Разни организации, защитаващи човешките права и свободи, протестираха против бруталността на полицията и бяха готови да вдигат връва само за това, че беше ударил шамар на някой чернокож крадец. Медиите също бяха готови да оплюят полицията при всеки повод. Граждани съдеха полицаи и тях ги уволняваха след дълги години служба, лишаваха ги от пенсия и дори ги пращаха в затвора. Веднъж и той беше изправен пред съда за превишаване на правата, за това, че е действал предубедено срещу чернокожите, въпреки че нямаше расови предразсъдъци. Негова ли беше вината, че повечето престъпници в Ню Йорк са негри? Как трябваше да постъпи — да им издаде разрешително за кражби, за да се чувстват по-сигурни? Той дори беше съдействал за издигане в службата на чернокожи полицаи. В отдела беше известен като покровител на Аспинела. Беше я повишил, а тя тероризираше същите тези чернокожи. Няя не биха могли да обвинят в расизъм. С две думи, обществото не отдаваше заслуженото на ченгетата, които го защитаваха. Освен, разбира се, ако не ги убиеха при изпълнение на дълга. Накрая разбра една истина: че не си струва да си честно ченге. И все пак никога не беше мислил, че може да стане убиец. Но в крайна сметка той беше недосегаем, нямаше риск, предлагаха му страшно много пари, а и жертвата беше убиец. И все пак...

Аспинела също се питаше как животът я беше докарал дотам. Бог ѝ беше свидетел, че се беше борила упорито и безмилостно срещу престъпния свят. С това се беше прочула в Ню Йорк. Вярно е, че беше вземала подкупи, че беше давала лъжливи показания при углавни престъпления. Беше започнала това от скоро, когато Ди Бенедето я убеди да взема пари от наркотърговците. Той беше неин покровител от

дълги години, а от няколко месеца и любовник. Не беше лош, по-скоро приличаше на тромава мечка, която използва секса вместо приспивателно.

Тя се поддаде на корупцията в първия ден, след като я повишиха в инспектор. В общата стая на полицейския участък едно бяло нафукано ченге на име Ганджи започна да се занася с нея.

— Хей, Аспинела — подхвърли й той, — с онази ти работа и моите мустаци ще ликвидираме престъпността от цивилизования свят.
— Другите ченгета, между които имаше и негри, се разсмяха.

Аспинела го изгледа хладно и отвърна:

— Никога няма да бъдеш мой партньор. Човек, който обижда жените, е страхливец с малка пишка.

Ганджи продължи със закачките, без да се засегне.

— С тая малка пишка мога да се справя с онази ти работа винаги когато поискаш. И без това ми се ще да си опитам късмета.

Аспинела го погледна студено и каза:

— Черното е по-добро от жълтото. Я се разкарай, дрисьло такъв!

Присъстващите в стаята се вцепениха от изненада. Ганджи се изчерви. Такива обидни думи не можеха да минат безнаказано. Той се запъти към нея, разбутвайки с огромното си тяло останалите.

Аспинела беше в униформа. Тя извади пистолета си, без да го насочва.

— Опитай се и ще видиш как ще ти откъсна топките — предупреди го тя. В стаята никой не се усъмни, че ще натисне спусъка. Ганджи се спря и поклати презрително глава.

Разбира се, за инцидента беше докладвано. Това беше сериозно нарушение от страна на Аспинела. Обаче Ди Бенедето си даваше сметка, че ако се стигне до съд, ще се отрази пагубно на отдела. Потули работата и толкова се впечатли от Аспинела, че стана неин покровител.

Аспинела се ядоса най-много от това, че в стаята имаше четирима чернокожи ченгета, но никой не се опита да я защити. Те дори се смееха на закачките на белите ченгета. Мъжката лоялност беше по-силна от расовата.

Аспинела си спечели репутацията на най-добрия полицай в града. Беше безмилостна с търговците на наркотици, с крадците и въоръжените разбойници. За тях нямаше пощада, независимо дали

бяха бели или чернокожи. Стреляше по тях, биеше ги и ги унижаваше. Срещу нея бяха повдигнати обвинения, но никога не бяха доказани, и досието ѝ остана чисто. Обаче те засилиха гнева ѝ срещу обществото. Как се осмеляваха да я разпитват, когато тя ги защитаваше от най-долнопробната измет в града? Ди Бенедето винаги я подкрепяше.

Имаше една твърде сложна ситуация, при която тя застреля двама непълнолетни крадци, които се бяха опитали да я ограбят на добре осветена улица в Харлем, точно пред апартамента ѝ. Едното момче я удари с юмрук в лицето, а другото грабна чантата ѝ. Аспинела извади пистолета и те замръзнаха на място, но тя ги застреля. Не само заради удара в лицето, но и за да изпрати предупреждение, че в квартала им не трябва да има опити за кражби. Организации за граждански права и свободи протестираха, но съдът реши, че е използвала сила правомерно. Знаеше, че в случая е виновна. Пол беше този, който я склони да вземе първия си подкуп при една важна сделка с наркотици.

— Аспинела — каза ѝ той с покровителствен тон, — днешното ченге не се притеснява много от куршумите. Това е част от занаята. Трябва да се притеснява повече от организациите в защита на човешките права, от гражданите и престъпниците, които го съдят за нанесени щети. А също и от онези шефове в полицията, които се стремят към политическа кариера и са готови да те пратят в затвора, за да спечелят повече гласове. Особено пък такава като теб. Ти си естествена жертва. Искаш ли да завършиш като онези нещастници от улицата, които ги изнасилват, ограбват и убиват? Или ще предпочетеш да се защитиш? Съгласи се! Така ще се ползваш с по-голяма протекция на онези началници, които вече са подкупени. След 5–6 години можеш да се оттеглиш със солидна сума пари и няма да се притесняваш, че може да отидеш в затвора, защото си разрошила косата на някой крадец.

И така, Аспинела отстъпи. Малко по малко започна да събира парите от подкупите в банкови сметки под друго име. Това не я накара да бъде по-снизходителна към престъпниците. Но сега случаят беше по-различен. Това си беше заговор за убийство. Вярно, че този Асторе е важна фигура в мафията, когото тя с удоволствие би ликвидирана. Всъщност, макар и по твърде необикновен начин, тя пак щеше да си

върши работата. Но главният ѝ аргумент беше, че рискът е много малък, а заплащането голямо — половин милион.

Минаха покрай един парк и след няколко минути паркираха пред търговски център. Там имаше десетина двуетажни магазина, всичките затворени. Затворена беше дори пицарията, чиято червена неонова реклама продължаваше да свети над витрината.

Те излязоха от колата и Пол каза:

— За първи път виждам пицария да затваря толкова рано. Едва десет часът е.

Той поведе Аспинела към страничния вход, вратата беше отключена. Изкачиха десетте стъпала към площадката. Отляво имаше двустаен апартамент, а отдясно — една стая. Пол ѝ даде знак и Аспинела провери първо апартамента, докато той пазеше. След това влязоха в стаята отдясно. Хескоф ги чакаше. Беше седнал в края на една дълга дървена маса с четири паянтови стола около нея. На масата имаше сак, голям колкото боксов чувал, който изглеждаше пълен. Хескоф се ръкува с Пол и кимна на Аспинела. Тя си каза, че никога не бе виждала човек с толкова бяла кожа. Седнаха около масата. Стаята беше без прозорци и се осветяваше само от една слаба електрическа крушка. Пол протегна ръка и потупа сака.

— Всичко ли е тук? — попита той.

— Разбира се — отвърна Хескоф.

Аспинела видя, че по лицето и дори по врата му нямаше никаква руменина. Е, човек, който носи сак с един милион долара, има право да се чувства изнервен. Но въпреки това тя огледа стаята, за да види дали не са монтирани подслушвателни устройства.

— Я покажи! — каза Пол.

Хескоф развърза сака и изсипа половината от съдържанието му. Върху масата се пръснаха двайсет пачки, привързани с ластик. Повечето бяха от по 100 долара, нямаше по 50, а две пачки бяха с банкноти от по 20 долара.

Пол въздъхна и каза:

— Да ги вземат дяволите пък тези двайсетачки! Както и да е, сложи ги обратно!

Хескоф натъпка отново торбата и я пристегна с въжето.

— Клиентът ми иска да стане колкото може по-бързо — каза той.

— До две седмици — отвърна Пол.

— Добре — съгласи се Хескоф.

Аспинела метна сака през рамо. Не е тежък, помисли си тя. Един милион долара не тежали чак толкова много. Видя как Пол стисна ръката на Хескоф и започна да става нетърпелива. Искаше колкото може по-скоро да се махнат оттук. Тръгна надолу по стълбите, като придържаше с една ръка торбата на рамо, а другата ѝ беше свободна, за да може да изтегли пистолета си. Чу стъпките на Пол зад себе си. След това се озоваха навън в студената нощ. И двамата бяха плувнали в пот.

— Сложи сака в багажника — нареди ѝ Пол Ди Бенедето. Той седна зад волана и запали пура.

Аспинела заобиколи и също се качи в колата.

— Къде ще отидем да ги разделим? — попита Пол.

— Не при мен — отвърна Аспинела. — В къщи има гледачка.

— И при мен не може. Жена ми е в къщи. Защо не наемем стая в някой хотел?

Аспинела направи гримаса и Пол се усмихна.

— Да идем в мята офис — каза той. — Ще заключим вратата.

И двамата се разсмяха.

— Провери още веднъж дали багажникът е добре заключен — нареди ѝ Пол.

Аспинела се подчини. Излезе, отвори багажника и извади сака. В този момент Пол завъртя ключа. От експлозията се посипа дъжд от стъкла из целия базар. Колата се вдигна във въздуха и след това се стовари на земята, цялата на парчета, които разкъсаха тялото на Ди Бенедето.

Аспинела беше отхвърлена на десетина метра със счупена ръка и крак. Изпадна в безсъзнание, защото едното ѝ око беше изхвъркнало.

Хескоф, който се беше прислонил зад пицарията, усети как взрывната вълна го залепи за стената. После скочи в колата и след 20 минути си беше у дома, в Брайтуотърс. Бързо си наля едно питие и провери четирите пачки от по 100 долара, които беше измъкнал от сака. Четиридесет хиляди! Доста добра сумичка. Щеше да даде две хилядарки на сина си за харчене. Не, една хилядарка. А другото щеше да внесе в банката.

Видя последните новини по телевизията, в които първо съобщиха за експлозията. Единият полицейски инспектор беше убит, а

другият тежко ранен. На мястото бил намерен сак с огромна сума пари. Говорителят не каза точно каква.

Когато два дни по-късно Аспинела дойде в съзнание в болницата, не се изненада, че започнаха да я разпитват за парите и защо не достигат четиридесет хиляди до един милион. Каза, че не знае нищо за парите. Попитаха я какво са правили заедно един главен полицейски инспектор и неговият помощник. Тя се ядоса, че я разпитват толкова безмилостно, когато е в такова тежко състояние. На отела явно не му пукаше за нея. Нейните заслуги въобще не ги впечатляваха. В крайна сметка всичко приключи добре. Не я изправиха пред съда, а разследването за парите не доведе доникъде.

Аспинела прекара още една седмица в болницата, през която обмисли внимателно всичко. Бяха им устроили клопка. Единственият човек, който би могъл да го стори, беше Хескоф. Фактът, че липсваха четиридесет хиляди от уговорената сума, означаваше, че алчната свиня не беше устояла на изкушението и беше измамила дори своите хора. Аспинела си каза, че като се оправи, пак ще се срещнат с Хескоф.

ГЛАВА II

Сега Асторе беше много внимателен, когато се налагаше да се придвижва. Не само заради опасността да бъде убит, но и за да не бъде арестуван по някаква причина. Гледаше да е близо до силно охраняваната си къща, в която петима души стояха непрекъснато на пост. По дърветата наоколо бяха монтирани камери, а нощем районът около къщата се наблюдаваше с инфрачевени лъчи. Когато се решаваше да излезе, винаги го придружаваха шестима бодигардове в три коли по двама души. Понякога пътуваше сам, разчитайки на изненадата и на вярата в собствените сили, ако трябваше да се справя с един или двама убийци. Взривяването на двамата инспектори беше необходимо, но се вдигна голям шум. А когато Аспинела се възстановеше, щеше да си даде сметка, че Хескоф я беше измамил. Ако Хескоф се разприказваше, това щеше да означава, че тя ще тръгне по следите на Асторе. Но той беше вече наясно пред какъв огромен проблем се беше изправил. Знаеше имената на всички, които имаха вина за смъртта на Дона, както и трудностите, които го очакват. Това бяха Курт Килке, който по принцип беше недосегаем; Тимона Портела, който беше поръчал убийството; а също Инцио Тулипа, Грациела и генералният консул на Перу. Бе успял да накаже единствено братята Стурцо, а те бяха просто пионки. Успя да събере информацията от Джон Хескоф, от сведенията, които му дадоха Прайър и Дон Кракси, и дори от Октавио Бианко в Сицилия. Трябваше да се опита да събере всичките си врагове на едно място и по едно и също време. Нямаше как да се справи с тях един по един. А Прайър и Кракси вече го бяха предупредили да не посяга на Килке, защото последиците щяха да бъдат много тежки. Освен това в сметката влизаше и генералният консул на Перу Мариано Рубио, който беше любовник на Николе. Докъде стигаше лоялността й към него? Какво беше засекретила тя от досието на Дон Априле във ФБР, което не искаше Асторе да види? Какво криеше от него?

В по-спокойни моменти Асторе мечтаеше за жените, с които се беше любил. Първата беше Николе, съвсем млада и много опърничава.

Крехкото ѝ моминско тяло беше толкова страстно, че тя просто го беше принудила да се влюби в нея. А сега колко се беше променила! Главната ѝ страсть бяха политиката и кариерата.

Спомни си Буджи от Сицилия, не точно проститутката, а жената, която му беше станала много близка, нейната спонтанност и добродушие, които бързо преминаваха в гняв. Припомни си огромното ѝ легло и топлите сицилиански нощи, в които плуваха и ядяха маслини направо от каците. А най-скъп му беше споменът, че тя никога не лъжеше. Беше абсолютно откровена и не криеше нищо за живота си и за другите мъже. Припомни си как, когато стреляха по него, го беше влачила, за да го измъкне от водата, как кръвта от гърлото му се стичаше по тялото ѝ. После как му беше подарила златния ланец с медальона, който скриваше грозната рана.

Спомни си и за Роузи, която беше толкова мила, красива и сантиментална. Тя винаги твърдеше, че го обича истински, а му беше изневерявала. Въпреки това с нея той винаги се беше чувствал щастлив. Беше се опитал да потисне чувствата си, като я използва срещу братята Стурци. Но с изненада установи, че тази роля ѝ хареса, защото напълно подхождаше на начина ѝ на живот.

Накрая като някакъв призрак пред него се яви образът на жената на Килке, Жоржет. Каква глупост! Беше я наблюдавал една вечер, беше я чул да говори глупости, в които той не вярваше — че всяка човешка душа била безценна, и въпреки това не можеше да я забрави. Как ли се беше съгласила да се омъжи за човек като Курт Килке?

В някои вечери отиваше с колата в квартала на Роузи и ѝ се обаждаше от мобифона. Оказващо се, че тя е винаги свободна, което го изненадваше, но Роузи му обясняваше, че е прекалено заета с доктората си и не може да излиза. Това чудесно го устройваше, защото беше твърде опасно да се хранят в ресторани и да я води на кино. Вместо това той спираше до някое заведение в Ийст Сайд и купуваше деликатеси, от които Роузи изпадаше във възторг. През това време Монца чакаше отвън в колата. Роузи нареждаше масата и отваряше бутилка с вино. Докато ядяха, тя слагаше краката си най-приятелски в скута му, а лицето ѝ грееше от щастие, че е с него. Усмихната слушаше всяка негова дума. В това се състоеше и дарбата ѝ и Асторе знаеше, че

се държи по същия начин и с другите мъже, но нямаше значение. После, когато отиваха в леглото, тя беше много пламенна, но същевременно мила и всеотдайна. Непрекъснато галеше лицето му, целуваше го и му казваше: „Ние сме сродни души.“ Тези думи караха Асторе да изтръпва. Той не искаше тя да се чувства сродна душа с човек като него. В такива моменти копнееше за жена с истински добродетели и въпреки това не можеше да престане да се вижда с Роузи. Оставаше при нея по пет-шест часа и към три сутринта си тръгваше. Понякога, когато тя спеше, той я наблюдаваше: лицето ѝ се отпускаше, ставаше тъжно, уязвимо и напрегнато, като че ли в съня си се бореше с демоните в себе си.

Тази нощ той си тръгна рано. Когато влезе в колата, Алдо Монца му каза, че трябва да се обади спешно по телефона на г-н Джус. Това беше кодът, който използваха с Хескоф, и той веднага грабна слушалката.

Гласът на Хескоф беше напрегнат.

— Не мога да говоря по телефона. Трябва веднага да се срещнем.

— Къде? — попита Асторе.

— Ще бъда точно пред Медисън Скуеър Гардън. Вземи ме оттам след час!

Когато Асторе мина с колата покрай залата, видя Хескоф на тротоара. Монца държеше готов пистолет в ската си, когато спря колата си пред него. Асторе отвори вратата, а Хескоф скочи на предната седалка. Студът беше набраздил бузите му с ледени струйки.

— Изпаднал си в голяма беда — каза Хескоф.

Асторе усети как кръвта му замръзва в жилите.

— Децата на Дона ли?

Хескоф кимна.

— Портела е отвлякъл братовчед ти Маркантонио и го е скрил някъде. Не знам къде. Утре те кани на среща. Иска да размени заложника срещу нещо. Но трябва да внимаваш, защото четирима души ще те държат на мушка. Ще използва свои хора. Опита се да ме накара аз да свърша тази работа, но отказах.

Бяха спрели колата в една тъмна улица.

— Благодаря — каза Асторе. — Къде да те оставя?

— Точно тук — отвърна Хескоф. — Колата ми е на следващата пряка.

Асторе разбра: Хескоф не искаше да ги виждат заедно.

— И още нещо — добави Хескоф, — известен ли ти е апартаментът на Портела в неговия частен хотел? Брат му Бруно е там тази вечер с две проститутки. Не го пазят бодигардове.

— Още веднъж ти благодаря — каза Асторе. Отвори вратата на колата и Хескоф изчезна в нощта.

За Маркантонио Априле това беше последната среща за деня и затова искаше тя да свърши колкото може по-скоро. Беше седем часът вечерта, а в девет трябваше да бъде на една вечеря.

Срещата му беше с неговия любим продуцент и най-добър приятел във филмовия бизнес Стийв Броуди. Той никога не превишаваше определения бюджет, имаше великолепен инстинкт за драматични истории и често запознаваше Маркантонио с млади актриси, които се нуждаеха от помощ за кариерата си.

Но тази вечер те бяха на противоположни позиции. Броуди беше дошъл с един от най-влиятелните агенти в бизнеса на име Мат Глейзиър, който беше прочут с лоялността си към своите клиенти. Беше дошъл, за да се застъпи за един писател, чиято последна книга Стийв Броуди беше превърнал в 8-часов телевизионен сериал. Сега Глейзиър искаше да им продаде трите предишни книги на писателя.

— Маркантонио — каза той, — трите други книги са много добри, но не се продават. Знаеш какви са издателите. Не могат да продадат дори кутия хайвер. Броуди е готов да ги филмира. Ти натрупа куп пари от последната му книга. Сега можеш да проявиш щедрост и да се спазарим.

— Не виждам как би могло да стане — отвърна Маркантонио. — Това са стари книги, които никога не са били бестселъри. Вече не се издават.

— Това няма значение — каза с типичната за агентите увереност Глейзиър. — Щом разберат, че сме сключили договор, издателите ще ги отпечатат в нови тиражи.

Маркантонио беше слушал много пъти подобни аргументи. Вярно е, че издателите щяха да излязат с нови тиражи, но това нямаше да помогне много на представянето им по телевизията. Тя щеше да

помогне повече на издателите. Подобни аргументи си бяха просто фишеци.

— Не става. Чел съм ги. В тях няма нищо, което да използваме. Прекалено белетристични са. В тях ценното е езикът, а не случките. На мен ми харесаха. Не казвам, че изобщо не са подходящи, обаче не си струват риска и усилията.

— Не ме будалкай — ядоса се Глейзиър. — Чел си рецензии за тях. Ти си телевизионен бос и нямаш време за четене на книги.

Маркантонио се засмя.

— Грешиш — каза той. — Обичам да чета и книгите ми харесват, но не стават за телевизия. — После продължи с приятелски тон. — Съжалявам, но не можем да приемем предложението. Обаче не ни забравяй! За нас ще е удоволствие да продължим да работим с теб.

След като двамата си тръгнаха, Маркантонио взе душ в банята до служебния си кабинет и се преоблече, за да отиде на вечерята. Взе си довиждане със секретарката, която винаги оставаше, докато излезе, и се спусна с асансьора до фоайето на сградата.

Вечерята щеше да бъде в ресторант „Четирите сезона“, който се намираше само на няколко преки, затова реши да отиде дотам пеш. За разлика от повечето директори той нямаше лична служебна кола и шофьор, а поръчваше да му изпратят само когато се налагаше. Гордееше се с пестеливостта си, на която го беше научил баща му — върл противник на ненужното пръскане на пари за глупости.

Когато излезе на улицата, духаше студен вятър и той потръпна. В този миг пред него спря черна лимузина, шофьорът излезе от нея и му отвори вратата. Дали секретарката я беше поръчала? Шофьорът беше висок, широкоплещест човек. Шапката му стоеше никак на страна, защото явно беше с един номер по-малка. Поклони се и каза:

— Господин Априле?

— Да — отвърна Маркантонио, — тази вечер няма да ми трябвате.

— Напротив — отвърна усмихнат шофьорът, — влизай в колата или ще те застрелям.

Маркантонио забеляза, че зад него изведнъж застанаха още трима мъже. Той се поколеба.

— Не се беспокой, един приятел просто иска да си поговорите — успокои го шофьорът.

Маркантонио седна отзад, а до него насядаха останалите трима.

Изминаха две пресечки, след което единият от тях му подаде чифт черни очила и каза:

— Сложи ги!

Маркантонио се подчини и сякаш ослепя. Стъклата бяха толкова черни, че не пропускаха никаква светлина. Каза си, че номерът е доста хитър и би могъл да го използва в някой от филмите си. Освен това му подейства обнадеждаващо. Щом като не искат да види къде го водят, това означаваше, че нямат намерение да го убиват. И все пак всичко му се струваше нереално като в телевизионните му сериали, докато изведнъж не се сети за баща си и не осъзна, че най-сетне се беше озовал в неговия свят, в чието съществуване никога не беше вярвал напълно.

След около час колата спря и двама от гардовете му помогнаха да излезе. Усети под краката си, че стъпва по алея, застлана с тухли, след това изкачи четири стъпала и влезе в някаква къща. После по вътрешна стълба беше отведен в една стая и вратата зад него се затвори. Едва тогава му махнаха очилата. Беше малка спалня с плътно завесени прозорци. До леглото седеше един от пазачите.

— Легни да поспиш малко — каза му той. — Очаква те труден ден. — Маркантонио погледна часовника си. Беше точно полунощ.

Малко след четири часа сутринта, когато нюйоркските небостъргачи се виждаха в тъмнината като призраци, Асторе и Алдо Монца слязоха от колата на паркинга пред хотел „Лицеум“. Монца подрънкваше с връзка ключове, докато изтичаха по трите реда стъпала и стигнаха до апартамента на Портела.

С помощта на ключовете Монца отвори вратата и те влязоха в гостната. Видяха маса, отрупана с кутии за готова китайска храна, празни чаши и бутилки от вино и уиски. Имаше и наполовина изядена огромна торта със сметана, а отгоре ѝ стърчеше като свещ за рожден ден изгасена цигара. Преминаха в спалнята и Асторе светна лампата. На леглото лежеше Бруно Портела само по шорти.

Във въздуха се носеше тежка миризма на парфюм, но Бруно беше сам в леглото и не беше много приятна гледка. Лицето му, подпухнало и отпуснато, лъщеше от пот, а от устата му се носеше дъх

на морски водорасли. Грамадният му гръден кош беше като на мечка и Асторе си помисли, че прилича на огромна плюшена играчка. На пода до леглото имаше отворена бутилка с червено вино, от която също се носеше тежка миризма. Не беше честно да го будят, но все пак Асторе го почука леко по челото.

Бруно отвори едното си око, а после и другото. Не се изплаши и дори не се изненада.

— Асторе — каза той, — какво, по дяволите, правиш тук? — Гласът му беше дрезгав от съня.

Асторе отвърна тихо:

— Бруно, няма от какво да се беспокоиш. Къде е момичето?

Бруно седна в кревата и се засмя.

— Трябваше да си тръгне по-рано, за да изпрати детето си на училище. Изчухах я три пъти и я пуснах да си върви. — Каза го горд както от мъжествеността си, така и заради това, че е проявил разбиране към момичето. Небрежно протегна ръка към нощната масичка, но Асторе го спря. Монца отвори чекмеджето и извади отвътре един пистолет.

— Слушай Бруно — успокой го Асторе, — няма да ти направим нищо лошо. Знам, че брат ти не ти е казал, но миналата нощ е отвлякъл братовчед ми Марк. Сега трябва да те разменя срещу него. Брат ти те обича и сигурно ще се съгласи, ти как смяташ?

— Разбира се — отвърна Бруно. Изглеждаше поуспокоен.

— Просто гледай да не направиш някоя глупост — каза му Асторе. — А сега се облечи!

Когато Бруно се облече, се видя, че не може да си върже връзките на обувките.

— Какво има? — попита Асторе.

— За пръв път нося такива обувки — проплака Бруно — Обикновено ходя с такива, дето направо се нахлувват.

— Не знаеш как да си вържеш обувките? — попита Асторе.

— За първи път обувам обувки с връзки.

Асторе се засмя.

— Боже, господи! Добре де, аз ще ти ги завържа. — Той сложи крака на Бруно в ската си.

Когато свърши, подаде му телефона до леглото и каза:

— Обади се на брат си!

— В пет часа сутринта? — уплаши се Бруно. — Тимона ще ме убие.

Асторе разбра, че мозъкът на Бруно не е размътен само от съня. Просто си беше тъп по рождение.

— Кажи му само, че съм те отвлякъл. После аз ще говоря с него.

Бруно взе телефона и проплака в слушалката:

— Тимона, ти ме набута в голяма беля, затова ти се обаждам толкова рано. — Асторе чу в слушалката някакво ръмжене и Бруно побърза да каже: — Асторе Виола ме отвлече и иска да говори с теб. — После бързо му подаде слушалката.

— Тимона, съжалявам, че трябваше да те събудя — извини се Асторе. — Но се наложи да заловя Бруно, защото ти си отвлякъл братовчед ми.

Тимона отново гневно изрева:

— И какво искаш, дяволите да те вземат?

Бруно чу какво казва и се развика:

— Ти ме набута в тази каша, чукунтур такъв. Сега ме измъкни!

— Тимона, да направим размяната и ще поговорим за сделката, която искаш — намеси се спокойно Асторе. — Знам, че ме мислиш за твърдоглав, но когато се срещнем, ще ти кажа каква е причината и ще разбереш, че съм ти направил услуга.

Гласът на Тимона стана по-спокоен:

— Добре — съгласи се той. — Как да се срещнем?

— На обяд ще те чакам в ресторант „Паладин“. Там имам лична стая за гости. Ще доведа Бруно с мен, а ти вземи Марк. Можеш да си доведеш и бодигардове, ако те е страх, но не искаме кръвопролитие на обществено място. Ще си поговорим и ще направим размяната.

Настъпи дълга пауза, след която Тимона каза:

— Ще дойда, но не прави глупости!

— Не се беспокой — успокои го Асторе. — След тази среща ще станем приятели.

Двамата с Монца застанаха от двете страни на Бруно и Асторе го хвана приятелски под ръка. Поведоха го по стълбите към улицата. Там ги чакаха още две коли с негови хора.

— Вземете Бруно в едната кола — нареди Асторе на Монца. — Доведете го в ресторант „Паладин“ по обяд! Ще се видим там.

— Какво да го правя дотогава? — попита Монца. — Има почти седем часа.

— Заведи го да закуси! Той обича да си похапва. Така ще убиете два часа. След това идете на разходка в Сентръл Парк, покажи му зоологическата градина! Ще взема една от колите с един шофьор. Ако се опита да избяга, не го убивайте, просто го заловете!

— Сам ли ще тръгнеш? Дали е разумно? — попита Монца.

— Ще се оправя — увери го Асторе.

В колата той набра частния номер на Николе. Беше близо шест часът сутринта. На разсъмване градските улици приличаха на широки, дълги алеи с каменни огради. Николе вдигна слушалката, гласът ѝ беше сънен. Асторе си спомни, че го беше чувал такъв, когато тя беше младо момиче, а той неин любовник.

— Николе, събуди се! Знаеш ли кой ти се обажда? — Въпросът явно я ядоса.

— Разбира се, че знам. Кой друг би могъл да се обади в този час.

— Слушай внимателно и не задавай въпроси! Документът, който пазиш при себе си, този, който подписах за Килке, нали помниш, че ти не искаше да го подписвам?

— Да — отвърна рязко Николе, — разбира се, че помня.

— В апартамента ти ли е или в сейфа на офиса ти?

— Разбира се, че е в офиса ми — отвърна тя.

— Добре. След половин час съм при теб. Ще звънна отдолу. Бъди готова и слез! Вземи всички ключове! Отиваме в кабинета ти.

Когато Асторе позвъни, тя веднага слезе. Беше със синьо кожено палто и носеше голяма чанта. Целуна го по бузата, но не каза нищо, докато не влязоха в колата и тя не нареди на шофьора накъде да кара. Проговори едва когато стигнаха служебния ѝ кабинет.

— Сега ми кажи защо искаш този документ? — попита тя.

— Не е нужно да знаеш — отвърна Асторе.

Видя, че при този отговор Николе се ядоса. Тя отиде до касата, която беше продължение на бюрото, и извади оттам една папка.

— Не затваряй сейфа — каза ѝ Асторе, — искам и онзи запис, който направи по време на срещата с Килке.

Николе му подаде папката.

— Тези документи са твои — каза тя, — но няма да ти дам никакъв запис, дори и да има такъв.

— Преди доста време ти ми каза, че записваш всички разговори в кабинета си — припомни й Асторе. — Наблюдавах те и по време на срещата. Беше много доволна от себе си.

Николе го погледна и презирително се усмихна.

— Ти си се променил — каза тя. — Никога не си бил като онези задници, които си мислят, че могат да четат мислите на хората.

Асторе също се усмихна и каза примирително:

— А аз си мислех, че все още ме харесваш. Затова никога не те попитах какво си изтрила от файловете с досието на Априле, преди да ми го покажеш.

— Нищо не съм изтрила — отвърна студено Николе. — И няма да ти дам записа, докато не ми кажеш за какво става дума.

Асторе се замисли и после каза:

— Добре, вече си достатъчно пораснала. — Засмя се, като видя как гневно го изгледа тя. Кафявите ѝ очи потъмняха още повече, а устните ѝ презирително се изкривиха. Напомни му как изглеждаше, когато се опълчи срещу него и баща си преди години. — Е, винаги си обичала да си играеш с големите момчета. Явно те бива за това. Като адвокат си изплашила почти толкова хора, колкото и баща ти.

— Той не беше чак толкова лош, колкото го описваха пресата и ФБР — отвърна ядосано Николе.

— Съгласен съм — успокои я Асторе. — Миналата нощ брат ти Марк беше отвлечен от Тимона Портела. Но не се беспокой! Аз пък отвлякох брат му Бруно и сега можем да се спазарим.

— Отвлякъл си го? — каза недоверчиво Николе.

— Те направиха същото — оправда се Асторе. — Искат да ни принудят да им продадем банките.

— Тогава дай им шибаните банки! — почти изкрещя Николе.

— Ти не разбираш. Няма нищо да им даваме. Имаме Бруно. Ако направят нещо на Марк, ще направим същото с Бруно.

Николе го гледаше с ужас. Асторе издържа спокойно погледа ѝ, вдигна ръка и сложи пръст върху медальона на врата си.

— Да — каза той, — ще трябва да го убия.

Изведнъж лицето на Николе се отпусна и стана тъжно.

— Недей, Асторе, не и ти!

— Сега знаеш за какво става дума — каза Асторе. — Няма да продам банките, след като те убиха баща ти. Но записът и този документ ми трябват, за да се спазаря и да върна обратно Марк без проливане на кръв.

— Просто им продай банките — прошепна Николе. — Ще бъдем богати. Какво значение има?

— За мен има — настоя Асторе. — За Дона също.

Без да каже нищо повече, Николе отиде до сейфа и извади малък пакет, който постави върху папката.

— Пусни записа да го чуя — каза Асторе.

Тя отиде при бюрото и извади малък касетофон. Сложи касетата и те чуха как Килке им разкрива плана си за компрометирането на Портела.

Асторе прибра всичко и каза:

— Още днес ще ти върна всичко заедно с Марк. Не се беспокой! Нищо няма да се случи. Ако все пак нещо стане, то ще бъде по-лошо за тях, отколкото за нас.

Малко след дванайсет часа Асторе, Алдо Монца и Бруно Портела се бяха уединили в една отделна стая на ресторант „Паладин“ на Петдесета улица. Бруно, изглежда, изобщо не се притесняваше, че е заложник. Разговаряше весело с Асторе.

— Знаеш ли, цял живот живея в Ню Йорк и никога не съм знаел, че в Сентръл Парк има зоологическа градина. Трябва да го научат повече хора и да отидат да я видят.

— Значи си си прекарал добре — каза с насмешка Асторе, като си помисли, че ако нещата тръгнеха на зле, поне Бруно ще има приятен спомен преди смъртта си.

Вратата на стаята се отвори и собственикът на ресторанта се появи с Тимона Портела и Маркантонио зад него. Грамадната фигура на Портела в безупречен костюм почти закриваше Маркантонио.

Бруно се хвърли в ръцете на Тимона, целуна го по двете бузи и Асторе с изненада видя как лицето на Тимона се промени от умиление и задоволство.

— Какъв брат, какъв брат! — викаше възхитен Бруно.

За разлика от тях Асторе и Маркантонио само си стиснаха ръцете и Асторе каза:

— Всичко е наред, Марк.

Маркантонио се извърна и седна. Чувстваше слабост в краката, отчасти поради облекчението, че го бяха избавили, а и заради вида на Асторе. Този младеж, който обичаше да пее и беше толкова жизнерадостен и обичлив, сега му се явяваше в истинския си образ като ангел на смъртта. Дори Портела го гледаше със страхопочитание.

Асторе седна до братовчед си и го потупа по коляното. Върху лицето му се изписа очарователна усмивка, като че ли бяха дошли на обяд с приятели.

— Добре ли си? — попита той.

Маркантонио го погледна право в очите. Никога преди не беше забелязвал колко ясни и безмилостни са те. Разгледа Бруно, който трябваше да плати с живота си заради него. Той бърбореше на брат си нещо за зоологическата градина в Сентръл Парк.

Асторе каза на Тимона:

— А сега трябва да поговорим.

— Добре — съгласи се той. — Бруно, веднага се омитай оттук! Долу те чака кола. Ще ти се обадя, когато се върна в къщи.

Монца влезе в стаята. Асторе му каза:

— Заведи Маркантонио до дома му! Марк, чакай ме там!

Когато Портела и Асторе останаха сами, седнаха един срещу друг от двете страни на масата. Тимона отвори бутилка вино и си напълни чашата, но не предложи на събеседника си. Асторе бръкна в джоба си, извади кафяв плик и изсипа съдържанието му на масата. Беше секретният документ, който беше подписал за Килке, същия, с който от него се искаше да подведе Портела, за да може Килке да го прати в затвора. Там беше и малкият касетофон със записа.

Тимона разгледа документа, на който се виждаше надпис „ФБР“, и го прочете. После го отмести настрани и каза:

— Това може да е фалшификат. И защо си бил толкова тъп, та си го подписал?

Вместо отговор Асторе включи касетофона. Чу се гласът на Килке, който го уговаряше да сътрудничи за залавянето на Портела.

Портела слушаше и се опитваше да не показва колко е изненадан и разгневен, но лицето му се наля с кръв, а устните произнасяха негласно проклятия. Асторе изключи касетофона.

— Знам, че от шест години работиш за Килке — каза той. — Ти му помогна да се справи с нюйоркските фамилии. Знам също, че заради това Килке не те закачаше. Но сега те е взел на мушката. Тези приятели със значките никога не са доволни. Искат всичко. Ти си го мислил за твой съюзник. Нарушил си омерта заради него. Направи го известен, а сега той иска да те изпрати в затвора. Вече не си му нужен. Ще те спипа веднага след като купиш банките. Точно затова не исках да ги продам. Никога няма да наруша омерта.

Известно време Тимона стоеше притихнал, а след това явно взе решение.

— Ако реша проблема с Килке, как можем да се спазарим за банките?

Асторе прибра всичко в дипломатическото си куфарче и каза:

— Веднага ще ги продам. Ще запазя само 5% от акциите за себе си.

Тимона явно се беше посъзвзел от шока.

— Добре — съгласи се той. — Ще уточним подробностите, когато проблемът е решен.

Те си подадоха ръце и Тимона напусна пръв. Асторе усети, че е много гладен, и си поръча дебела крехка пържола за обяд. Решихме още един проблем, каза си той.

Същата нощ Тимона Портела се срещна с генералния консул Мариано Рубио, с Инцио Тулипа и Майкъл Грациела, главатаря на сицилианския клан Корлеоне. Срещнаха се посред нощ в сградата на посолството. Генералният консул се беше проявил като великолепен домакин през целия им престой. Води ги на театър, на опера, на балет, достави им дискретно красиви млади момичета от музикалния и артистичния свят. Тулипа и Грациела бяха възхитени от посещението и не им се връщаше у дома, където беше по-скучно. Те се държаха като крале, ухажвани от император, който правеше всичко, за да им угоди.

Тази нощ генералният консул надмина себе си като домакин. Масата беше отрупана с екзотични ястия, плодове, сирена, огромни

шоколадови бонбони и пред всеки стол стоеше бутилка шампанско в кофичка с лед. Във фини захарни кошнички бяха наредени най-различни сладкиши. Имаше и огромен, димящ кафеник, както и небрежно пръснати по масата кутии с пури и папироси.

Генералният консул откри срещата, обръщайки се към Тимона Портела:

— Кажи сега какво толкова важно се е случило, че трябваше да анулираме всичките си ангажименти заради тази среща? — Въпреки че продължи да е любезен, в тона му се усети известно пренебрежение, което вбеси Портела. Той знаеше, че ще падне в очите им, когато научат за двойствената игра с Килке. Разказа им цялата история. Тулипа ядеше огромен шоколадов бонбон, когато го прекъсна:

— Искаш да кажеш, че си отвлякъл братовчед му Маркантонио Априле и си го разменил срещу брат си, без да се консултираш с нас?

— Тонът му беше пълен с презрение.

— Не бих могъл да оставя брат си да умре — отвърна Портела.
— Освен това, ако не се бях спазарил, щяхме да паднем в капана на Килке.

— Вярно е — съгласи се Тулипа, — но не можеш да вземаш сам такова решение.

— Е, да — отбеляза Портела, — тогава кой...

— Всички ние! Нали сме ти партньори! — провикна се Тулипа.

Портела го изгледа и си каза наум: „Какво ме спира да видя сметката на този мазен кучи син.“ Но после си спомни за петдесетте широкополи шапки, които видя да хвърчат във въздуха.

Генералният консул, изглежда, прочете мислите му и се опита да го успокои:

— Ние идваме от различни култури и защитаваме различни ценности. Трябва да се приспособим един към друг. Тимона е американец и е сантиментален.

— А брат му е едно тъпо лайно! — обади се Тулипа.

Генералният консул размаха предупредително пръст към него.

— Инцио, престани да нажежаваш атмосферата само заради това, че така ти харесва! Всички имаме право да решаваме личните си проблеми.

На лицето на Майкъл Грациела се изписа тънка усмивка. Беше му забавно.

— Той е прав. Ти, Инцио, никога не си ни говорил за тайните си лаборатории, нито за желанието да имаш собствен оръжеен арсенал. Каква глупава прищявка! Да не би да мислиш, че правителството ще позволи съществуването на такава заплаха? Ще променят всички нужни на тях закони, които сега ни закрилят и благодарение на които продължаваме работата си.

Тулипа се засмя. Срещата го забавляваше.

— Аз съм патриот — каза той. — Искам Южна Америка да бъде в състояние да се защитава от страни като Израел, Индия и Ирак.

Генералният консул се усмихна.

— Не съм предполагал, че си националист.

Обаче на Тимона Портела не му беше забавно.

— Изправен съм пред голям проблем. Мислех Килке за приятел. Вложих в него много пари. А сега той се опълчва срещу мен и срещу всички ни.

Грациела заговори решително, без заобикалки.

— Трябва да се откажем от целия проект. Да се задоволим с по-малко. — Вече не беше предишният кротък човечец. — Трябва да търсим друго решение, да забравим за Курт Килке и Асторе Виола. Те са прекалено опасни врагове. Не трябва да вървим по път, който ще ни доведе до провал.

— Това няма да разреши проблема ми — обади се Портела. — Килке ще продължи да ме преследва.

Инцио Тулипа също свали маската на любезността.

— Твоето мирно предложение е противно на всичко, което сме чували за теб. Избил си стотици магистрати в Сицилия. Уби губернатора и жена му. Твоят клан Корлеонизи уби един генерал, който беше изпратен да унищожи организацията ти. А сега казваш, че трябва да се откажем от проект, който може да ни донесе милиарди долари, и да изоставим нашия приятел Портела.

— Ще се отърва от Килке, каквото и да ми струва това — закани се Портела.

— Това е много опасен курс на действие — каза генералният консул. — ФБР ще иска да си отмъсти. Ще използват всичките си възможности, за да заловят убиеца.

— Съгласен съм с Тимона — обади се Тулипа. — Но ФБР е ограничено от закона и можем да се справим с него. Ще докарам един

ударен отряд и само часове след операцията момчетата ще бъдат на самолета за Южна Америка.

— Знам, че е опасно, но това е единственото, което можем да направим — подкрепи го Портела.

— Съгласен съм — каза Тулипа. — Човек трябва да рискува, ако иска да спечели милиарди долари. Иначе защо сме в този бизнес?

Генералният консул каза на Инцио:

— Ние с теб сме изложени на минимален риск, защото се ползваме с дипломатически статут. Грациела, за известно време ще се върнеш в Сицилия. Портела, ти ще понесеш последиците от това, което може да се случи.

— Ако се стигне до най-лошото, ще те скрия в Южна Америка — обади се Тулипа.

Портела разпери безпомощно ръце.

— Нямам избор — каза той. — Обаче ми е нужна подкрепата ти, Грациела, съгласен ли си?

Лицето на Грациела остана безизразно.

— Да, съгласен съм. Но аз бих се страхувал повече от Асторе Виола, отколкото от Курт Килке.

ГЛАВА III

Когато Асторе получи кодираното съобщение, че Хескоф иска спешно да се срещнат, взе предпазни мерки. Винаги съществуващата опасност той да се обърне срещу него. Затова вместо да отговори на съобщението, внезапно се появи посред нощ в къщата на Хескоф в Брайтуотърс. Взе със себе си Алдо Монца и още една кола с четириима души. Сложи си и бронираната жилетка. Едва когато беше вече пред къщата, се обади на Хескоф по телефона да отвори вратата. Той обаче изобщо не изглеждаше изненадан. Свари кафе за Асторе и за себе си, после се усмихна и каза:

— Имам и добри, и лоши новини. Коя да е първата?

— Просто разказвай — подкани го Асторе.

— Лошата е, че трябва завинаги да напусна страната, а това се налага от добрата новина. Освен това искам да си спазиш обещанието, че на момчето ми няма да се случи нищо, дори ако не мога да работя повече за теб.

— Обещавам ти — увери го Асторе. — А сега кажи защо трябва да напуснеш страната?

Хескоф се престори на натъжен и каза:

— Защото този тъпак Портела е превъртял съвсем. Иска да види сметката на онова приятелче Килке от ФБР. На всичко отгоре настоява аз да командвам ударната група.

— Ами просто откажи — посъветва го Асторе.

— Не мога — оплака се Хескоф. — Нападението е по нареддане на целия Синдикат и ако откажа, ще ме ликвидират, а заедно с мен може би и сина ми. Така че аз ще организирам всичко, но няма да участвам в самото убийство. Вече ще съм заминал, а когато Килке бъде убит, ФБР ще хвърли най-малко сто души в града за разследването. Казах им го, но тях изобщо не ги е грижа. Говори се, че Килке играл с тях двойна игра. Мислят, че ще могат достатъчно да го очернят и на убийството му няма да бъде отдадено особено голямо значение.

Асторе се постара да не показва колко е доволен. Номерът му очевидно щеше да мине. Килке ще бъде убит, без самият той да се

излага на опасност, а с малко късмет ФБР можеше да се отърве от Портела.

— Ще ми оставиш ли някакъв адрес? — попита той.

На лицето на Хескоф се изписа презрителна усмивка.

— Не мисля — каза той. — Не че ти нямам доверие, но винаги мога да се свържа с теб.

— Е, добре. Благодаря ти, че ми каза. Кой всъщност взе това решение? — попита Асторе.

— Тимона Портела — отвърна Хескоф. — Но Инцио Тулипа и генералният консул го подкрепиха. Онзи приятел от клана Корлеонизи, Грациела, си изми ръцете, дистанцира се от операцията. Мисля, че заминава за Сицилия. А това е глупаво, защото там не е оставил почти никого за убиване. Те не могат да разберат как работят в САЩ, а и Портела си е просто тъп. Той си мисли, че Килке му е бил приятел.

— А ти си се съгласил да оглавиш ударната група — отбеляза Асторе. — И това не ми се вижда много умно.

— Не, нали ти казах, че когато нападнат къщата, аз ще съм заминал.

— Къщата? — попита Асторе и усети страх от това, което му предстои да чуе.

— Да — отвърна Хескоф, — ударната група, която ще бъде многобройна, след нападението ще замине със самолет за Южна Америка и ще изчезне.

— Много професионално! — възклика Асторе. — И кога ще стане това?

— Вдругиден вечерта — каза Хескоф. — От теб се иска да стоиш настрана и те ще разрешат всичките ти проблеми. Това е добрата новина.

— Така е — съгласи се Асторе. Лицето му остана безизразно, но в мислите му изникна образът на Жоржет Килке с нейната красота и доброта.

— Помислих си, че би трябвало да знаеш всичко това, за да си подготвиш добро алиби — продължи Хескоф. — Така че си ми задължен. Затова ще те помоля да се погрижиш за сина ми.

— Абсолютно си прав — съгласи се Асторе. — Не се беспокой за него! — Стиснаха си ръцете, преди да си тръгне.

— Мисля, че е много разумно от твоя страна да напуснеш страната. Тук ще стане истински ад.

— Така е — съгласи се Хескоф.

За момент Асторе се запита как би трябало да постъпи с Хескоф. В края на краищата той беше шофьорът на колата при убийството на Дона. Трябаше да плати за това въпреки цялото съдействие, което оказа. Но Асторе вече не беше толкова ентузиазиран, когато научи, че жената на Килке и детето му ще бъдат убити заедно с него. Пусни го да си върви, каза си той. По-късно може пак да потрябва. Тогава ще се разправя с него. Той погледна усмихнатото лице на Хескоф и също се усмихна.

— Ти си много голям хитрец — каза му Асторе.

Хескоф се изчерви от удоволствие.

— Знам — отвърна той, — затова съм още жив.

В същия ден, когато получи информацията от Хескоф, в 11 часа преди обяд Асторе пристигна в офиса на ФБР, придружен от Николе Априле, която беше уредила срещата по телефона.

Асторе прекара дълга нощ, обмисляйки как да действа. Целият план да бъде накаран Портела да убие Килке беше негов. Но убийството на семейството не влизаше в сметката. Знаеше, че не би могъл да позволи Жоржет и дъщеря й да бъдат убити. Знаеше също, че Дон Априле не би предизвиквал съдбата по такъв повод. Но тогава си спомни една история за Дона, която го накара да се замисли.

Когато Асторе беше на дванайсет години и придружаваше Дона при редовното му посещение в Сицилия, една нощ Катерина им сервира вечеря в градинската беседка. Асторе с детската си невинност ги попита направо:

— Вие как се запознахте? Заедно ли сте израснали?

Донът и Катерина се спогледаха, а след това се развеселиха от сериозното му изражение. Дон Априле сложи пръст на устните си и прошепна заговорнически:

— Омерта. Това е тайна.

Катерина чукна ръката на Асторе с една дървена лъжица.

— Не е твоя работа, дяволче такова — скара му се тя. — А и няма защо да се гордея с това.

Дон Априле погледна Асторе с обич.

— Защо пък да не знае? Той е сицилианец до мозъка на костите.

Кажи му!

— Не — отказа Катерина. — Ако искаш, ти му кажи.

След вечеря Донът запали пура, наля си чаша мастика и разказа историята на Асторе.

— Преди десет години най-влиятелният човек в града беше отец Сигизмундо. Беше много опасен, но с добро чувство за хумор. Когато пристигах в Сицилия, често ми идваше на гости и играехме на карти с приятелите. По онова време имах друга икономка — започна Донът. — Отец Сигизмундо беше много предан на Бога и трудолюбив свещеник. Карава се на хората, когато не ходят на черква, дори веднъж се сби с един досаден атеист. Но отецът беше най-известен с това, че даваше последно причастие на жертви на мафията. Той пречистваше душите им за последния им път към небето. Затова беше и уважаван, но започна да го прави твърде често. Някои хора пуснаха слуха, че е винаги на разположение, защото самият той е един от екзекуторите, както и че издава тайни от изповедалнята за свои интереси. По онова време съпругът на Катерина беше полицай, ревностен противник на мафията. Той дори беше продължил разследването на убийство, след като беше предупреден от местния мафиотски главатар — нечувано предизвикателство за онова време. Седмица след предупреждението мъжът на Катерина беше нападнат от засада и издъхваши на една уличка в Палермо. Пак се случи така, че отнякъде се появи отец Сигизмундо, за да му даде последно причастие. Престъплението никога не беше разкрито. Сломената от скръб вдовица Катерина в продължение на една година беше в траур, изцяло отدادена на църквата.

Една събота тя отишла да се изповядва при отец Сигизмундо. Когато той излязъл от изповедалнята, тя го пробола с камата на съпруга си пред очите на всички. Полицията я хвърли в затвора, но това беше най-малкото. Босът на мафията я осъди на смърт.

Асторе погледна Катерина с широко отворени очи.

— Наистина ли го направи, лельо Катерина?

Тя го погледна развеселена.

Асторе само изгаряше от любопитство, но изобщо не го беше страх.

— Трябва обаче да разбереш защо го направих. Не заради това, че уби съпруга ми. Тук, в Сицилия, мъжете непрекъснато се избиват помежду си. Направих го, защото отец Сигизмундо всъщност не беше истински свещеник, а прикрит убиец и нямаше законни права да извършва църковни обреди. Това означаваше, че Бог не го и чува. Съпругът ми не само е бил убит, но му е било отказано влизането в рая и са го пратили в ада. Мъжете са си такива. Не знаят докъде да спрат. Има неща, които не трябва да се правят. Затова убих свещеника.

— А как стана, че дойде тук? — попита Асторе.

— Защото Дон Априле прояви интерес към цялата история — отвърна Катерина. — Така че всичко се уреди.

Донът погледна сериозно Асторе и каза:

— В този град аз заемам определено положение и хората ме уважават. Властите бързо забравиха историята, а църквата не искаше да се вдига шум около един корумпиран свещеник. Но местният бос на мафията се оказа не толкова разумен и не пожела да отмени смъртното наказание. Намериха го с прерязано гърло в гробището, където беше погребан мъжът на Катерина. Кланът му беше разбит и загуби влиянието си. Междувременно аз се привързах към Катерина и я направих своя икономка. През последните девет години тези летни месеци в Сицилия са най-хубавите от живота ми.

За Асторе всичко това звучеше като приказка. Той продължи да яде маслини и да плюе костиликите. После попита:

— Катерина любовница ли ти е?

— Да — обади се тя. — Вече си дванайсетгодишен и започваш да разбираш. Живея под неговата протекция и изпълнявам всички задължения като негова съпруга.

Асторе за първи път видя Дон Априле леко смутен.

— А защо не се ожените? — попита момчето.

— Никога няма да напусна Сицилия. Тук живея като царица и чично ти е много щедър. Тук имам приятели, семейство, братя, сестри, братовчеди. А и чично ти не би могъл да живее в Сицилия, така че правим каквото можем.

Асторе се обърна към Дон Априле:

— Чично, можеш да се ожениш за Катерина и да живеете тук. Аз също ще живея с вас. Не искам да напускам Сицилия.

И двамата се засмяха.

— Слушай сега — каза Донът. — Много усилия ми костваше да спра вендетата срещу нея. Ако се оженим, заговорите и неприятностите ще започнат отново. Те могат да приемат факта, че ми е любовница, но не и моя жена. Това положение устрои и двама ни, чувстваме се свободни. Освен това не искам съпруга, която отказва да приеме решенията ми. Щом като не иска да напусне Сицилия, значи аз не съм неин съпруг.

— А и ще се опозоря — каза Катерина. Вдигна очи към черното сицилианско небе и заплака.

Асторе се почувства объркан. За детския му разум това нямаше смисъл.

— Но защо? Защо? — продължаваше да пита той.

Донът въздъхна. Изпусна дим от пурата и отпи гълтка мастика.

— Трябва да знаеш, че отец Сигизмундо беше мой брат.

Асторе си спомни, че обясненията им не го бяха убедили. С детската си наивност и упорство той смяташе, че за двама души, които се обичат, не може да има никакви забрани. Едва сега разбираще ужасното решение, пред което са били изправени чично му и леля му. Ако се беше оженил за Катерина, всички кръвни роднини на Дона щяха да станат негови врагове, макар да им беше известно, че отец Сигизмундо е злодей. Но той беше брат и това оправдаваше всичките му грехове. Човек като Дон Априле не би могъл да се ожени за убийцата на брат си. Катерина също не би могла да иска подобна жертва. Ами ако Катерина си имаше едно наум, че Донът по някакъв начин също е свързан с убийството на мъжа ѝ? Така и двамата биха изневерили на всичко, в което вярват, и биха предизвикали съдбата.

Но тук беше Америка, а не Сицилия. През дългата нощ Асторе взе решение. Сутринта се обади на Николе.

— Ще дойда да те взема за закуска — каза той. — След това двамата ще отидем при Килке във ФБР.

— Сигурно е нещо сериозно? — попита Николе.

— Да — отвърна той. — Ще ти кажа на закуска.

— Имаш ли среща с него?

— Не. Ти ще свършиш тази работа — каза Асторе.

Час по-късно те закусваха в луксозен хотел, в който за по-голяма дискретност масите бяха доста раздалечени една от друга. Това беше любимото място за ранни срещи на известни градски дилъри.

Николе обичаше да закусва добре, за да се зареди с енергия за 12- часовия си работен ден. Асторе се ограничи само с портокалов сок и кафе, които заедно с кошничката кифли му излязоха 20 долара.

— Какви мошеници — възмути се той пред Николе и се усмихна. Тя нетърпеливо му обясни:

— Плащащ за атмосферата, за вносните покривки и за скъпите прибори. Кажи ми сега какво толкова се е случило?

— Искам да изпълня граждансия си дълг — отвърна Асторе. — Разполагам с информация от сигурен източник, че Курт Килке и семейството му ще бъдат убити утре вечер. Искам да предупредя Килке. Искам да го предупредя и да извлека полза от това. Килке ще настоява да знае източника ми, а аз не мога да му го кажа.

Николе бутна настрана чинията си и се облегна назад.

— И защо постъпваш толкова глупаво? — попита тя. — Господи, надявам се, че не си замесен.

— Защо мислиш така? — попита Асторе.

— Не знам — отвърна Николе. — Просто ми дойде наум. Защо не го предупредиш анонимно?

— Искам да се възползвам от добрите си дела. Имам чувството, че напоследък никой не ме обича. — Той се усмихна на Николе.

— Аз те обичам — каза му тя и се наведе към него. — Е, добре. Виж как ще постъпим. Като сме влизали в хотела, някакъв непознат се е приближил до нас и ти е прошепнал тази информация. Бил е облечен в сив раиран костюм, бяла риза и черна вратовръзка. Бил е среден на ръст, приличал е на италианец или испанец. Аз ще ти бъда свидетел, а той знае, че с мен не може да се шегува.

Асторе се засмя. Смехът му винаги ѝ действаше обезоръжаващо, защото в него имаше нещо детско.

— Значи той се страхува повече от теб, отколкото от мен?

Николе се усмихна и каза:

— Познавам директора на ФБР. Той е политик. Друг не би могъл и да бъде. Ще се обадя на Килке и ще му кажа да ни чака. — Извади мобифона от чантичката си и набра номера: — Г-н Килке, обажда се

Николе Априле. Аз съм с братовчед ми Асторе Виола. Той има важна информация, която иска да ви предаде. — Настила пауза, след което тя каза: — Много е късно. Ще дойдем до един час. — Затвори телефона, преди Килке да каже нещо.

Час по-късно Асторе и Николе бяха въведени в кабинета на Килке. Беше обширно ъглово помещение с огромни прозорци с дебели, непробиваеми от куршуми стъкла, през които отвън не можеше да се види нищо.

Килке ги очакваше, седнал зад огромно бюро. Пред него имаше три черни кожени кресла. На стената зад него висеше обикновена училищна черна дъска. В едното кресло седеше заместникът му Бил Бокстън. Килке им го представи. Въпреки че им се усмихна любезно, Бокстън не им подаде ръка.

— Ще записвате ли разговора ни? — попита Николе.

— Разбира се — отвърна Килке.

— Записваме всичко, дори когато си поръчваме кафе и понички — каза Бокстън. — Записваме и всички, които според нас можем да пратим в затвора.

— Вие сте бил много голям шегаджия — отбеляза саркастично Николе. — Не можете да ме пратите в затвора дори в най-щастливия ден от живота си. Търсете някакъв друг подход! Клиентът ми Асторе Виола се среща с вас доброволно, за да ви предаде важна информация. Аз съм тук, за да го защитя от всякакви посегателства, след като той приключи.

Курт Килке не беше така любезен, както при предишните им срещи. Посочи им с ръка креслата, седна в своето и каза:

— Добре, хайде говорете!

Асторе усети враждебното му отношение. Като че ли на свой терен беше загубил добрите си маниери. Как да реагира? Погледа Килке право в очите и каза:

— Получих информация, че утре вечер домът ви ще бъде нападнат от тежковъръжена група. Нападението ще стане късно. Целта е поради някаква причина да бъдете убит.

Килке не реагира веднага. Стоеше като вцепенен на стола си, но Бил Бокстън скочи от мястото си и застана зад Асторе. Обърна се към

шефа си и каза:

— Курт, запази спокойствие!

Килке се изправи. Личеше си, че ще се пръсне от гняв.

— Това е стар мафиотски трик — каза той. — Този, който организира операцията, после сам я саботира и си мисли, че ще му бъда благодарен за това. И как, по дяволите, се добрахте до тази информация?

Асторе му разказа историята, която бяха съчинили двамата с Николе. Килке се обърна към нея и я запита:

— Пред вас ли стана това?

— Да — отвърна Николе, — обаче аз не чух какво каза човекът.

Килке погледна към Асторе:

— Вие сте арестуван.

— За какво? — попита Николе.

— За отправяне на заплаха срещу федерален служител — отвърна Килке.

— Мисля, че ще е по-добре да се обадите на директора си — посъветва го Николе.

— Решението трябва да взема аз — каза ѝ Килке.

Николе погледна часовника си.

После агентът продължи по-спокойно:

— Съгласно правомощията, дадени ми от президента, аз съм оторизиран да задържа за 48 часа вас и клиента ви като заплаха за националната сигурност.

Това стресна Асторе. Той отвори още по-широко големите си очи и с детската наивност запита:

— Ама това вярно ли е? Имате ли това право? — Беше искрено впечатлен от такива правомощия. Обърна се към Николе и развеселен каза: — Брей, тук започва да става все повече като в Сицилия.

— Ако се решите на тази стъпка, през следващите десет години ФБР ще бъде непрекъснато на подсъдимата скамейка, а вие ще станете историческа забележителност — каза Николе на Килке. — Имате достатъчно време да измъкнете семейството си и да устроите засада на нападателите. Те няма да знаят, че сте предупреден. Ако заловите някой от тях, можете да го разпитате. Ние ще пазим мълчание и няма да ги предупредим.

Килке се замисли. Обърна се с презрение към Асторе:

— Уважавам чичо ви. Той никога не би проговорил.

Асторе се усмихна смутено, сякаш се извиняваше:

— В онези времена и страната беше друга, освен това и вие сте твърде различен с вашите секретни пълномощия. — Помисли си какво ли би казал Килке, ако му разкриеше истинската причина: че го спасява само заради една вечер, прекарана в присъствието на жена му, че се беше влюбил в нея като последен романтик, и то съвсем безнадеждно.

— Изобщо не вярвам на тази измислена история, но можем да постъпим и така, ако утре вечер наистина има нападение. Ако нещо се случи, тогава ще арестувам вас също, госпожо адвокат. Но защо изобщо ми казвате всичко това?

Асторе се усмихна и отговори:

— Защото ми харесвате.

— Я вървете по дяволите — ядоса се Килке. Обърна се към Бокстън: — Свържи се с тукашния командир на оперативната част и кажи на секретарката ми да поръча разговор с директора!

Хората на Килке ги разпитваха в продължение на още два часа. През това време Килке разговаря с директора по секретен телефон.

— Не ги арестувай при никакви обстоятелства — каза му директорът. — Всичко ще излезе в медиите и ще станем за смях. И не си играй с Николе, освен ако нямаш нещо съществено срещу нея. Запази всичко в най-строга тайна, а утре вечер ще видим какво ще стане. Охраната около къщата ти вече е предупредена, а семейството ти е преместено. Сега нека ми се обади заместникът ти Бокстън. Той ще ръководи групата, която ще организира засадата.

— Сър, това трябва да бъда аз — настоя Килке.

— Ти ще им помогнеш само в планирането на операцията, но при никакви обстоятелства няма да участвуаш в нея — нареди директорът. — В такива схватки Бюрото спазва много строги правила, за да се избегне ненужно кръвопролитие. Ако нещата се развият зле, можеш да бъдеш заподозрян, че си проявил пристрастие. Разбираш ме, нали?

— Да, сър — отвърна Килке. Беше му пределно ясно.

ГЛАВА IV

След месец Аспинела беше изписана от болницата, но раната ѝ все още не беше достатъчно заздравяла, за да ѝ поставят изкуствено око. Изключително здравият ѝ организъм успя да се справи с изпитанието, въпреки че продължаваше да влечи леко левия си крак, а очната ѝ кухина представляваше ужасна гледка. Тя обаче я закриваше със зелена, вместо с черна превръзка, която подчертаваше гладката ѝ тъмна кожа. Яви се на работа в черни панталони, зелено поло и зелено кожено палто. Погледна се в огледалото и си каза, че фигурата ѝ е впечатляваща.

Въпреки че все още беше в отпуск по болест, понякога влизаше в стаите на полицейските инспектори, за да помага при разпити. Раните я караха да се чувства още по-свободна и още по-безцеремонна с престъпниците.

При първия разпит имаше необикновена двойка заподозрени — единият беше бял, а другият негър. Белият, който беше към трийсетгодишен, веднага се уплаши от нея. Обаче младият му чернокож съучастник беше във възорг от високата красива жена със зелена превръзка на окото и студен немигащ поглед. Тази негова сестра по раса си я биваше.

— Мамка му! — възклика младежът. На лицето му се изписа задоволство. Беше първият му удар, нямаше криминално досие и не си даваше сметка за опасността, която го очакваше. С белия си съучастник бяха влезли с взлом в една къща, бяха завързали мъжа и жената и обрали дома им. Беше ги издал един доносник. Чернокожият младеж все още носеше на ръката ролекса на собственика. Пошегува се не от злоба, а по-скоро от желание да изрази възхищението си от Аспинела:

— Хей, капитан Кид^[1], ще ни бесите ли?

Присъстващите в стаята детективи започнаха да се хилят на глупостта му. Аспинела обаче не каза нищо. Младежът беше с белезници и не можа да се предпази от удара. Гумената палка се изви като змия и се стовари в лицето му, счупи му носа и му разцепи бузата.

Той не падна веднага, краката му се подкосиха, в очите му се четеше укор. Лицето му заприлича на кървава каша. После бавно се свлече на пода. Аспинела продължи да го налага безмилостно още десет минути. От ушите му бликна кръв като от фонтан.

— Господи — възклика един от инспекторите, — как ще го разпитваме сега?

— Нямах за цел да го накарам да говори — каза Аспинела. — Искам да поговоря с другия. — Тя посочи с палката към белия съучастник.

— Зеке, нали така ти беше името? Искам да си поговорим. — Тя го сграбчи грубо за рамото и го разтърси, а след това го бълсна да седне на стола срещу бюрото й.

Зеке гледаше ужасен. Аспинела разбра, че превръзката й се е смъкнала и той виждаше незаздравялата рана. Тя вдигна ръка и оправи превръзката.

— Слушай много внимателно! Не ми губи времето! Искам да разбера как си въвлякъл момчето в тази работа. И как сте я извършили. Ясно ли ти е? Ще отговаряш ли?

Зеке пребледня. Изобщо не се поколеба.

— Да, сър. Всичко ще ви разкажа.

— Добре — обърна се Аспинела към един от инспекторите, — заведи това момче в медицинския пункт и кажи да донесат видео, за да запишат доброволните показания на Зеке.

Когато видеото беше включено, тя попита Зеке:

— На кого продадохте стоката? Кой ви даде информация за обекта? Разкажи всички подробности около кражбата! Съучастникът ти явно е добро момче. Няма досие и не е тарикат. Затова се отърва леко. Обаче твоето досие е твърде дебело. Предполагам, че ти си Фейджин^[2], който го е забъркал в тази каша. А сега започвай да говориш!

Когато излезе от участъка, Аспинела се отправи с колата си към Брайтуотърс в Лонг Айънд. Колкото и да беше странно, откри, че шофирането с едно око не беше трудно, а дори беше приятно. Гледката пред нея й беше по-интересна, защото беше на фокус, като футуристична картина, която в краищата се размива. Просто виждаше

само половината от заобикалящия я свят и видимата му половина заслужаваше повече внимание. Най-сетне тя навлезе в Брайтуутърс и мина покрай къщата на Джон Хескоф. Видя колата му на паркинга и един човек, който изнасяше огромна азалия от парника. Друг излезе с кутия, пълна с жълти цветя. Интересно, помисли си Аспинела, опразват парника.

Докато беше в болницата, тя проучи всичко за Джон Хескоф. Прегледа списъка на колите с нюйоркска регистрация и откри адреса му. След това провери всички бази данни за криминалните престъпници и установи, че истинското име на Джон Хескоф всъщност е Луис Рichi. Копелето беше италианец, въпреки че приличаше на типичен германец. Криминалното му досие беше чисто. Бяха го арестували няколко пъти за изнудване и нападение, но не беше осъждан. От цветарника не би могъл да печели достатъчно пари за начина, по който живееше.

Аспинела извърши тази проверка, защото за нея беше ясно, че Хескоф е единственият, който се беше разприказвал за нея и Ди Бенедето. Озадачи я само фактът, че им даде парите. Те станаха причина да я разпитва специална вътрешна комисия в полицията, но тя се измъкна от не особено настоятелните им въпроси, тъй като парите щяха да останат при тях. Сега се готовеше да се отърве от Хескоф.

Двайсет и четири часа преди насроченото нападение срещу Килке Хескоф се отправи с колата за летище „Кенеди“, откъдето щеше да вземе самолета за Мексико Сити. Канеше се да изчезне от цивилизования свят с фалшивите паспорти, които беше приготвил още преди години. Всичко беше уредено, парниците бяха празни, бившата му съпруга щеше да се погрижи за продажбата на къщата и да внесе получените пари в банка за учението на сина им в колежа. Хескоф ѝ беше казал, че ще отсъства две години. Същото каза и на сина си по време на вечерята им в китайския ресторант.

Когато пристигна на летище „Кенеди“, тъкмо се беше стъмнило. Предаде двата си куфара на багаж. Те му бяха напълно достатъчни. Освен това беше прикрепил в малки торбички със скоч около тялото си 100000 долара в банкноти от по 100 долара. Беше добре подгoten да посрещне преките разходи, а освен това имаше пет милиона долара на

сметка в Каймановите острови. Благодареше на бога, че я има, защото не би могъл да разчита на пенсия. Гордееше се, че беше живял разумно и не беше пръскал пари по хазарт, жени или други глупости.

Хескоф мина през контролния пункт и получи бордната си карта. Със себе си носеше само дипломатическо куфарче, фалшиви лична карта и паспорти. Оставил колата на постоянен паркинг, откъдето бившата му жена щеше да я прибере. Полетът му нямаше закъснение, но все още беше рано. Оставаше още около час. Чувстваше се малко несигурен без оръжие, но преди полета трябваше да премине през детекторите. Щеше да си набави цял арсенал чрез връзките, които имаше в Мексико Сити. За да убие времето, си купи няколко списания от книжарницата и влезе в кафенето на летището. Сложи в една табла сладкиш и кафе и седна до малка масичка. Докато разглеждаше списанията, похапваше ягодова торта със сметана.

Изведнъж усети, че някой сяда до него. Вдигна очи и видя инспектор Аспинела Уошингтън. Като всички други, и той беше впечатлен от квадратната зелена превръзка върху окото й. Тя леко го стресна. Аспинела изглеждаше много по-красива, отколкото преди.

— Здравей, Джон — поздрави тя. — Не дойде да ме видиш нито веднъж в болницата.

Той беше толкова объркан, че прие сериозно шагата ѝ.

— Инспекторе, знаете, че не бих могъл да го направя. Съжалявам, стана ми много мъчно, когато чух какво ви е сполетяло.

Аспинела широко се усмихна.

— Джон, само се пошегувах. Но искам да си поговорим малко, преди да отпътуваш.

— Разбира се — съгласи се Хескоф. Помисли си, че ще трябва да се изръси. В куфарчето имаше 10000 долара точно за такива изненади.

— Радвам се, че изглеждате толкова добре. Безпокоях се за вас.

— Я не ме будалкай! — пресече го Аспинела и го стрелна с едното си око. — Жалко за Пол. Нали знаеш, че бяхме добри приятели, а освен това ми беше началник.

— Не ги е срам! — възмути се Хескоф и дори зацъка с език, което накара Аспинела да се усмихне.

— Нали не е нужно да ти показвам полицейската си значка? — попита Аспинела. — Или трябва? Искам да дойдеш с мен в стаята за

разпит, която държим на летището, и да ми отговориш на някои въпроси, а след това можеш да заминеш.

— Добре — съгласи се Хескоф. Изправи се и взе куфарчето.

— И не прави глупости, защото ще те застрелям — предупреди го Аспинела. — Колкото и да е странно, с едно око стрелям по-добре.

Тя също стана, хвана го под ръка и го поведе по стълбите към мецанина, в който беше администрацията на летището. Продължиха по дълъг коридор, след това тя отключи една врата. Хескоф се изненада не само от големината на стаята, но и от редицата телевизионни екрани по стените. Бяха най-малко двайсет. Пред тях в меки кресла седяха двама души и ги наблюдаваха, ядяха сандвичи и пиеха кафе. Единият стана и попита:

— Аспинела, какво има?

— Ще си поприказвам малко с този човек в стаята за разпити. Заключи след нас!

— Добре — каза мъжът. — Искаш ли някой от нас да присъства?

— Не — отвърна Аспинела. — Това е само приятелски разговор.

— Знаем ги твоите приятелски разговори — пошегува се мъжът. Той се вгледа в Хескоф. — Вече ви видях на екрана. Ядяхте ягодова торта, нали?

Заведе ги до една врата в дънното на стаята и я отключи. Когато Хескоф и Аспинела влязоха вътре, заключи вратата след тях. Хескоф се поуспокои, защото наблизо имаше и други хора.

В стаята имаше канапе, бюро и три удобни фотьойла. В единия ъгъл беше сложен термос и пластмасови чаши. Розовите стени бяха украсени с фотографии и рисунки на летателни апарати от различни епохи.

Аспинела накара Хескоф да седне на стола срещу бюрото, а тя остана права, подпряна на него. Изгледа го.

— Можем ли да започваме? Не искам да изпусна самолета — каза Хескоф.

Аспинела не отговори. Пресегна се и взе куфарчето от скута му. Той примигна. Тя го отвори и разгледа съдържанието, включително и десетте хилядарки от по 100 долара. Разгледа и фалшивите паспорти, после сложи всичко обратно в куфарчето и му го подаде.

— Много голям хитрец си — каза тя. — Усетил си навреме, че трябва да изчезнеш. Кой ти каза, че те следя?

— Че защо да ме следите? — попита Хескоф. Чувстваше се по-уверен, след като Аспинела му върна куфарчето.

Вместо да отговори, тя повдигна зелената превръзка на окото си, за да може той да види раната. Но Хескоф изобщо не се впечатли. Беше виждал много по-ужасни неща в живота си.

— Ти ми костваш едно око — каза Аспинела. — Само ти би могъл да ни издадеш и да ни устроиш тази клопка.

Хескоф заговори с най-искрен тон, който беше едно от най-добрите оръжия в професията му.

— Грешите, ужасно грешите. Ако бях го направил аз, нямаше да ви дам парите. Това е очевидно. Вижте какво, аз наистина трябва да хвана този самолет. — Той разкопча ризата си и откъсна една от лепенките. Върху масата се изтърсиха две пачки. — Ваши са, както и парите в куфарчето. Това са 30000 долара.

— Брей! — възклика Аспинела. — Много пари за едно око. Добре. Но трябва да ми кажеш името на човека, който ти плати, за да ни измамиш.

Хескоф бързо преценяваше. Единственият му шанс беше да се качи на самолета. Знаеше, че Аспинела не бълфира. Беше се сблъсквал много пъти с маниакални убийци в професията си и не можеше да я събърка.

— Вижте какво, ще ви отговоря честно — каза той. — Никога не съм мислил, че този човек ще поsegне на двама висши полицаи. Просто се спазарих с Асторе Виола, за да може той да се скрие. И през ум не ми е минавало, че ще направи такова нещо.

— Добре — каза Аспинела. — А кой ти плати, за да го убиеш?

— На Пол това му беше известно — отвърна Хескоф. — Не ви ли е казал? Тимона Портела.

Аспинела усети как гневът се надигна в гърдите ѝ. Нейният дебелак — партньор не само че не го биваше в леглото, но е бил и лъжец.

— Стани! — заповяда тя на Хескоф.

Изведнъж в ръката ѝ се появи пистолет. Той я погледна ужасен. Беше виждал този поглед и преди, когато не беше от страната на жертвата. За миг си помисли за скритите пет милиона долара, които ще си останат в банката, без никой да ги потърси. Изглеждаха му като живи същества. Цяла трагедия.

— Не! — извика той и се сви в стола.

Аспинела го сграбчи за косата със свободната си ръка и го изправи. Насочи пистолета към врата му и стреля. Хескоф отхвръкна настриани и се строполи на пода. Тя коленичи до него. Половината от гърлото му беше разкъсано. Тогава измъкна от кобура под крачола си друг пистолет, постави го в ръката на Хескоф и се изправи. Чу как някой отключва вратата и двамата полицаи нахълтаха вътре с извадени пистолети.

— Трябваше да го застрелям — каза тя. — Опита се да ме подкупи, а след това извади пистолет. Викнете линейката на летището, а аз ще се обадя на отдел „Убийства“. Не пипайте нищо и не ме изпускайте от очи!

Следващата нощ Портела нападна. Съпругата и дъщерята на Килке вече бяха прехвърлени незабелязано в силно охранявана база на ФБР в Калифорния. По нареддане на директора Килке остана да дежури с целия си екип във филиала на ФБР в Ню Йорк. Операцията се ръководеше от Бил Бокстън. Под негово командване беше и специалната оперативна група, която трябваше да устрои засадата около къщата на Килке. Но правилата, предвидени при евентуална схватка, бяха много строги. Бюрото не искаше да се стига до кръвопролитие, което щеше да предизвика протестите на организациите за граждански права и свободи. Групата на ФБР не трябваше да стреля, освен ако не бъде нападната. Наредено им беше да положат всички усилия нападателите да имат възможността да се предадат.

Като помощник при планирането на операцията Курт Килке се срещна с Бил Бокстън и с командира на бойната група. Той беше сравнително млад човек на около 35 години със сурово, решително лице, обаче кожата му беше бледа, а на брадичката си имаше трапчинка, която бе признак за стаена чувствителност. Казваше се Сестак и говореше с харвардски акцент. Срещнаха се в кабинета на Килке.

— Искам да поддържате постоянна връзка с мен — каза им той.
— Трябва да спазвате стриктно правилата при схватка.

— Не се беспокой — успокои го Бил Бокстън. — Разполагаме със сто души и имаме превъзходство в огнева мощ. Ще се предадат.

— В района имам още сто души — обади се тихо Сестак. — Ще ги пуснем да влязат, но не и да излязат.

— Добре — каза Килке. — Когато ги заловите, ще ги закарате в центъра за разпити в Ню Йорк. Не ми е разрешено да участвам лично в разпита, но искам да бъда информиран най-бързо.

— А какво ще стане, ако нещата се развият зле и те ще бъдат убити? — попита Сестак.

— В такъв случай ще има вътрешно разследване и директорът ще бъде много недоволен. Истината е следната. Те ще ще бъдат арестувани за опит за предумишлено убийство и ще бъдат освободени под парична гаранция. След това ще изчезнат в Южна Америка, така че ще имаме само няколко дни, за да ги разпитаме.

Бокстън погледна към Килке и леко се усмихна. Сестак каза с школувания си глас:

— Предполагам, че това никак не ви радва.

— Разбира се, безпокоя се — отвърна Килке. — Но директорът не иска да има политически усложнения. Когато към някого се предявят обвинение за нещо, което е възнамерявал да направи, но не го е извършил, нещата винаги са доста неясни.

— Разбирам — каза Сестак. — Значи сте с вързани ръце.

— Точно така — съгласи се Килке.

— Срамота — каза тихо Бокстън. — Ще се опитат да убият федерален агент и ще се измъкнат.

Сестак погледна към двамата и леко се усмихна. Бледата му кожа леко поруменя.

— Не се оплаквайте на мен — каза той. — Но при подобни операции винаги става нещо неочеквано. Когато хората държат пистолети в ръце, винаги си мислят, че куршумите няма да ги стигнат. Човешката природа е много странно нещо.

Същата вечер Бокстън отиде със Сестак на мястото, където трябваше да се проведе операцията — района около къщата на Килке в Кънектикът. Лампите в сградата бяха оставени да светят, за да се създаде впечатлението, че обитателите ѝ са вътре. Отпред на паркинга

имаше и три коли, което предполагаше, че охраната също е вътре. Но колите бяха минирани и при включване на двигателя щяха да избухнат. Бокстън не забеляза никой наоколо.

— Къде, по дяволите, са стоте бойци? — попита той.

Сестак се усмихна.

— Добра работа, нали? Наоколо са, но дори и вие не можете да ги видите. Заели са позиции и са готови за стрелба. Когато нападателите дойдат, ще им отрежем пътя за отстъпление и ще ги заловим.

Бокстън остана със Сестак в командния пункт на около 50 метра от къщата. С тях бяха и четирима агенти, чрез които се осъществяваше връзката по радиото. Бяха в камуфлажни униформи, за да се сливат с дърветата, които използваха за прикритие. Сестак и хората му бяха въоръжени с автоматични пушки, а Бокстън само с пистолет.

— Не искам да участвате в схватката — каза той. — Освен това в случая оръжието ви е безполезно.

— Защо? — попита Бокстън. — Цял живот чакам момента, когато ще мога да застрелям някой негодяй.

Сестак се засмя.

— Няма да е днес. Групата ми има имунитет срещу всякакво съдебно разследване, но вие нямате.

— Обаче аз командвам операцията — припомни му Бокстън.

Сестак отвърна хладно:

— Не и когато се премине към действие. Тогава аз съм командирът и ще вземам всички решения. Дори директорът на ФБР не може да ми нареджа.

Те продължиха да чакат в тъмнината. Бокстън погледна часовника си. Оставаха десет минути до полунощ. Един от свързочниците прошепна:

— Към къщата се приближават пет коли с хора. Пътят зад тях вече е затворен. Ще пристигнат след около пет минути.

Сестак носеше очила за нощно виждане.

— Добре — каза той. — Предайте да не се стреля, освен ако те не стрелят срещу нас или при моя заповед.

Продължиха да чакат. Изведнъж колите се зададоха с голяма скорост по алеята, а от тях наскочаха хора. Един веднага хвърли

запалителна граната в къщата на Килке, която счупи прозореца и заревото на пламналия пожар озари стаята.

В този момент целият район беше осветен от ярка светлина, която накара двадесетте нападатели да замръзнат по местата си. Над тях се чуха двигателите на хеликоптер с насочени прожектори. В нощта се разнесе глас от високоговорител:

— Това е ФБР. Хвърлете оръжието и легнете по очи!

Попадналите в капана мъже бяха заслепени от светлините и стояха като вцепенени. Бокстън с облекчение забеляза, че нямат никакво желание да се съпротивляват.

Ето защо много се изненада, когато Сестак насочи пушката си и стреля по нападателите. Те веднага отговориха на огъня. Тогава Бокстън бе заглушен от трясъка на оръжията, които започнаха да стрелят от всички страни по паркинга и направиха нападателите на решето. Една от минираните коли експлодира. По паркинга се изсипа градушка от олово, което унищожаваше всичко живо. Счупените стъкла заваляха като сребърен дъжд. Куршумите пробиха гумите на другите две коли и те легнаха на джантите. Бяха така надупчени, че вече не можеше да се познае цветът им. Целият паркинг бе облян в кръв. Двадесетте нападатели се превърнаха в купчини парциали, прогизнали от кръв. Приличаха на торби, които чакат да ги вземат за пералнята.

Бокстън беше шокиран.

— Стреляхте, преди да им бъде дадена възможност да се предадат — викна той на Сестак. — Ще докладвам за това.

— Аз пък съм на друго мнение — отвърна му усмихнат той. — Хвърлянето на гранатата беше опит за убийство. Не мога да рискувам живота на хората си. Така и ще докладвам. Освен това те стреляха първи.

— Това няма да го има в доклада ми — предупреди го Бокстън.

— Да не мислите, че на директора му е дотрябал докладът ви. Ако го изпратите, завинаги ще попаднете в черния списък.

— Той ще иска да ви накажат, защото не се подчинихте на заповедите — ядоса се Бокстън. — Значи заедно ще изгорим в огъня.

— Да, но аз поемам командването при тактически действия. Тогава никой не може да ми заповядва. Почна ли да действам, няма спиране. Не искам престъпниците да си мислят, че могат да нападнат

безнаказано федерален агент. Това е истината, а вие и директорът можете да вървите на майната си.

— Загинаха двадесет души — каза Бокстън.

— Голяма работа — отвърна Сестак. — Вие с Килке тъкмо това искахте, но не ви стискаше да го кажете.

Изведнъж Бокстън осъзна, че това беше самата истина.

Курт Килке се готвеше за нова среща с директора във Вашингтон. Трябващо да изготви подробен доклад за стеклите се обстоятелства при нападението на дома му и си водеше бележки какво да каже в допълнение.

Както винаги с него беше и Бил Бокстън, но този път по изрично настояване на директора.

Килке и Бокстън влязоха в кабинета на директора с редицата монитори, на чиито екрани се виждаха донесения за дейността на различните филиали на ФБР. Както винаги директорът ги прие любезно, ръкува се с двамата и ги покани да седнат, въпреки че хвърли студен, подозрителен поглед на Бокстън.

— Господа — каза той, обръщайки се и към двамата си заместници, които също присъстваха, — трябва да се оправим с тази каша. Не можем да оставим без последствие такова безобразие. Килке, искаш ли да останеш, или ще подадеш оставка?

— Оставам — отвърна Килке.

Директорът се обръна към Бокстън и строго го изгледа.

— Ти командващ операцията. Как стана така, че всички нападатели бяха избити и не остана нито един, когото да разпитаме? Кой даде заповед за стрелба? Ти ли? И на какво основание?

Бокстън седеше изправен чинно на стола си.

— Сър — каза той, — нападателите хвърлиха граната в къщата и откриха огън. Нямахме избор.

Директорът въздъхна, а единият от заместниците му неодобрително изсумтя.

— Капитан Сестак е един от най-способните ни хора — отбеляза директорът. — Той не се ли опита да залови поне един жив?

— Сър, всичко продължи само две минути — отговори Бокстън.

— Сестак е много ефикасен, когато се стигне до схватка.

— Засега медиите и обществеността не са вдигнали шум. Обаче трябва да ви кажа, че за мен това си е чиста касапница.

— Така е — подкрепи го един от заместниците.

— Е, нищо не може да се направи — продължи директорът. — Килке, подготвил ли си план за действие?

Килке почувства как в гърдите му се надига гняв заради критиката, на която бяха подложени, но отговори спокойно:

— Искам към клона, за който отговарям, да бъдат приدادени сто души. Трябва да поискате да бъде извършена пълна ревизия на банките на Априле. Ще проуча най- внимателно всеки от замесените в случая.

— Не се ли чувствуаш задължен на Асторе Виола, че спаси теб и семейството ти?

— Не — отвърна Килке, — трябва да познавате тези хора. Първо ти създават неприятности, а после ти помагат да се измъкнеш.

— Помни, че една от основните ни цели е да сложим ръка на банките на Априле. Не само защото ще имаме полза от тях, но и защото те са предназначени да станат център за пране на пари от търговията с наркотици. Чрез тях ще се доберем до Портела и Тулипа. Трябва да гледаме по-мащабно на цялата работа. Асторе Виола отказва да продаде банките и Синдикатът се опитва да го елиминира. Засега без успех. Научихме, че двамата убийци, наети да застрелят Дона, са изчезнали. Колата на двама полицейски инспектори беше взривена.

— Асторе е много лукав и предпазлив. Не е замесен в никакви опити за изнудване, така че няма в какво да го обвиним — отбеляза Килке. — Сега Синдикатът може би ще успее да се избави от него и децата на Априле ще им продадат банките. Уверен съм, че до две години ще се издънят.

Не за първи път се случваше държавен правозащитен орган да играе продължителна игра, особено с наркотрафиканти. Но това предполагаше да си затворят очите пред някои техни престъпления.

— И друг път сме го правили — каза директорът. — Но това не означава, че можеш да дадеш картбланш на Портела.

— Разбира се — каза Килке. На него, както и на всички присъстващи, му беше ясно, че такава ще е официалната версия.

— Ще ти дам петдесет души и ще настоявам за пълна ревизия на банките, за да ги пораздрусаме малко — обеща директорът.

— И друг път сме им правили ревизии, но те не доведоха до нищо — припомни един от заместниците.

— Винаги може да изскочи нещо — обади се Килке. — Асторе не е банкер и би могъл да направи грешки.

— Да — съгласи се директорът. — Само една малка погрешна стъпка ще е достатъчна, за да го предадем на прокурора.

Когато се върнаха в Ню Йорк, Килке извика Бокстън и Сестак, за да обсъдят операцията.

— Отпускат ни се допълнително петдесет души за разследване на нападението срещу дома ми — каза им той. — Трябва да бъдем много внимателни. Докладвайте ми всичко, което научите за Асторе Виола! Искам подробно да се разследва случаят с взривяването на полицейските инспектори, а също и всички сведения за изчезването на братята Стурцо. Нужна ми е цялата информация, която може да се събере за Синдиката. Съсредоточете се върху Асторе, а също и върху Аспинела! Има сведения, че тя взема подкупи и е много брутална. А и нейното обяснение за взрива... както и за парите, които се оказаха там, е много неубедително.

— Какво ще правим с онова приятелче Тулипа? — попита Бокстън. — Той може да напусне страната по всяко време.

— Сега Тулипа обикаля из Щатите и държи речи в полза на легализирането на наркотиците. Същевременно си събира парите от изнудването на големите компании.

— Можем ли да го закопчеем за това? — попита Сестак.

— Не — отвърна Килке. — Той има застрахователна компания и им продава застраховки. Можем да го подведем под отговорност, но онези от компаниите няма да ни сътрудничат. Чрез него те решават проблема с безопасността на своите хора в Южна Америка. А Портела няма къде да иде.

Сестак леко се усмихна.

— Какви ще бъдат правилата, ако се стигне до въоръжен сблъсък?

Килке се направи, че не е забелязал сарказма му.

— Директорът нареди да няма повече кланета. Но вие трябва да се защитавате, особено срещу Асторе — каза той с най-равнодушен

тон.

— Това ще рече, че можем да му видим сметката — допълни го Сестак.

Килке се замисли.

— Ако се наложи...

Само седмица по-късно федералните ревизори нахлуха в банките на Априле, а Килке посети лично господин Прайър в кабинета му. Подаде му ръка и напълно откровено каза:

— Винаги се срещам лично с хората, които може да изпратя в затвора. Не бихте ли могли да ни помогнете по някакъв начин, за да скочите от влака, преди да е станало твърде късно?

Г-н Прайър погледна искрено изненадан младия човек.

— Така ли? — каза той. — Мисля, че сте на абсолютно погрешен път. Ръководя тези банки изрядно в съответствие с вътрешните и международните закони.

— Просто исках да знаете, че извършвам пълно разследване както на вашето минало, така и на всички останали. Да се надяваме, че сте чисти. Особено що се отнася до братята Стурцо.

— Безупречни сме — увери го Прайър и се усмихна.

След като Килке си тръгна, той се облегна на стола. Положението започваше да става тревожно. Ами ако се доберяха до Роузи? — помисли си той и тежко въздъхна. Трябваше да се погрижи за нея.

Когато Килке уведоми Николе, че иска на следващия ден да го посетят с Асторе в кабинета му, той все още не беше напълно наясно какво представлява всъщност този млад човек, а и не искаше да знае. Просто го презираше както всички останали, които нарушаваха законите. Нямаше никаква представа какво е истинският мафиот.

Асторе вярваше в старите традиции. Неговите сътрудници го обичаха не само заради личното му обаяние, а и защото беше човек на честта. Един истински мафиот трябваше да има волята да отмъщава за всяка обида както срещу самия него, така и срещу клана му. Той никога не трябваше да отстъпва пред нечия чужда воля или държавна

институция. Точно на тези качества се крепеше силата му. Неговата воля беше над всичко. Справедливо беше само онова, което той решаваше, че е. Асторе беше израснал с тези истини и беше получил добра школовка през годините, прекарани в Сицилия. Това, че беше спасил Килке и семейството му, беше проява на лична слабост. Обаче отиде с Николе в кабинета на Килке със смътна надежда, че агентът ще му благодари по някакъв начин и няма да е вече толкова враждебен.

Веднага си пролича, че във връзка с пристигането им бяха взети специални мерки. Пред вратата стояха двама телохранители, които претърсиха Асторе и Николе, преди да влязат. Самият Килке беше застанал зад бюрото си и в очите му се четеше презрение. Посочи им с ръка да седнат без следа от каквато и да било любезнот. Двамата бодигардове също влязоха в стаята и заключиха вратата.

— Разговорът записва ли се? — попита Николе.

— Да — отвърна Килке. — И на касетофон, и на видео. Не искам никакви недоразумения при тази среща. — Той мълкна за момент. — Искам да сте наясно, че нищо не се е променило. Считам ви за измет, на която, ако зависеше от мен, не бих позволил да живее в тази страна. На мен тези приказки за Дона не ми минават. Нито пък историята за человека, който ви бил подшушнал информацията. Мисля, че вие заедно сте планирали всичко, а след това сте издали вашия съучастник, за да покажете по-голяма благосклонност към вас. Ненавиждам такива номера.

Асторе доста се стресна от това, че Килке беше толкова близо до истината. Погледна го с уважение, но се чувстваше засегнат. Този човек не беше способен на благодарност, не зачиташе онзи, който беше спасил него и семейството му. Усмихна се на собствените си противоречиви чувства.

— Толкова ли са ти забавни тези мафиотски шегички? — попита Килке. — За две секунди ще изтрия усмивката от физиономията ти. — Той се обърна към Николе: — Първо, ФБР настоява да ни кажете истината как сте се сдобили с тази информация и да не ни пробутвате съштата с бели конци история, която ни разказа братовчед ви. Вие ме изненадвате, госпожо адвокат. — После добави: — Мисля да ви обвиня в съучастничество.

— Можете да го направите, но ви предлагам първо да се посъветвате с вашия директор — отвърна хладно Николе.

— Кой ви каза за предстоящото нападение срещу дома ми? —
настоя Килке. — Искам да знам името на истинския информатор.

— Или ще повярвате, или не. Ваша работа — сви рамене Асторе.
Килке го изгледа строго.

— Не, не е така. Нека да ти го кажа направо. Ти не си по-добра
стока. И ти си убиец. Знам, че си взривил колата на Ди Бенедето и
Аспинела. Сега разследваме изчезването на братята Стурцо от Лос
Анжелис. Убил си трима от хората на Портела и си взел участие в
отвличане. След време ще те пипнем и ще видим сметката на още едно
лайно.

За първи път Асторе беше изваден от равновесие и маската на
любезнотта падна от лицето му. Видя как Николе го гледа ужасена.
Даде известна воля на гнева си.

— Не очаквам никакви услуги от вас — каза той на Килке. —
Вие изобщо не знаете какво е достойнство. Спасих живота на
съпругата и дъщеря ви. Ако не бях аз, сега щяха да бъдат в гроба. А
вие ме каните тук, за да ме обиждате. Жена ви и дъщеря ви са живи
благодарение на мен. Поне за това ми дължите известно уважение.

— Не ти дължа нищо — озъби се Килке и почувства ужасен
гняв, че е задължен на Асторе.

Асторе се надигна от стола и понечи да излезе от стаята, но
единият от бодигардовете го натисна обратно.

— Ще ти направя живота черен — закани се Килке.

— Правете каквото знаете — сви рамене Асторе. — Но ще ви
кажа едно нещо: знам, че вие помогнахте да бъде убит Дон Априле,
защитото вие и Бюрото искате да сложите ръка на банките му.

При тези думи двамата бодигардове тръгнаха към него, но Килке
ги спря с ръка.

— Знам, че ти си в състояние да попречиш на нападенията срещу
семейството ми. Но пак ти казвам, че това е твоя работа.

От другия край на стаята се чу гласът на Бил Бокстън:

— Да не би да заплашваш федерален агент?

Николе се намеси:

— Разбира се, че не. Той просто се обръща за помощ към него.

Килке каза малко по-спокойно:

— Значи правиш всичко това заради любимия си Дон. Не си
прочел досието, което дадох на Николе. Твоят толкова скъп Дон е убил

истинския ти баща, когато ти си бил само на две години.

Асторе погледна към Николе.

— Това ли е файлът, който си изтрила?

Тя кимна:

— Мислех, че не е истина. А ако е, по-добре да не я знаеш. Само щеше да се натъжиш.

Асторе усети как стаята се завъртя пред очите му, но успя да запази самообладание.

— Няма значение — каза той.

— След като си изяснихме всичко, можем ли да си вървим? — попита Николе.

Килке беше як мъж. Заобиколи бюрото и леко плесна Асторе по главата. Тази постъпка го изненада също толкова, колкото и Асторе. Тя трябваше да покаже презрението му, но всъщност прикриваше истинска омраза. Той разбираше, че никога няма да прости на Асторе за това, че беше спасил семейството му.

Асторе го изгледа, без да мигне. Разбра точно как се чувства Килке.

Асторе и Николе се върнаха в апартамента ѝ и тя се опита да му изрази съчувствието си за унижението, на което беше подложен. Това го ядоса още повече. Но Николе приготви лека вечеря, а след това го убеди да легне на леглото ѝ и да поспи. В просъници усети, че беше легнала до него и го прегръщаше. Той я отблъсна.

— Чу какво каза за мен Килке. Искаш ли да се замесваш в такива работи?

— Не вярвам нито на него, нито на докладите на ФБР — каза Николе. — Асторе, мисля, че все още съм влюбена в теб.

— Не можем да се върнем в детството — каза нежно той. — Вече не съм същият човек, а и ти не си същата. На теб просто ти се иска отново да сме деца.

Останаха да лежат прегърнати. После Асторе попита, преди да се унесе в сън:

— Мислиш ли, че това, което казаха за Дона, че бил убил баща ми, може да е вярно?

На следващия ден Асторе заедно с господин Прайър взеха самолета за Чикаго, за да се консултират с Бенито Кракси. Разказа му подробностите около последните събития и после попита:

— Вярно ли е, че Дон Априле е убил баща ми?

Кракси не му отговори и на свой ред попита:

— Имаш ли нещо общо с организирането на нападението срещу семейството на Килке?

— Не — отвърна Асторе. Изльга го. Изльга, защото не искаше никой да знае докъде може да стигне изобретателността му. Освен това беше наясно, че няма да одобрят постъпката му.

— И все пак ти ги спаси. Защо? — попита Дон Кракси.

Асторе пак трябваше да изльже. Не можеше да каже на съюзниците си, че е способен на такава сантименталност и че не би могъл да понесе убийството на съпругата на Килке и дъщеря ѝ.

— Добре си постъпил — каза Кракси.

— Не отговори на въпроса ми — припомни му Асторе.

— Защото е твърде сложно. Франк Виола не е истинският ти баща — обясни Кракси. — Ти беше новороденият син на един велик 85-годишен сицилиански мафиот, който оглавяваше много силен клан. Майката беше много млада и умря при раждането. Старият дон беше към края си и повика мен, Дон Априле и Бианко до смъртния си одър. След смъртта му кланът щеше да се разпадне и той се беспокоеше за бъдещето ти. Накара ни да му обещаем, че ще се грижим за теб и избра Дон Априле, за да те отведе със себе си в Америка. Тъй като обаче жена му беше на умиране и той искаше да ти спести нови страдания, те предаде на грижите на семейство Виола, което беше грешка. Твоят нов баща се оказа предател и беше екзекутиран. Дон Априле отново те взе в дома си, веднага след като неприятностите му отминаха. Донът имаше зловещо чувство за хумор и нагласи работата така, сякаш Виола се беше самоубил в багажника на колата си. После, след като ти порасна, в теб проличаха всичките черти на истинския ти баща, великия Дон Зено. Тогава Дон Априле реши, че ти ще бъдеш защитник на семейството му. Затова те изпрати в Сицилия, за да бъдеш обучен.

Асторе не беше изненадан. Някъде в паметта му се беше запазил образът на един стар човек, както и споменът, че беше стоял прав върху една катафалка.

— Да, наистина съм обучен — каза Асторе. — Знам и как да нападна, но Портела и Тулипа са добре защитени. Освен това трябва да се пазя и от Грациела. Единственият, когото мога да убия, е генералният консул Мариано Рубио, а Килке е като хрътка по петите ми. Не знам откъде да започна.

— Никога не посягай на Килке — предупреди го Дон Кракси.

— Да, това ще бъде катастрофа — обади се Прайър.

Асторе им се усмихна и се опита да ги успокои.

— Съгласен съм — каза той.

— Има и някои добри новини — продължи Дон Кракси. — Грациела от клана Корлеоне е помолил Бианко в Сицилия да му уреди среща с теб. Бианко ще те уведоми да отидеш там до месец. Той може да се окаже ключът към разрешаването на проблемите ти.

Синдикатът се събра в заседателната зала на перуанското консулство. Съвещанието беше свикано по искане на Инцио Тулипа, Тимона Портела и Мариано Рубио. Майкъл Грациела, който беше в Сицилия, изрази съжаление, че няма да присъства.

Инцио откри срещата, изоставяйки обичайната си южноамериканска любезност. Беше нетърпелив.

— Трябва да решим въпроса ще вземем ли банките или не — каза той. — Вложих милиони долари и съм много разочарован от резултатите.

— Асторе е като призрак. Не можем да се доберем до него — обади се Портела. — Не е съгласен да ги продаде за повече пари. Трябва да го убием. Тогава другите ще ги продадат.

Инцио се обърна към Рубио.

— Сигурен ли си, че твоята малка сладурана ще се съгласи?

— Ще я убедя — увери го Рубио.

— А двамата братя? — попита Инцио.

— Те не искат вендета — отговори Рубио. — Николе ме увери в това.

— Има само един начин — намеси се Портела. — Ще трябва да отвлечем Николе и да подмамим Асторе да ѝ се притече на помощ.

Рубио протестира.

— Защо да не заловим някой от братята?

— Маркантонио е зорко охраняван — обясни Портела. — Не можем да посегнем на Валериус, защото ще си навлечем гнева на военното разузнаване, а те са много опасни.

Инцио се обърна към Рубио.

— Престани с твоите глупости! Не можем да рискуваме милиони долари, за да не закачаме приятелката ти.

— Вече опитвахме този номер и преди — обясни Рубио. — Освен това, нека ви припомня, че Хелене зорко я пази. — Беше много предпазлив, страхуваше се да не ядоса Инцио.

— Охранителката ѝ не е проблем — каза Тимона Портела.

— Ще ви подкрепя само ако гарантирате живота на Николе — съгласи се Рубио.

Мариано Рубио подготви отвличането, като покани Николе на бал в перуанското консулство. Същия следобед, когато той трябваше да се състои, Асторе я посети, за да ѝ каже, че заминава на кратко посещение в Сицилия. Николе се къпеше в банята, а той взе китарата, която тя държеше в апартамента си заради него, и запя една италианска любовна балада с дрезгавия си, но приятен глас.

Николе излезе от банята съвсем гола с преметната през рамо бяла хавлия. Асторе бе изумен от красотата ѝ, която не личеше толкова, когато беше облечена. Когато тя се приближи, той взе хавлията и я загърна с нея.

Тя се хвърли в обятията му и въздъхна:

— Ти вече не ме обичаш.

— Нямаш представа кой съм в действителност — обясни ѝ Асторе и се засмя.

— Знам, че си добър човек — настоя Николе. — Спаси Килке и семейството му. Кой е информаторът ти?

Асторе отново се засмя.

— Не е твоя работа. — После отиде в гостната, за да избегне повече въпроси.

Вечерта Николе отиде на бала, придружена от Хелене, която си прекара по-добре, отколкото господарката ѝ. Като домакин Рубио не

можеше да ѝ отдели специално внимание, но нареди да я върнат у дома с лимузина.

Когато балът свърши, колата закара Николе до апартамента ѝ. Хелене слезе преди нея, но преди да влязат в сградата, ги заобиколиха четири мъже. Хелене се наведе за пистолета, който беше в кобура, прикрепен за крака ѝ, обаче закъсня. Един от нападателите стреля в главата ѝ. Венецът с цветя, който още носеше от бала, се обля в кръв.

В този миг от тъмнината изскочи друга група мъже. Трима от нападателите избягаха, а Асторе закри Николе с гърдите си. Човекът, който беше стрелял срещу Хелене, беше обезоръжен.

— Махнете я оттук! — нареди Асторе на хората си. Насочи пистолета към убиеца и попита: — Кажи сега кой те изпрати?

Мъжът не се изплаши.

— Майната ти! — изруга предизвикателно той.

Николе видя как, преди да стреля в гърдите на човека, лицето на Асторе стана непроницаемо. Той пристъпи напред, сграбчи го за косата, докато падаше, и изстреля още един куршум в главата му. Едва сега тя разбра как е действал баща ѝ. Прилоша ѝ и повърна върху тялото на Хелене. Асторе се обърна към нея и на лицето му се изписа съчувствена усмивка. Николе не я видя.

Асторе я отведе в апартамента ѝ. Нареди ѝ да каже пред полицията, че е припаднала, когато са стреляли по Хелене и не е видяла нищо. Когато той си тръгна, тя се обади в участъка.

На следващия ден, след като нареди да я охраняват непрекъснато, Асторе взе самолета за Сицилия, за да се срещне с Грациела и Бианко от Палермо.

Асторе се отправи за Сицилия по обичайния си маршрут. Отлетя за Мексико, а оттам с частен реактивен самолет за Палермо, за да не може да бъде проследен.

Там се срещна с Бианко. Той беше така променен и елегантен в стила на последната мода в Палермо, че беше трудно в него да се разпознае брадатият, свиреп бандит от първата им среща. Отvedоха Асторе с кола до вилата на Бианко край морето.

Той се зарадва много, когато видя Асторе, и сърдечно го прегърна.

— Чувам, че имаш неприятности в Америка. Обаче имам добри новини за теб.

Бяха седнали в двора на вилата, украсен с древни римски статуи.

— Как е раната? Пречи ли ти?

Асторе докосна златния ланец около врата си.

— Не — отвърна той. — Но съсира гласа ми. Вече не съм тенор и грача като гарван.

— По-добре баритон, отколкото сопрано — пошегува се Бианко.

— В Италия винаги е имало прекалено много тенори. Ако останат с един по-малко, няма да е голяма загуба. По-важното е, че си станал истински мафиот, а ние имаме нужда от такива хора.

Асторе се усмихна, замисли се и си спомни онзи далечен ден, когато отиде да плува. Вече не преживяваше така болезнено измяната. Спомни си само как се чувстваше, когато дойде в съзнание. Докосна амулета на гърлото си и попита:

— Каква е добрата новина?

— Сключих мир с клана Корлеонизи и Грациела — отвърна Бианко. — Той няма нищо общо с убийството на Дон Априле. Влязъл е в Синдиката след това. Сега обаче не е доволен от Портела и Тулипа. Мисли ги за прекалено дръзки и за некадърници. Не одобрява опита за убийството на федералния агент. Освен това се отнася с огромно уважение към теб. Знае те още от времето, когато беше на служба при мен. Мисли, че е изключително трудно да бъдеш убит. Сега иска да се откажете от някогашните вендети и да ти помогне.

Асторе почувства облекчение. Задачата му се улесняваше, след като нямаше защо да се страхува от Грациела.

— Ела утре във вилата, за да се срещнете — покани го Бианко.

— Чак толкова ли ти се доверява? — попита Асторе.

— Принуден е. Без мен тук, в Палермо, не би могъл да командва Сицилия. Освен това сега сме по-цивилизовани, откакто ти беше тук за последен път.

Следващия следобед Майкъл Грациела пристигна и Асторе забеляза, че е облечен като римски политик — черен костюм, бяла риза и тъмна вратовръзка. Придружаваха го двама бодигардове, облечени по същия начин. Грациела беше дребен, любезен човечец и никой не би

могъл да предположи, че носи отговорност за убийството на шестима съдии, които се бореха против мафията.

Сграбчи ръката на Асторе и каза:

— Дойдох, за да ти помогна и да покажа колко много ценя нашия приятел Бианко. Моля те, забрави миналото! Трябва да сложим ново начало.

— Благодаря ти. За мен ще бъде чест — отвърна Асторе.

Грациела даде знак на охраната си и те се отправиха към плажа.

— Кажи сега, Микеле, можеш ли да помогнеш? — попита Бианко.

— Портела и Тулипа са прекалено безразсъдни и това не ми харесва — започна Грациела. — А онзи генерален консул Мариано Рубио е голям мошеник. За мен ти си умен и опитен човек. Освен това Нело е мой племенник, но научих, че си пощадил живота му, което не е малко. Това са мотивите ми.

Асторе кимна. Зад Грациела виждаше тъмнозелените вълни на сицилианското море, коитоискряха под убийствените лъчи на сицилианското слънце. Изведнъж почувства силна носталгия и му стана мъчно, че ще трябва да си замине. Всичко тук му беше толкова познато, колкото Америка никога нямаше да бъде. Копнееше за улиците на Палермо, за италианска реч. Чувстваше италианския за роден език от английския.

— И така, какво можеш да ми кажеш? — обърна се той към Грациела.

Мафиотът отпи гълтка кафе, но не се докосна до сладкишите.

— Синдикатът иска да участвам в едно съвещание в Америка. Мога да ти кажа къде ще се състои и какви мерки за сигурност ще бъдат взети. Ако приемеш никакви решителни действия, ще ти дам убежище в Сицилия, а ако се опитат да те екстрадират оттук, имам приятели в Рим, които ще им попречат.

— Имаш ли такава власт? — попита Асторе.

— Разбира се — отвърна Грациела и леко сви рамене. — Как иначе бихме могли да съществуваме? Обаче не трябва да прибягваш до безразсъдни постъпки.

Асторе разбра, че му прави намек за Килке. Усмихна се и каза:

— Няма да направя нищо безразсъдно.

Грациела любезно се усмихна.

— Твоите врагове са и мои. Обещавам ти да те подкрепя срещу тях.

— Доколкото разбрах, ти няма да участваш в съвещанието — отбеляза Асторе.

Грациела отново се усмихна.

— В последния момент ще бъда възпрепятстван и няма да присъствам.

— Кога ще стане това?

— До един месец — отговори Грациела.

След като той си тръгна, Асторе попита Бианко:

— Кажи ми защо всъщност го прави?

Бианко се усмихна доволен от проницателността му:

— Разбираш сицилианците. Всички посочени пред теб причини са валидни, но има една главна, която не ти каза. — Той се поколеба.

— Тулипа и Портела не са му дали полагация му се дял от продажбата на наркотиците и са го излягали. При всички случаи по този повод той трябва да започне война срещу тях. Не би могъл да отмине подобно нещо, без да си отмъсти. Има високо мнение за теб. За него ще е изгодно да се справиш с враговете му и да ти стане съюзник. Грациела е много хитър.

Същата вечер Асторе се разходи по морския бряг и обмисли как да постъпи. Наблизаваше последната фаза на войната.

Господин Прайър не се беспокоеше за управлението на банките на Априле и знаеше как да се защити отластите. Но когато Ню Йорк се напълни с федерални агенти след опита за убийство на Килке, той се уплаши, че могат да изровят нещо. Безпокойството му нарасна особено след като Килке го посети лично.

На младини Прайър беше един от най-ценените убийци на мафията в Палермо. Но после беше проумял къде е бъдещето и се беше заловил с банките. За успеха в новото начинание му помогнаха естественият чар, интелигентността и връзките, които имаше. В крайна сметка той се утвърди като главния банкер на мафията. Бързо стана експерт по валутните кризи и прането на мръсни пари. Освен

това имаше дарба в изкупването на доходни предприятия на добра цена. След време се прехвърли в Англия, защото справедливостта на английската система закриляше по-надеждно богатството му, отколкото подкупите в Италия.

Обаче дългата му ръка продължаваше да стига до Сицилия и Съединените щати. Той беше и главният банкер на клана на Бианко и контролираното от него строителство в Сицилия. Осъществяваше и връзката на банките на Априле с Европа.

Сега, когато полицията се активизира, Прайър си даде сметка откъде можеше да дойде опасността. Роузи. Чрез нея можеше да се докаже, че Асторе е замесен в убийството на братята Стурцо. Освен това на Прайър беше известна слабостта на Асторе към прелестите на Роузи. Въпреки че сам се възхищаваше от момичето, считаше това за неразумно.

Реши пак да се намеси във връзката им, както беше направил някога в Лондон. Знаеше, че Асторе няма да одобри подобна постъпка от негова страна, но след като го изправи пред свършения факт, се надяваше да го убеди. Господин Прайър не подценяваше опасностите, които крие такова действие. Беше много добре запознат с характера на Асторе, обаче младият човек винаги бе проявявал благоразумие. Щеше да оцени мъдростта на решението му. Прайър не упрекваше Асторе за слабостта му към Роузи, тъй като връзката им беше от доста години, а и тя беше истинска мафиотка. Кой би могъл да я устои?

Но работата трябваше да се свърши, защото нямаше друг избор. Същата вечер Прайър позвъни на Роузи в апартамента ѝ. Тя се зарадва на обаждането, особено след като той я увери, че има добри новини за нея. Когато затвори, Прайър въздъхна със съжаление.

Взе със себе си двамата си племенници като шофьори и бодигардове. Оставил единия да ги чака в колата пред сградата, а другият се качи заедно с него в апартамента на Роузи.

Роузи се хвърли в прегръдките на Прайър, което стресна племенника и той бръкна в джоба си.

Беше приготвила кафе и чиния със сладки, специално внесени от Неапол, както ги увери тя. Господин Прайър, който беше голям познавач в тази област, забеляза, че вкусът им нямаше нищо общо с неаполските.

— Толкова си мила — каза той. Обърна се към племенника си и го подкани: — Опитай една! — Но племенникът му беше седнал в единия ъгъл на стаята и наблюдаваше малката комедия, която разиграваше чичо му. Роузи бутна меката шапка на Прайър, която той беше сложил на масата до себе си, и каза дяволито:

— Английското ти бомбе ми харесваше повече. Тогава не изглеждаше толкова официален.

— Е — отвърна засмян той, — когато човек сменя страната, трябва да смени и шапката. Скъпа Роузи, дошъл съм, за да те помоля за една услуга.

Забеляза лекото ѹ колебание, преди тя да плесне радостно с ръце.

— Знаеш, че съм готова да я изпълня. Толкова съм ти задължена — увери го тя.

Господин Прайър се размекна от любезността ѹ, но това, което беше нужно, трябваше да се свърши.

— Роузи — каза той, — искам да си подредиш работите така, че утре да заминеш за Сицилия. Ще бъде за кратко време. Там ще те чака Асторе. Ще трябва да му предадеш едни строго поверителни документи от мен. Липсваш му и иска да ти покаже Сицилия.

Лицето на Роузи поруменя.

— Наистина ли иска да ме види? — попита тя.

Всъщност Асторе беше тръгнал от Сицилия и на другия ден вечерта щеше да пристигне в Ню Йорк. Самолетите на двамата щяха да се разминат над Атлантическия океан.

Роузи стана по-сдържана и делова.

— Не мога да замина толкова бързо — каза тя. — Трябва да си направя резервации, да отида в банката и да свърша куп други дребни неща.

— Не искам да ти изглежда нахално от моя страна, но вече уредих всичко — успокои я Прайър.

Той извади дълъг бял плик от вътрешния джоб на сакото си.

— Това е билетът ти за самолета. Първа класа. А също и десет хиляди щатски долара за някои покупки в последния момент и за пътни разносчи. Племенникът ми, когото виждаш тук да седи като замаян, ще те вземе с лимузината си утре сутринта. В Палермо ще те посрещнат Асторе и приятелите му.

— След седмица трябва да се върна — каза Роузи. — Трябва да се явя на изпити за доктората си.

— Не се притеснявай — успокои я Прайър. — Няма защо да се беспокоиш, че ще пропуснеш изпитите. Обещавам ти. Някога да съм те подвеждал? — каза той бащински. Но си помисли колко е жалко, че Роузи вече никога няма да види Америка.

Пиха кафе и похапнаха от сладкишите. Племенникът му отново отказа да си вземе въпреки настоятелните молби на Роузи.

Телефонът иззвъня и прекъсна разговора им. Роузи вдигна слушалката:

— О, Асторе, мислех, че все още си в Сицилия. Да, г-н Прайър ми каза. Той сега е тук и пием кафе.

Прайър продължи да отпива спокойно от кафето си, но племенникът му стана от стола, а после пак седна, след като чично му направи знак с очи. Роузи мъркна и изгледа въпросително Прайър, който й кимаше уверено.

— Да, той тъкмо беше уредил да се срещнем с теб за една седмица в Сицилия — каза Роузи. После направи пауза и добави: — Да, разбира се, че съм разочарована. Съжалявам, че трябва да се върнеш така неочеквано. Искаш ли да говориш с него? Не? Добре. Аз ще му кажа. — Тя остави слушалката. — Колко жалко — обърна се Роузи към Прайър, — наложило се да се върне по-рано. Но иска да го почакаш тук. Каза, че ще дойде след половин час.

Прайър си взе още един сладкиш.

— Добре — съгласи се той.

— Щял да ти обясни всичко, когато пристигне — каза Роузи. — Искаш ли още кафе?

Прайър кимна в знак на съгласие. После въздъхна:

— Щеше да си прекара чудесно в Сицилия. Колко жалко! — Представи си погребението й в някое сицилианско гробище. Колко тъжно щеше да бъде всичко.

— Слез долу и ме чакай в колата — каза той на племенника си.

Младежът се надигна с нежелание, но Прайър му даде знак да върви и Роузи го изпрати навън. После възрастният човек я погледна загрижен и се усмихна:

— Чувстваш ли се щастлива напоследък? — попита той.

Асторе се върна един ден по-рано и Алдо Монца го посрещна на едно малко летище в Ню Джърси. Естествено, беше пътувал с частен самолет и с фалшив паспорт. Обади се на Роузи, подтикнат от някакъв импулс, от желание да я види и да изкара една приятна нощ с нея. Но когато тя му каза, че Прайър е в апартамента ѝ, усети смътна опасност. Щом като чу за пътуването ѝ до Сицилия, плановете на Прайър веднага му станаха ясни. Опита се да овладее гнева си. Явно опитът на Прайър го беше принудил да вземе правилното решение. Но това беше прекалено голяма цена за безопасността им.

Роузи отвори вратата и се хвърли в обятията му. Прайър се надигна от стола, а Асторе се приближи до него и го прегърна. Прайър скри изненадата си от тази необикновена проява на привързаност. Но после за негово учудване чу Асторе да казва на Роузи:

— Замини утре за Сицилия, както сте планирали, а аз ще дойда при теб след няколко дни. Ще си прекараме чудесно.

— Великолепно — каза Роузи. — Никога не съм била в Сицилия. Асторе се обърна към Прайър:

— Благодаря ти, че си уредил всичко. — После каза на Роузи: — Не мога да остана. Ще се видим в Сицилия. Тази вечер имаме важна работа с г-н Прайър. Затова започни да се пригответ за пътуването! Не вземай много дрехи! Ще отидем на покупки в Палермо.

— Добре — съгласи се Роузи.

Тя целуна Прайър по бузата, после прегърна Асторе и продължително го целуна. След това отвори вратата.

Когато двамата мъже излязоха на улицата, Асторе каза на Прайър:

— Ела в колата ми! Кажи на племенниците си да си вървят! Няма да ти трябват тази нощ.

Едва тогава Прайър се почувства леко изнервен.

— Направих го за твоето добро — обясни той на Асторе.

Когато седнаха на задната седалка в колата на Асторе, зад волана беше Монца.

— Никой не те цени повече от мен — каза Асторе. — Но аз ли съм шефът, или не съм?

— По това няма спор — отвърна Прайър.

— Смятах да се занимая с този проблем. Виждам опасността и съм доволен, че ме накара да действам. Но аз имам нужда от нея. Можем да поемем този риск. Затова слушай какво ще ти кажа! В Сицилия ще й купиш луксозна къща с прислуга. Може да се запише в университета в Палермо. Ще й отпускам много щедра издръжка, а Бианко ще я запознае с най-отбраненото сицилианско общество. Там тя ще се чувства щастлива, а Бианко ще се справи с всеки проблем, който би могъл да възникне. Знам, че не одобряваш привързаността ми към нея, но това е по-силно от мен. Разчитам, че благодарение на недостатъците ѝ ще се чувства щастлива в Палермо. Има слабост към парите и удоволствията, но кой ги няма? Ще те държа отговорен за сигурността ѝ. Не желая никакви инциденти.

— Знаеш, че аз също съм много привързан към момичето — каза Прайър. — Тя е истинска мафиотка. Ще се върнеш ли в Сицилия?

— Не — отвърна Асторе. — Имаме по-важна работа.

[1] Визира се известният пират с превръзка на окото. — Б.пр. ↑

[2] Герой от романа на Чарлз Дикенс „Оливър Туист“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА V

След като даде поръчката си на келнера, Николе се вгледа внимателно в Мариано Рубио. Днес тя трябваше да предаде две важни съобщения и искаше да свърши тази работа както трябва.

Рубио беше изbral едно луксозно френско бистро, където келнерите непрекъснато сновяха насам-натам, а на масите имаше високи бели солници във формата на вятърни мелници и продълговати сламени кошници, пълни с хрупкав френски хляб. Рубио не харесваше тукашната кухня, но управителят му беше познат и го настани на хубава маса в един спокойен ъгъл. Често водеше тук жените си.

— Тази вечер си по-мълчалива от обикновено — забеляза Рубио, пресегна се през масата и я хвана за ръката.

Николе усети как през тялото ѝ премина тръпка. Съзнаваше, че го ненавижда за властта, която имаше над нея, и отдръпна ръката си.

— Добре ли си? — попита той.

— Имах труден ден — отвърна Николе.

— Аха — въздъхна Рубио. — Това е цената, която плащаш за работата си при онези змии. — Той се отнасяше с пренебрежение към адвокатската кантора на Николе. — Защо не ги зарежеш? — попита той и се усмихна. — Защо не ми позволиш аз да се грижа за теб?

Николе се запита колко ли други жени са били поддългани и изоставили кариерата си заради него. Той беше почти на петдесет години, но тялото му беше стройно и подвижно като на Асторе.

— Не ме изкушавай — каза закачливо тя.

Това изненада Рубио, който знаеше, че Николе се е посветила на кариерата си. Но точно на това се беше надявал.

— Нека аз да се грижа за теб — повтори той. — Освен това вече не останаха корпорации, които да не си осъдила.

Един келнер отвори изстудена бутилка бяло вино, предложи на Рубио да помирише тапата и наля малко в елегантна кристална чаша. Рубио отпи една глътка и кимна. След това отново съсредоточи вниманието си върху Николе.

— Бих напуснала веднага, но имам няколко бесплатни дела, които тряба да довърша — каза му тя. Отпи от виното и добави: — Напоследък си мисля много дали да не се заловя с банково дело.

Рубио леко присви очи.

— Е, имаш късмет, защото семейството ти има банки.

— Да — съгласи се Николе, — но за съжаление баща ми не вярваше, че жените стават за такава работа. Затова трябваше да чакам и да гледам как откаченият ми братовчед съсиства всичко. — Тя го погледна и добави: — Между другото Асторе смята, че ти искаш да го ликвидираш.

Рубио леко се усмихна:

— Така ли? И как бих могъл да го постигна?

— О, не знам — каза тя с досада. — Не забравяй, че той си изкарва хляба от продажба на макарони. В главата му има повече брашно, отколкото мозък. Смята, че ти искаш да използваш банките за пране на пари и за какво ли не още. Дори искаше да ме убеди, че ти си се опитал да ме отвлечеш. — Николе знаеше, че тук трябва много да внимава. — Но аз не мога да го повярвам. Мисля, че Асторе стои зад всичко, което се случва напоследък. Той знае, че аз и братята ми искаме да имаме контрола върху банките, и затова се опитва да ни уплаши. Обаче на нас ни омръзна да го слушаме.

Рубио се вглеждаше внимателно в лицето на Николе. Гордееше се със способността си да отсява истината от измислицата. През годините на дипломатическата си кариера бяха го лъгали едни от най-уважаваните държавници в света. Сега се вгледа втренчено в очите на Николе и реши, че тя му казва самата истина.

— И точно колко ви омръзна? — попита той.

— На всички вече ни писна — отговори Николе.

Появиха се няколко келнери, които дълго се суетяха около масата, докато сервираха главното ястие. Когато най-сетне се оттеглиха, Николе се наведе към Рубио и прошепна:

— През повечето време братовчед ми Асторе работи до късно в склада си.

— Какво намекваш? — попита Рубио.

Николе вдигна ножа си и започна да реже месото в чинията. Беше патица, полята с портокалов сос.

— За нищо не намеквам — каза тя. — Но си мисля докъде ли ще стигне притежателят на контролния пакет от акциите на една международна банка, след като прекарва всичкото си време в склад за макарони. Ако аз управлявах банките, щях да бъда там непрекъснато и щях да се грижа партньорите ми да получат по-добри печалби за инвестициите си. — Казвайки това, Николе опита от патицата. После се усмихна на Рубио: — Превъзходна е.

Освен другите си качества Жоржет Килке беше много организирана жена. Всеки вторник следобед отделяше по два часа от времето си в националния щаб на организацията Кампания срещу смъртното наказание, където отговаряше на телефонните обаждания, разглеждаше молби от адвокати на затворници, осъдени на смърт. Така че Николе знаеше точно къде да предаде второто си важно послание за този ден.

Когато Жоржет видя Николе да влиза в офиса, лицето ѝ се оживи. Стана и прегърна приятелката си.

— Слава Богу! — възклика тя. — Днешният ден е ужасен. Радвам се, че дойде. Нуждая се от морална подкрепа.

— Не знам дали ще ти бъда от полза — каза Николе. — Има една неприятна работа, която искам да обсъдя с теб.

През годините, в които бяха работили заедно, Николе никога не беше споделяла нещо лично с Жоржет, въпреки че професионалните им отношения бяха много сърдечни. Жоржет никога не говореше за работата на мъжа си пред други хора. А Николе не виждаше смисъл да разказва за любовниците си на омъжени жени, които винаги бяха готови да ти дадат съвет как да заведеш някой мъж до олтара. На нея такова нещо изобщо не ѝ трябваше. Предпочиташе да разговаря за здравияекс, но забелязваше, че повечето омъжени жени се чувстват неловко. Може би не искат да слушат за това, което им липсва, казваше си тя.

Жоржет попита Николе дали иска да говорят насаме и когато тя кимна, отидоха в една малка стаичка надолу по коридора.

— С никого не съм обсъждала това — започна Николе, — но ти сигурно знаеш, че баща ми беше Реймонде Априле, известен също като Дон Априле. Чувала ли си за него?

Жоржет се изправи и каза:

— Мисля, че не трябва да водим този разговор...

Николе я прекъсна:

— Моля те, седни! Трябва да ме изслушаши.

Жоржет се чувстваше неловко, но се съгласи. Истината беше, че отдавна се интересуваше от семейството на Николе, но не можеше да засегне тази тема. Както повечето други хора, Жоржет приемаше доброволната и безплатна работа на Николе като опит за изкупване на бащините ѝ грехове. Кой знае колко страшно е било детството ѝ, когато е расла под крилото на престъпници. И колко зле се е чувствала! Жоржет си помисли за собствената си дъщеря, която никак не се чувстваше удобно да я виждат на обществено място в компанията на някой от родителите си. Запита се как ли се е чувствала Николе в онези години.

Николе знаеше, че Жоржет по никакъв начин нямаше да издаде нещо, свързано с мъжа ѝ, но беше наясно също така, че беше състрадателна и открита жена. Тя беше човек, който отделя от свободното си време, за да защитава осъдени убийци. Николе я изгледа продължително и каза:

— Баща ми беше убит от хора, които са тясно свързани със съпруга ти. С братята ми имаме доказателства, че мъжът ти е взимал подкупи от тези хора.

В първия момент това подейства на Жоржет Килке като шок, а след това тя я погледна с недоверие, но не каза нищо. Това обаче беше само секунди, преди да я обхване първият пристъп на гняв.

— Как се осмеляваш? — прошепна тя и изгледа Николе право в очите. — Съпругът ми по-скоро би умрял, отколкото да наруши закона.

Николе се изненада от силната ѝ реакция. Сега виждаше, че Жоржет напълно вярва на мъжа си. Тя продължи:

— Съпругът ти не е човекът, за когото се представя. Знам как се чувстваш. Съвсем наскоро прочетох досието на баща ми във ФБР. И колкото и да го обичам, сега знам, че той е криел много неща от мен. По същия начин и Курт пази тайните си от теб.

След това Николе разказа на Жоржет за милионите долари, които Портела беше внесъл в банковата сметка на Килке, и за това, че Портела се занимава с контрабанда на наркотици, отвлечания и

убийства на хора. Обясни й, че той би могъл да го върши само с мълчаливото съгласие на съпруга ѝ.

— Не очаквам да ми повярваш — каза Николе. — Само се надявам, че ще попиташ съпруга си дали ти говоря истината. Ако той е такъв, за какъвто го мислиш, няма да те излъже.

Жоржет не показва външно колко объркана се чувства.

— Защо ми казваш всичко това?

— Защото съпругът ти иска да си отмъщава на семейството ми. Той ще позволи на хората, с които се е свързал, да убият братовчед ми Асторе и да вземат под свой контрол банките на нашето семейство. Това ще се случи утре вечер в склада за макарони на братовчед ми.

При споменаването на думата макарони Жоржет се засмя и каза:

— Не ти вярвам. — След това се изправи и се накани да тръгва.

— Съжалявам, Николе, знам, че ще се натъжиш, но няма какво да си кажем повече.

Същата нощ в луксозната спалня на ранчото, в което бяха преместили семейството му, Килке се изправи пред кошмара си. Току-що бяха свършили вечерята със съпругата му, седяха на масата един срещу друг и четяха. Изведнъж Жоржет отмести настррана кръстословицата, която решаваше, обърна се към него и каза:

— Трябва да поговоря с теб за Николе Априле.

През всичките години, прекарани заедно, Жоржет никога не беше искала да разговаря със съпруга си за работата му. Не искаше да се чувства отговорна за това, че ще трябва да пази федерални тайни. Знаеше, че то е част от живота на Килке, за която той не желаеше да говори. Понякога, когато нощем лежеше в леглото, се питаше как ли върши работата си, каква тактика прилага, за да получи информация, какъв натиск оказва върху заподозрените. Но тя винаги си го представяше като безупречен федерален агент в идеално изгладения си костюм с копието от Конституцията, което винаги стоеше в задния му джоб. Тъй като беше достатъчно умна, дълбоко в себе си смяташе, че просто си фантазира. Съпругът ѝ беше решителен човек. Беше способен да отиде твърде далеч, за да победи враговете си. Но това беше една реалност, с която тя никога не искаше да се запознае.

Килке четеше криминален роман, третия от поредица за сериен убиец, който беше накарал сина си да стане свещеник. Когато Жоржет му зададе въпроса, той веднага затвори книгата.

— Слушам те — каза Килке.

— Днес Николе ми каза някои неща за теб и за разследването, което водиш. Знам, че не обичаш да говорим за работата ти, но тя отправи някои много тежки обвинения.

Килке почувства как го обзema сляп гняв. Първо убиха кучетата му. След това разрушиха дома му, а сега се опитват да омърсят най-чистото нещо в живота му. Все пак успя да се успокои и поискава с възможно най-спокоен тон Жоржет да му каже какво точно се беше случило. Тя му разказа за целия си разговор с Николе дума по дума, като внимателно наблюдаваше изражението на мъжа си. Лицето му не показва никаква изненада или гняв.

Когато свърши, Килке ѝ каза:

— Благодаря ти, скъпа. Сигурен съм, че ти е било трудно да ми го кажеш, и съжалявам, че се е наложило да го сториш. — После стана и се отправи към вратата.

— Къде отиваш? — попита Жоржет.

— Имам нужда от малко чист въздух — отвърна Килке. — Трябва да помисля.

— Курт, скъпи? — каза Жоржет с въпросителна нотка в гласа. Нужно ѝ беше неговото опровержение.

Килке се беше заклел никога да не лъже жена си. Ако тя настояваше да узнае истината, трябваше да ѝ я каже и да понесе последствията. Надяваше се да го разбере и реши, че е по-добре да се престори, че такива тайни не съществуват.

— Има ли нещо, което трябва да ми кажеш? — попита тя.

Курт Килке поклати глава.

— Не. Бих направил всичко за теб, знаеш го.

— Да — съгласи се Жоржет. — Но трябва да съм уверена. Заради нас и дъщеря ни.

Килке видя, че няма измъкване. Разбра, че ако ѝ каже истината, тя повече никога няма да го погледне. В този момент му се искаше да счупи главата на Асторе Виола. Помисли си какво би могъл да обясни на жена си: приемах подкупите, защото ФБР настояваше? Затваряхме си очите пред по-дребните престъпления, за да съсредоточим

вниманието си върху по-големите? Знаеше, че тези отговори ще я разгневят, а той я обичаше и уважаваше прекалено много, за да направи подобно нещо.

Излезе от къщата, без да каже дума. Когато се върна, жена му се престори на заспала. Тогава той взе решение. Идната нощ щеше да се изправи лице в лице с Асторе Виола и да постъпи според своите представи за справедливост.

Аспинела не мразеше всички мъже, но непрекъснато се изненадваше колко много от тях я бяха отблъсвали. Всички те бяха толкова... безполезни.

След като се справи с Хескоф, бе разпитана набързо от двама офицери, отговарящи за сигурността на летището. Те или бяха прекалено тъли, или просто се страхуваха да оспорят нейната версия за случката. Когато ченгетата откриха стоте хиляди долара, прикрепени със скоч към тялото на Хескоф, за тях мотивът му стана очевиден. Решиха, че е редно да получат компенсация за оправянето на предизвиканата от нея бъркотия, преди да пристигне линейката. Дадоха на Аспинела и пачка изцапани с кръв банкноти, които тя прибави към 40-те хиляди долара, получени от Хескоф.

Тя използва парите само за две неща. Заключи в собствената си депозитна кутия всичките, с изключение на три хиляди долара. Каза на майка си, че ако с нея се случи нещо, всичките ѝ пари — над 300000 долара, трябва да бъдат вложени в банка на името на дъщеря ѝ. С останалите три хиляди в джоба взе такси до ъгъла на Пето авеню и 53-та улица. Там влезе в най-луксозния магазин за кожени облекла и се качи с асансьора до частен апартамент на третия етаж.

Една жена с вид на дизайнер и тъмносин костюм на райета взе платената от нея такса и я поведе по коридора. Въведе я в едно помещение, където Аспинела влезе във вана, пълна с ароматни масла, внесени от Китай. Престоя във ваната около двадесет минути, докато слушаше грузински песни и чакаше да влезе Рудолфо — лицензиран терапевт, който лекуваше с масажи иекс.

За двучасов сеанс той получаваше три хиляди долара. Не без гордост се хвалеше пред доволните си клиентки, че хонорарът му за един час е по-висок дори от този на най-известните адвокати.

„Разликата, казваше той винаги леко усмихнат с баварския си акцент, е, че те просто ви чукат и нищо повече, докато, когато ви чукам аз, вие сте на седмото небе.“

Аспинела беше чула за Рудолфо по време на едно тайно разследване, което беше извършила в елитни хотели на града. Един прислужник се беспокоеше, че може да бъде призован за свидетел. Като отплата, че не го призова, той разказа на Аспинела за Рудолфо. Първоначално Аспинела мислеше да го арестува, но след като се срещна първия път с него и се подложи на неговите масажи, реши, че ще е още по-голямо престъпление да лиши жените от удоволствието, което им доставяше неговата изключителна дарба.

След няколко минути той почука на вратата и попита:

— Мога ли да вляза.

— Тъкмо на това разчитам — отговори Аспинела.

Влезе и я погледна.

— Страхотна превръзка — възхити се Рудолфо.

При първия сеанс Аспинела се изненада, когато той влезе съвсем гол в стаята, но й беше казал: „Защо да се обличам, след като ще трябва да се събличам?“ Имаше изключителна фигура. Беше висок и мускулест. На десния му бицепс имаше татуиран тигър, а гръденят му кош бе леко обрасъл с меки като коприна руси косми. Аспинела много ги харесваше. Те отличаваха Рудолфо от моделите в списанията, които бяха оскубани, избръснати и намазани с какви ли не мазила, така че човек не можеше да разбере дали гледа мъжки или женски тела.

— Как се чувствате? — попита той.

— Не е нужно да знаеш — отвърна Аспинела. — Важното е да си наясно, че се нуждая от малко сексуална терапия.

Рудолфо започна от гърба ѝ. Разтриваше издълбоко пътта ѝ, докато всички възли се отпуснаха. След това започна нежно да масажира врата ѝ, преди да я обърне по гръб и да започне масажа на гърдите и корема ѝ. Докато ръката му стигна между краката ѝ, Аспинела вече дишаше тежко и бе изпуснала соковете си.

— Защо другите мъже не могат да ми правят така? — въздъхна Аспинела, изпаднала в екстаз.

Рудолфо вече се канеше да пристъпи към върховия момент на сеанса — масажът с език. Правеше го с голяма вещина и желание. Но въпросът, който беше чувал много пъти, го впечатли. Винаги го

изумяващо. Струваше му се, че градът е пълен със сексуално незадоволени жени.

— За мен е загадка защо другите мъже не могат да го правят. Вие какво мислите?

Аспинела не искаше сексуалният ѝ унес да прекъсва, но си даде сметка, че Рудолфо се нуждае от малко креватни приказки преди големия финал.

— Мъжете са слаби — каза тя. — Ние вземаме всички важни решения: кога да се омъжим, кога да имаме деца. Ние ги командваме и ги държим отговорни за нещата, които вършат.

Рудолфо любезно се усмихна.

— Но какво общо има това съсекса?

На Аспинела ѝ се искаше той да си продължи работата.

— Не знам — каза тя. — Това е просто теория.

Рудолфо продължи масажа — бавно, ритмично, неотстъпно. Никога не се изморяваше. Всеки път, когато докарваше Аспинела до оргазъм, тя си представяше ужасната болка, която следващата нощ имаше намерение да причини на Асторе Виола и неговата шайка.

Фирмата „Макарони-Виола“ се помещаваше в грамаден тухлен склад в източния край на Манхатън. Вътре работеха над сто души, които разтоварваха огромните чували с италиански макарони върху конвейер, откъдето те веднага се сортираха и опаковаха. Преди година, заинтригуван от една статия в списание, Асторе прочете как могат да се правят подобрения в малкия бизнес. Нае консултант директно от Харвардския бизнес институт да направи някои препоръки за промени. Младият човек го посъветва да увеличи двойно цените, да смени името на фирмата с „Домашната пица на чичо Вито“ и да уволни половината от персонала, който може да бъде заменен с временни работници на половин надница. След тези препоръки Асторе изгони консултанта.

Кабинетът му беше на първия етаж и имаше размерите на футболно игрище. От двете му страни бяха наредени машини, които блестяха с неръждаемата си стомана. В задната част на склада имаше рампа за товарене и разтоварване. На входовете, както и в склада, бяха монтирани видеокамери, от които той можеше да следи кой влиза и

кой излиза и да наблюдава производството от кабинета си. Обикновено складът се затваряше в шест часа вечерта, но тази нощ Асторе задържа петима от най-опитните си служители заедно с Алдо Монца. Той чакаше.

Предишната вечер, когато запозна Николе с плана си в апартамента ѝ, тя решително не го одобри.

— Първо на първо, от това няма нищо да излезе — каза тя, клатейки енергично глава. — И, второ, не искам да ставам съучастничка в убийство.

— Те убиха твоята телохранителка и се опитаха да те отвлекат — каза тихо Асторе. — Всички сме в опасност, ако не приемем никакви действия.

Николе се замисли за Хелене, както и за многократните спорове, които беше имала с баща си. Той сигурно би си отмъстил. Щеше да ѝ каже, че трябва да го направи заради паметта на приятелката си, и щеше да ѝ напомни, че се налага и че е разумно да вземе предпазни мерки за защита на семейството.

— Защо да не се обърнем към властите? — попита тя.

Отговорът на Асторе беше кратък:

— Твърде късно е.

Сега той стоеше в офиса си като жива стръв. Благодарение на Грациела узна, че Портела и Тулипа са в града за съвещание на Синдиката. Не можеше да бъде сигурен, че това, което Николе беше разказала на Рубио, ще ги принуди да го посетят, но се надяваше, че ще направят последен опит да го убедят да продаде банките, преди да прибегнат до насиествени действия. Даваше си сметка, че ще проверят дали е въоръжен. Затова нямаше оръжие, освен една тънка кама, която беше скрил в специален джоб, пришил към ръкава на ризата му. Внимателно наблюдаваше екрана, когато видя половин дузина мъже да влизат в сградата откъм рампата. Беше инструктиран хората си да се скрият и да не нападат, докато не им даде сигнал.

Вгледа се в екрана и разпозна Портела и Тулипа заедно с още четирима души. След като те изчезнаха от монитора, чу стъпки, които се приближаваха към кабинета му. Ако вече бяха решили да го убият, Алдо и хората му бяха в пълна готовност и щяха да му се притекат на помощ. В този момент чу да викат името му. Не отговори. Минаха няколко секунди и Портела и Тулипа се спряха пред вратата.

— Влезте — покани ги Асторе и широко се усмихна. Стана от стола и се ръкува с тях. — Каква изненада! В този час почти никога не идват посетители. Мога ли да направя нещо за вас?

— Да — каза с дрезгав глас Портела, — организираме голям банкет и ни се свършиха макароните.

Асторе разпери ръце и каза:

— Моите макарони са и ваши.

— А какво ще кажеш за банките? — попита заплашително Тулипа.

Асторе беше подготвен за такъв въпрос.

— Време е да поговорим сериозно — каза той. — Настъпи часът да правим бизнес. Но първо искам да ви разведа из склада. Много се гордея с него.

Тулипа и Портела се спогледаха в недоумение. Бяха нащрек.

— Добре, но да не се бавим много — съгласи се Тулипа и се запита как такъв палячо беше успял да оцелее толкова дълго.

Асторе ги изведе навън. Наблизо бяха четиримата бодигардове на Портела. Когато ги видя, той ги поздрави сърдечно и се ръкува с всеки поотделно, като им направи комплименти за костюмите.

Собствените му хора внимателно следяха всичко и чакаха заповед, за да нападнат. Алдо Монца беше разположил трима стрелци в мецанина над първия етаж. Другите бяха пръснати от двете страни на склада.

Мина доста време, докато Асторе развеждаше гостите си из помещението. Най-после Портела каза:

— Ясно е, че тази работа ти допада най-много. Защо не ни продадеш банките? Ще ти направим още едно предложение и ще имаш процент от печалбата.

Асторе точно се канеше да даде знак за стрелба на хората си. Но изведенъж чу изстрели от автомат и видя как трима от хората му паднаха през перилата на мецанина върху бетонния под пред краката му. Той огледа склада и видя как Алдо Монца се скри бързо зад една огромна машина за пакетиране. Видя също една чернокожа жена със зелена превръзка на окото, която изскочи пред тях и сграбчи Портела за врата. Сръга го с автомата си в огромния корем, а след това хвърли оръжието на земята и извади револвер.

— О, кей — каза Аспинела. — Всички да хвърлят оръжието!
Веднага!

Когато никой не се помръдна, тя не се поколеба. Както държеше Портела за врата, го завъртя към себе си и изстреля два куршума в корема му. Той се преви на две, а тя го удари с револвера по главата и го ритна в зъбите. След това сграбчи Тулипа и каза:

— Ако не правиш каквото ти кажа, ти ще бъдеш следващият. Око за око, зъб за зъб, копелдак такъв!

Портела осъзна, че ако не му се окаже веднага медицинска помощ, му остават само няколко минути живот. Погледът му вече започваше да помътнява. Лежеше проснат на пода, дишаше тежко, а ризата му беше прогизнала от кръв. Едва раздвижи устни:

— Правете каквото ви казва — простена едва чуто той.

Хората му се подчиниха. Беше чувал, че от рана в корема умирането е най-болезнено. Сега знаеше защо. Всеки път, когато поемаше въздух, сякаш нож се забиваше в сърцето му. Изпусна се и урината направи тъмно петно върху новите му сини панталони. Опита се да фокусира погледа си върху стрелеца. Беше мускулеста негърка, която не познаваше.

— Коя си ти? — с мъка промълви той, но не му стигаше въздух.

Последната му мисъл беше странно сантиментална. Запита се кой ли ще каже на брат му Бруно, че е мъртъв.

Асторе бързо схвана какво се беше случило. Никога преди не беше виждал Аспинела, освен на снимки във вестниците и в новините по телевизията. Обаче му стана ясно, че след като го беше открила, преди това се беше добрала до Хескоф. Той сигурно беше мъртъв. Не му беше мъчно за лукавия негодник. Неговият голям недостатък беше, че е готов да каже и да направи всичко, само за да оцелее. Добре беше, че вече не е между живите.

Тулипа нямаше никаква представа коя е тази бясна кучка, опряла пистолет във врата му. Беше оставил на Портела грижата за тяхната сигурност и беше дал почивка за през нощта на верните си бодигардове. Глупава грешка. Америка е такава странна страна, помисли си той, никога не знаеш от кого да се пазиш.

Докато Аспинела забиваше все по-дълбоко дулото на револвера в пълтта му, Тулипа си даде дума, че ако успее да се измъкне, ще се върне в Южна Америка и ще ускори работата по производството на

собствен ядрен арсенал. Лично щеше да направи всичко, което беше по силите му, за да унищожи колкото е възможно повече американци, особено във Вашингтон — арогантната столица на мързеливи негодяи, които обичат да се излежават с вдигнати крака в креслата, а също и в Ню Йорк, където се раждаха такива откачалки като тази едноока курса.

— И така — обръна се към него Аспинела, — ти ми предложи половин милион долара, за да се погрижа за онзи човек. — Тя посочи към Асторе. — С удоволствие щях да свърша тази работа, но след инцидента, който стана с мен, ще удвоя хонорара си. С едно око трябва да се концентрирам двойно повече.

Курт Килке беше наблюдавал склада през целия ден. Седнал в синия си шевролет само с пакетче дъвки и един брой на списание „Нюзук“, той чакаше Асторе да се появи.

Беше сам, защото не искаше да намесва други федерални агенти в нещо, което според него щеше да сложи край на кариерата му. Когато видя Портела и Тулипа да влизат в сградата, усети в стомаха му да се надигат киселини. Даде си сметка колко умен противник е Асторе. Ако, както подозираше, Портела и Тулипа го нападнат, служебният дълг на Килке изисква да го защити. Асторе щеше да бъде свободен и щеше да излезе чист от цялата работа, без да наруши мълчанието си, а годините, през които Килке беше положил толкова труд, щяха да бъдат пропилени.

Той провери колко патрона има в пълнителя на револвера си със слабата надежда, че може да се наложи да разчита на него. Преди да излезе от колата, реши, че е време да се обади в службата. Позвъни по мобифона на Бокстън.

— Намирам се пред склада на Асторе Виола — уведоми го той. В този миг от сградата се разнесе бърза стрелба. — Тръгвам — каза Килке. — Ако нещата се развият зле, искам да кажеш на директора, че съм действал по своя инициатива. Записваш ли разговора?

Бокстън не отговори веднага, защото не беше сигурен дали това ще се хареса на Килке. Обаче откакто шефът му беше станал обект на нападение, всички негови разговори се записваха.

— Да — каза накрая той.

— Добре — отвърна Килке. — Нека се знае, че нито ти, нито който и да било друг от ФБР сте отговорни за това, което сега ще направя. Ще се изправя пред опасна ситуация, в която има трима известни представители на организираната престъпност и една тежковъръжена, корумпирана нюйоркска полицайка.

Когато чу това, Бокстън го прекъсна и каза:

— Килке, изчакай подкреплението!

— Няма време — отвърна шефът му. — Освен това аз сам забърках тази каша. Сега трябва да я оправя. — Помисли да остави съобщение за Жоржет, но реши, че може да прозвучи сантиментално и като самоизтъкване. По-добре беше да остави действията му да говорят сами за себе си. Затвори телефона, без да каже нищо повече. Когато излезе от колата, видя, че е паркирал неправилно.

Първото нещо, което Килке видя, когато влезе в склада, беше пистолетът, който Аспинела беше опряла във врата на Тулипа. Всички наоколо стояха безмълвни и неподвижни.

— Аз съм федерален офицер — провикна се той и вдигна нагоре револвера си. — Всички да хвърлят оръжието.

Аспинела се обръна ядосана към него и каза:

— Знам кой си, по дяволите. Това е мой случай. Върви да ловиш счетоводители и дилъри от борсата или да убиваш времето си, с каквото намериш за добре. Този случай е на нюйоркската полиция.

— Инспектор — обръна се спокойно към нея Килке, — веднага хвърли оръжието или ще бъда принуден да използвам сила! Имам основания да смяtam, че се занимаваш с ракет.

Съдейки по погледа и спокойния глас на Килке, Аспинела не се надяваше, че той ще отстъпи. Но тя също нямаше намерение да се откаже, още повече, след като държеше в ръката си револвер. Помисли си, че Килке вероятно не беше стрелял срещу никого от години.

— Значи според теб аз се занимавам с ракет, така ли? — изкрещя тя. — Мисля, че това е твой специалитет. Убедена съм, че от години получаваш подкупи от този лайнар. — Тя отново сръга Тулипа с револвера си. — Не е ли така, сеньор?

Отначало Тулипа не каза нищо, но когато Аспинела го удари с коляно в слабините, той се прегъна на две и кимна утвърдително.

— Колко? — попита го Аспинела.

— Над милион долара — отвърна Тулипа, като едва си поемаше дъх.

Килке овладя гнева си и каза:

— Всеки долар, който са внасяли на сметката ми, е отчетен във ФБР. Това е федерално разследване, инспектор Аспинела. — Пое дълбоко въздух и преброи до три, преди да продължи: — За последен път те предупреждавам. Хвърли оръжието или ще стрелям.

Асторе хладнокръвно ги наблюдаваше. Алдо Монца стоеше скрит зад машините. В този момент Асторе забеляза как едно мускулче на лицето на Аспинела трепна. После като на забавена филмова лента видя как тя се скри зад тялото на Тулипа и стреля. Той обаче се отскубна и се хвърли по очи на земята, а Аспинела загуби равновесие.

Куршумът й попадна в гърдите на Килке, но той успя да стреля веднъж срещу нея и тя политна назад. От дясното ѝ рамо бликна кръв. До последния момент те действаха, както ги бяха обучили. Целеха се в най-широката част на тялото. Но Аспинела усети раздиращата болка от куршума, видя раната и разбра, че е време да забрави за правилата. Прицели се между двете очи на Килке. Стреля четири пъти. Всеки куршум попадаше в целта, докато носът му стана на каша, а частици от мозъка опръскаха това, което беше останало от челото му.

Тулипа видя, че Аспинела е ранена и се превива. Удари я с лакът в лицето и тя изпадна в безсъзнание. Но преди да успее да грабне револвера ѝ, Асторе изскочи иззад машината и изрига оръжието надалеч. След това застана над Тулипа и галантно му подаде ръка.

Тулипа я поглеждаше и Асторе му помогна да се изправи. В това време Алдо Монца и оцелелите от групата му заобиколиха хората на Портела и ги завързаха за железните перила на склада. Никой не се докосна до Килке и Портела.

— Така — каза Асторе, — мисля, че трябва да си довършим работата.

Тулипа го погледна озадачен. Асторе беше смесица от противоречия — приятелски настроен противник, певец, който извършва убийства. Можеше ли да има доверие на такъв непредвидим човек?

Асторе се запъти към центъра на склада и даде знак на Тулипа да го последва. Когато стигна до едно широко пространство, той спря и се

обърна към южноамериканеца:

— Ти уби чичо ми и се опита да откраднеш банките ни. Не си струва дори да хабя дъха си за теб. — В този миг Асторе извади камата и острието й блесна. Показа я на Тулипа. — Трябва да ти прережа гърлото и да приключи с теб. Но ти си слаб човек и ще бъде недостойно от моя страна да заколя беззащитен дъртак. Затова ще ти дам възможност да се отбраняваш.

При тези думи той даде незабелязано знак на Алдо Монца, вдигна нагоре ръце, сякаш се предаваше, пусна камата на земята и отстъпи няколко крачки назад. Тулипа беше по-възрастен и по-едър от Асторе, но през живота си беше пролял реки от кръв. Умееше изключително добре да си служи с ножа. Въпреки това не можеше да се мери с Асторе.

Южноамериканецът взе камата и започна да се приближава към Асторе.

— Ти си тъп и безразсъден — каза му той. — Бях готов да те взема за партньор. — Посегна няколко пъти с ножа към Асторе, но той беше по-бърз и избягваше ударите.

Когато Тулипа спря за момент да си поеме дъх, Асторе повдигна златния медальон и разкри червената дупка в гърлото си:

— Искам това да бъде последното нещо, което ще видиш, преди да умреш — каза той.

Тулипа беше като втрещен при вида на червената рана. Преди да се усети, Асторе изби с крак камата от ръката му и с точно движение му нанесе удар в гърба, хвана го като с клещи за главата и с рязко движение му счупи врата. Всички чуха как костта изпраща.

Без да погледне повече Тулипа, той сложи медальона на мястото му и излезе от сградата.

Пет минути по-късно пред склада на фирмата „Макарони-Виола“ спряха няколко коли на ФБР. Аспинела, която беше още жива, беше откарана с линейка в болницата.

Когато федералните агенти изгледаха мълчаливо видеозаписа, направен от камерите на Алдо Монца, стигнаха до заключението, че Асторе, който беше вдигнал ръце и беше пуснал ножа, е действал в самоотбрана.

ЕПИЛОГ

Николе затръщна телефона и изкреша на секретарката си:

— Писна ми да слушам колко слабо и нестабилно е еврото. Опитай се да откриеш господин Прайър! Сигурно е при деветата дупка на някое игрище за голф.

Бяха изминали две години и Николе пое ръководството на банките на Априле. Когато Прайър реши да излезе в пенсия, настоя, че тя е най-подходяща за работата. Николе беше опитен боец, който нямаше да се поддаде на натиск от страна на банкови надзорници и настоящелни клиенти.

В този ден тя се опитваше да отхвърли колкото е възможно повече работа. По-късно вечерта заедно с братята си щеше да вземе самолета за Сицилия, за да присъства на едно семейно тържество заедно с Асторе. Но преди да замине, трябваше да се договори с Аспинела Уошингтън, която чакаше да чуе дали тя ще се съгласи да я представлява в съда във връзка с молбата й за отмяна на смъртното ѝ наказание. Тази мисъл изпълваше Николе със страх не само заради това, че сега беше на постоянна работа.

Когато Николе предложи да оглави банките, отначало Асторе се поколеба, припомняйки си последното желание на Дона. Обаче господин Прайър го убеди, че тя е достойна дъщеря на баща си. Когато срокът за изплащането на някой голям заем изтичаше, банката можеше да разчита на нея да пусне в ход комбинацията си от сладкодумие и прикрити заплахи. Тя знаеше как да постига резултати.

Телефонът иззвъня и Николе чу Прайър, който я поздрави с обичайния си любезен тон.

— Какво мога да направя за теб, скъпа? — попита той.

— Тези разменни курсове ще ни унищожат — оплака се тя. — Какво ще кажеш, ако прехвърлим по-значителна част от активите си в германски марки?

— Мисля, че идеята е чудесна — отвърна Прайър.

— Знаеш ли, в тази игра с валутните курсове има толкова логика, колкото ако играеш по цял ден бакара в Лас Вегас — сподели тя.

Господин Прайър се засмя:

— Това може и да е вярно, но срещу загубите от бакара няма гаранции от Бюрото за федерален резерв^[1].

Когато Николе затвори телефона, остана за момент замислена за развитието на банките, които оглавяваше. Откакто пое ръководството, успя да открие още шест банки в развити страни и да удвои общата печалба. Но беше по-доволна от факта, че банките ѝ бяха започнали да отпускат по-големи заеми за нови делови проекти в развиващите се страни.

Усмихна се на себе си, когато си спомни първия си работен ден...

Веднага след като необходимите канцеларски принадлежности бяха сложени на бюрото ѝ, тя написа писмо до финансовия министър на Перу, в което настоя да бъдат изплатени всички просрочени правителствени заеми. Както очакваше, това доведе до икономическа криза в страната, която завърши с политически безредици и смяна на правителството. Новата управляваща партия поиска оставката на генералния консул на Перу в Съединените щати Мариано Рубио.

В последвалите месеци Николе с голямо задоволство прочете във вестниците, че Рубио е обявил банкррут. Срещу него имаше и редица сложни дела от перуански инвеститори, които бяха подкрепили една от многобройните му инициативи — провалилия се проект за създаване на увеселителен парк. Рубио се кълнеше, че той ще стане латиноамериканския Дисниленд, но успя да докара само едно виенско колело и пясъчен часовник.

Случаят, който таблоидните вестници озаглавиха „Макаронената касапница“, доби международна известност. След като Аспинела се възстанови от раната, която ѝ причини куршумът на Килке — пробит бял дроб, тя направи редица изявления в средствата за информация. Докато чакаше да започне съдебният процес срещу нея, тя се изкара мъченица от ранга на Жана Д'арк. Заведе дело срещу ФБР за опит за убийство, клевета и посегателство срещу граждансите ѝ права.

Започна и друго съдебно дело — срещу нюйоркската полиция за парите, които ѝ дължи, докато е временно отстранена от работа.

Въпреки протестите ѝ на съдебните заседатели бяха необходими само три часа, за да бъде осъдена. Когато бе произнесена присъдата, че е виновна, Аспинела се отказа от адвокатите си и отправи молба до организацията Кампания за отмяна на смъртното наказание да я представлява. Публично обяви, че иска Николе Априле да поеме случая ѝ. В килията си за осъдени на смърт Аспинела заяви пред представители на печата:

— Братовчед ѝ ме набута в тази каша, нека сега тя ме извади от нея.

Отначало Николе отказа да се срещне с Аспинела, заявявайки, че всеки добър адвокат би се отказал при толкова очевидно противоречие в интересите и на двете. Обаче тогава Аспинела я обвини в расизъм и тъй като не желаше да си навлече гнева на лидерите от черното малцинство, Николе се съгласи да разговаря с нея.

В деня на срещата им Николе трябваше да чака двадесет минути, докато Аспинела разговаря с малка група чуждестранни знаменитости. Те я поздравиха за смелата ѝ борба срещу варварския американски Наказателен кодекс. Най-после Аспинела даде знак на Николе да се приближи до стъклената преграда, която ги отделяше. Сега затворничката носеше жълта превръзка на окото, върху която беше написана думата „Свобода“.

Николе изложи всичките си аргументи за нежеланието да се заеме с делото и завърши, изтъквайки, че е представлявала Асторе, когато беше дал показанията си срещу полицайката.

Аспинела я изслуша внимателно, като през цялото време въртеше на пръста си къдирица от новата си прическа.

— Разбрах ви, но има много неща, които не знаете — каза тя. — Асторе беше прав — виновна съм за престъпленията, за които бях осъдена, и ще трябва да ги изкупя през останалата част от живота си. Но ви моля да ми помогнете да остана достатъчно дълго жива, за да се поправя колкото е възможно повече.

Отначало Николе си помисли, че това е още един от триковете на Аспинела, за да предизвика съчувствието ѝ, но в гласа ѝ имаше нещо, което я трогна. Все още вярваше, че никое човешко същество няма право да осъжда друго на смърт и че престъпниците могат да бъдат

превъзпитани. Реши, че Аспинела има право на защита като всеки друг затворник, осъден на смърт. Проблемът беше, че самата тя не желаеше да се заеме със случая.

Преди да вземе окончателно решение, Николе трябваше да се срещне с един човек.

След погребението, на което Килке получи почести като герой, Жоржет поиска среща с директора на ФБР. На летището я посрещна ескорта от ФБР, който я отведе до главната квартира на Бюрото.

Когато влезе в кабинета на директора, той я прегърна и й обеща, че неговото ведомство ще направи всичко необходимо, за да помогне на нея и дъщеря й да преодолеят тежката загуба.

— Благодаря ви — каза Жоржет, — но не съм дошла за това. Искам да знам защо беше убит съпругът ми.

Директорът мълча доста, преди да заговори. Знаеше, че е чула някои слухове. Те можеха да станат заплаха за имиджа на Бюрото. Трябваше да разсее съмненията й. Накрая той каза:

— Неловко ми е да призная, че трябваше да водим разследване по случая със съпруга ви. Той беше образец за федерален агент. Беше изцяло отаден на работата си и спазваше стриктно законите. Знам, че никога не би извършил нещо, което би компрометирало Бюрото или семейството му.

— Защо тогава е отишъл сам в склада? — попита Жоржет. — Какви бяха отношенията му с Портела?

Директорът се придържаше към онези аргументи, които беше предварително съгласувал с щаба си преди срещата.

— Съпругът ви беше голям следовател. Беше си извоювал свободата и авторитета да действа по свое усмотрение. Не вярваме, че е вземал подкупи и че е престъпил закона в отношенията си с Портела или с когото и да било. Постигнатите от него резултати говорят сами за себе си. Той е човекът, който пречупи гръбнака на мафията.

Когато си тръгна от кабинета му, Жоржет си даде сметка, че не му вярва. Тя знаеше, че за да намери някакъв покой, трябваше да вярва най-вече в това, което чувстваше дълбоко в себе си. А то беше, че въпреки амбициите си съпругът й беше добър човек, такъв, какъвто винаги го беше познавала.

След убийството на съпруга ѝ Жоржет Килке продължи доброволно да сътрудничи на нюйоркския клон на организацията Кампания срещу смъртното наказание, но Николе не я беше виждала след техния съдбоносен разговор. Извиняваше се, че поради задълженията ѝ в банката не разполага с достатъчно време, за да помага на организацията. Истината беше, че не можеше да понесе да застане лице в лице с Жоржет.

Въпреки това, когато влезе, Жоржет я прегърна сърдечно и каза:

— Липсваше ми.

— Съжалявам, че не ти се обадих — извини се Николе. — Опитах се изразя съболезнованията си в писмо, но не можах да намеря подходящите думи.

Жоржет кимна и каза:

— Разбирам.

— Не — не се съгласи Николе и гърлото ѝ се стегна, — не разбираш. Аз нося част от вината за това, което се случи на съпруга ти. Ако не бях говорила в онзи следобед с теб...

— Пак щеше да се случи — прекъсна я Жоржет. — Ако не беше братовчед ти, щеше да е някой друг. Рано или късно щеше да се случи нещо подобно. Курт го знаеше, аз също. — Жоржет се поколеба само за миг и после добави: — Важното сега е да помним добротата му, така че нека да не говорим повече за миналото. Сигурна съм, че и двете има за какво да съжаляваме.

Николе искаше всичко да приключи така лесно, обаче пое дълбоко въздух и каза:

— Има още нещо. Аспинела Уошингтън иска аз да я защитавам.

Въпреки че Жоржет се опита да скрие изненадата си, Николе видя как тя потръпна, когато чу името на Аспинела. Жоржет не беше религиозна, но в този момент беше сигурна, че Бог подлага убежденията ѝ на изпитание.

— Добре — каза тя, прехапвайки устна.

— Съгласна ли си? — попита изненадана Николе. Беше се надявала, че Жоржет ще възрази и ще ѝ забрани, а така би могла да откаже на Аспинела, оставайки лоялна към приятелката си. Подобна лоялност би била достойна...

— Да — повтори Жоржет и притвори очи, — ти трябва да я защитаваш.

Николе беше изумена.

— Не съм длъжна да го правя. Всеки би ме разбрали.

— Това би било лицемерно — отбеляза Жоржет. — Човешкият живот или е свещен, или не е. Не можем да променяме убежденията си само защото те ни причиняват болка.

Жоржет не каза нищо повече и протегна ръка, за да се сбогува с Николе. Този път те не се прегърнаха.

След като цял ден прехвърляше в главата си спомена от разговора им, накрая Николе позвъни по телефона на Аспинела и с нежелание пое случая. След час трябваше да замине за Сицилия.

Следващата седмица Жоржет Килке изпрати писмо до координатора на Кампания срещу смъртното наказание, в което го уведомяваше, че двете с дъщеря ѝ се местят в друг град, за да започнат нов живот, затова пожелава на всички сътрудници всичко най-хубаво. Не посочи новия си адрес.

Асторе беше спазил поетото пред Дон Априле обещание да запази банките и да се погрижи за семейството му. Сега се чувствуваше свободен от всякакви задължения.

Седмица след като от него беше снета вината за всички убийства, станали в склада, той се срещна с Дон Кракси и Октавиус Бианко в кабинета си в склада и ги уведоми за желанието си да се завърне в Сицилия. Обясни им, че копнене по тази земя, която от много години непрекъснато вижда в сънищата си. Имаше незабравими спомени от детството си във Вила Грация, която беше служила за убежище на Дон Априле и в която винаги се беше надявал да се завърне. Там животът беше по-обикновен, но по-богат в друго отношение.

Тогава Бианко му каза:

— Не е нужно да се завръщаш във Вила Грация. В Сицилия ти си собственик на друго много по-голямо имение. Принадлежи ти цялото село Голфо ди Кастелмаре.

Асторе беше озадачен.

— Не може да бъде — учуди се той.

Бенито Кракси му разказа за деня, в който великият Дон на мафията Зено бе повикал тримата до смъртния си одър.

— Ти си неговото момче, което той най-много обичаше. Сега си единственият му наследник. Селото е завещано на теб от истинския ти баща. Там си се родил.

Бианко добави:

— Когато Дон Априле те отведе в Америка, Дон Зено осигури условия за живот на всички от селото до деня, в който ще поискаш да си възвърнеш собствеността върху него. След смъртта на баща ти ние се грижехме за закрилата му, както той беше пожелал. Когато се случеше реколтата да бъде лоша, давахме на селяните пари да си купят плодове и жито за посев.

— Защо не си ми казал досега? — попита Асторе.

— Дон Априле ни закле да пазим това в тайна — отвърна Бианко. — Баща ти искаше сигурността ти да е гарантирана, а Дон Априле желаше да станеш част от семейството му. На практика ти се оказа с двама бащи и можеш само да бъдеш благодарен на Бога за това.

Асторе пристигна в Сицилия в хубав, слънчев ден. На летището го посрещнаха двама от бодигардовете на Майкъл Грациела и го качиха в тъмносин мерцедес.

Докато пътуваха към Палермо, Асторе се възхищаваше от красотата на града: мраморните колони и орнаментите на митични същества по сградите му напомняха за древногръцки храмове, други приличаха на испански катедрали с издялани дълбоко в сивия камък образи на светци и ангели. Пътуваха два часа по каменист, тесен път до Голфо ди Кастелмаре. Както винаги това, с което Сицилия поразяваше най-много Асторе, беше красотата на провинцията с великолепната й гледка към Средиземно море.

Селото беше разположено в дълбока долина, заобиколена от планини, и представляваше лабиринт от калдъръмени улички, от двете страни, на които се редяха малки двуетажни варосани къщички. Асторе забеляза, че няколко души надникнаха иззад боядисаните в бяло капаци на прозорците, които предпазваха стаите от прежурящото обедно слънце.

Асторе беше поздравен от кмета на селото — нисък човек със селски дрехи, който се казваше Лео ди Марко. Той се поклони и каза:

— Добре дошъл, господарю.

Асторе се почувства неловко, усмихна се и каза на сицилиански:

— Бихте ли ме развел из селото?

Минаха покрай няколко старци, които играеха карти, седнали на дървени пейки.

В далечния край на площада имаше внушителна католическа църква. Кметът го заведе първо в църквата, която се казваше „Свети Себастиан“. Асторе, който не се беше молил в църква от убийството на Дон Априле, коленичи и наведе глава, за да приеме благословията на селския свещеник, отец Дел Векио.

След това кметът Ди Марко го отведе в малката къща, в която щеше да живее по време на престоя си. По пътя Асторе забеляза няколко карабинери, които стояха подпрени на стените на къщите с готови за стрелба пушки.

— Когато се стъмни, по-сигурно е човек да не излиза от селото — обясни му кметът. — Обаче през деня на полето е много хубаво.

През следващите няколко дни Асторе предприе дълги разходки из околността, в която се носеше ароматът на портокали и лимони от овошните градини. Главната му цел беше да се запознае със селяните и да разгледа старите каменни къщи, които приличаха на вили от времето на римската империя. Искаше да намери някоя, която да превърне в свой дом.

На третия ден вече знаеше, че тук ще се чувства щастлив. Предпазливите и сдържани селяни започнаха да го поздравяват на улицата, а когато отседнеше в кафенето на площада, старците и децата се закачаха с него.

Оставаше да свърши само още две неща.

Следващата сутрин Асторе помоли кмета да му покаже пътя до селското гробище.

— С каква цел? — попита той.

— За да се поклоня пред гробовете на баща ми и майка ми — отвърна Асторе.

Ди Марко кимна и бързо откачи от стената на канцеларията си един огромен ключ от ковано желязо.

— Познаваше ли добре баща ми? — попита го Асторе.

Ди Марко бързо се прекръсти.

— Че кой не познава Дон Зено? На него дължим живота си. Той спасяваше децата ни със скъпи лекарства от Палермо. Защитаваше селото от бандити и разбойници.

— Но какво представляваше като човек? — попита Асторе.

Ди Марко сви рамене.

— Останали са малко живи хора, които го познаваха до такава степен, а още по-малко са тези, които биха се съгласили да говорят за това. Той се е превърнал в легенда. Кой би искал да знае какъв е истинският човек?

„Аз“, помисли си Асторе.

Излязоха извън селото и се изкачиха по един стръмен хълм. От време на време Ди Марко спираше, за да си почине. Най-после Асторе видя гробището. Вместо надгробни плочи имаше редици от малки каменни постройки. Това бяха мавзолеи, оградени с високи огради от ковано желязо, а вратите им бяха заключени.

Над вратата, пред която спряха, имаше надпис: „Зад тази врата всички са невинни“. Кметът я отключи и поведе Асторе към мавзолея от сив мрамор на баща му, на който имаше следната епитафия: „Винченцо Зено: Добър и щедър човек“. Асторе влезе вътре и се вгледа в портрета на баща си, който стоеше на един олтар. За първи път виждаше негова снимка и беше поразен колко познато му изглежда лицето.

Ди Марко заведе Асторе до друга малка сграда през няколко реда. Тя беше от бял мрамор. Единственият друг цвят беше бледосинята одежда на Дева Мария, чийто образ беше издялан в арката над входа. Асторе влезе и там и разгледа портрета. Момичето беше на не повече от 22 години, но големите ѝ зелени очи и лъчезарна усмивка стоплиха сърцето му.

След като излязоха навън, той каза на Ди Марко:

— Когато бях момче, я сънувах, но си мислех, че е някой ангел.

Ди Марко кимна.

— Тя беше красиво момиче. Помня я от църквата. Ти си прав. Пееше като ангел.

Асторе пое по обратния път от селото с кола през полето. Спря само за малко, за да хапне от прясното козе сирене и хрупкавия италиански хляб, който му беше дала една жена от селото.

Най-после стигна Корлеоне. Не можеше повече да отлага срещата си с Майкъл Грациела. Дължеше му поне този жест на уважение.

Лицето му беше загоряло от разходките из полето. Грациела го посрещна с разтворени обятия и силно го притисна.

— Сицилианското слънце ти се е отразило добре — каза му той.

Асторе побърза да го увери колко му е задължен.

— Благодаря ти за всичко, особено за подкрепата.

Грациела го поведе към вилата.

— Какво те води в Корлеоне?

— Мисля, че знаеш защо съм тук — отвърна Асторе.

Грациела се усмихна.

— Разбира се! Естествено е за такъв силен и млад човек като теб.

Веднага ще те заведа при нея. Твоята Роузи е радост за окото. Всички, с които се срещна, са във възторг от нея.

Като имаше предвид сексуалната ненаситност на Роузи, за момент Асторе се запита дали Грациела не се опитва да му намекне нещо. Обаче бързо отхвърли тази мисъл. Грациела беше много порядъчен човек, за да си позволи такова нещо, и прекалено ревностен сицилианец, за да разреши подобни недостойни работи да стават пред зоркия му поглед.

Вилата й беше само на минути път от неговата. Когато стигнаха, Грациела се провикна:

— Роза, скъпа, имаш посетител.

Беше облечена в семпла лятна рокля, а русата й коса беше прибрана с панделка зад врата. Без грим изглеждаше по-млада и по-невинна, отколкото Асторе си я спомняше.

Спря се изненадана, когато го видя. После извика:

— Асторе! — Затича се към него, целуна го и заговори развлнувана: — Вече се научих да говоря свободно сицилианския диалект и знам някои най-известни готварски рецепти. Обичаш ли ньоки със спанак^[2]?

Той я заведе в Голфо ди Кастелмаре и прекара следващата седмица, развеждайки я из селото и околнността. Всеки ден плуваха, разговаряха с часове и се любеха с онова спокойствие, което идва само с времето.

По време на подновената им връзка Асторе внимателно наблюдаваше Роузи, за да види дали щеше да ѝ омръзне, или пък простият живот на село ще я изнервя. Но тя изглеждаше напълно спокойна. Запита се дали би могъл да ѝ се довери след всичко, което бяха преживели заедно, а после си каза, че не е много разумно да обичаш чак толкова една жена, та напълно да ѝ се доверяваш. И двамата с Роузи имаха своите тайни. Неща, за които той не искаше да си спомня и да споделя. Обаче Роузи го познаваше и все още го обичаше. Тя щеше да пази неговите тайни, а той нейните.

Имаше само едно нещо, което го беспокоеше. Роузи имаше слабост към парите и скъпите подаръци. Асторе се питаше дали ще се задоволи само с това, което би могъл да ѝ даде всеки друг мъж. Трябваше да се увери.

В последния им ден заедно, който прекараха в Корлеоне, Асторе и Роузи яздиха из хълмовете до здрач. Тогава спряха при едно лозе и ядоха грозде.

— Не мога да повярвам, че останах толкова дълго — каза Роузи, когато почиваха в тревата, легнали един до друг.

Зелените очи на Асторе я загледаха втренчено.

— Мислиш ли, че би могла да останеш малко по-дълго?

Роузи се изненада.

— Какво имаш предвид?

Асторе коленичи и протегна ръка.

— Може би петдесет или шестдесет години — каза усмихнат той. В дланта си държеше обикновена бронзова халка. — Ще се ожениш ли за мен?

Вгледа се дали няма да забележи някакво колебание в очите ѝ, някакво легко разочарование от качеството на халката, но отговорът ѝ беше незабавен. Тя обви ръце около врата му и го обсипа с целувки. После и двамата паднаха на земята и се затъркаляха надолу по хълма.

Месец по-късно Асторе и Роузи се ожениха в една от неговите цитрусови градини. Сватбената церемония беше извършена от отец Дел Векио. Присъстваха всички жители на двете села. Хълмът беше покрит с килим от яркочервени глицинии, а из въздуха се носеше аромат на лимони и портокали. Асторе беше облечен в бял селски костюм, а Роузи носеше розова рокля от коприна.

На един шиш върху въглените се печеше прасе, а от полето бяха донесени зрели домати. Имаше и топли самуни хляб и прясно домашно сирене. Домашното вино се лееше като река.

Когато церемонията приключи и те се заклеха във вечна вярност, Асторе изпя на младоженката няколко от любимите си песни. В пиеене и танци празненството продължи до зори.

На следващата сутрин, когато Роузи се събуди, видя Асторе да оседлава конете.

— Ще яздиш ли с мен? — попита я той.

Пътуваха цял ден, докато Асторе намери това, което търсеше — Вила Грация.

— Тук беше тайненият рай на чичо ми. На това място прекарах като дете най-щастливите си мигове.

Той отиде в градината зад къщата, а Роузи го последва. Накрая стигнаха до маслиновото дърво, което беше посадил като момче. Сега то беше високо, а стеблото му доста дебело. Той хвана едно младо клонче, извади нож от джоба си и го отряза.

— Ще го присадим в нашата градина. Когато имаме дете, то също ще има щастливи спомени.

Година по-късно Асторе и Роузи отпразнуваха раждането на сина си Реймонд Зено. Когато дойде време за кръщенето, поканиха семейството на Асторе в църквата „Свети Себастиан“.

След като отец Дел Векио завърши церемонията, Валериус като най-възрастен от децата на Априле вдигна чаша с вино и произнесе тост:

— Пожелавам ви много щастие и радост. Нека синът ви да бъде страстен като сицилианец и романтичен като американец.

Маркантонио вдигна чашата си и добави:

— А ако някога пожелае да участва в телевизионен сериал, знаете на кого да се обадите.

Сега, когато банките на Априле бяха толкова печеливши, Маркантонио беше вложил 20 милиона долара за собствена телевизионна компания. Двамата с Валериус работеха върху сценарий, основаващ се на данните от досието на баща им във ФБР. Николе намираше идеята за ужасна, но всички бяха единодушни, че на Дона би му харесало да се спечелят много пари от драматизацията на легендата за престъпленията му.

— Недоказани престъпления — не се примиряваще Николе.

Асторе пък се запита защо още ги занимаваше това. Старата мафия беше мъртва. Великият Дон беше постигнал целта си и се беше влял незабелязано в обществото като повечето от най-опитните престъпници. Малцината, които не последваха примера им, бяха второкласни измамници и жалки негодия. Защо човек да се занимава с ракет, след като беше много по-лесно да краде милиони, като си основе своя компания и продава акции на хората?

Маркантонио се обърна към него:

— Хей, Асторе, мислиш ли, че можеш да бъдеш нашият специален консултант за филма? Искаме да бъде колкото може по-автентичен.

— Дадено — отвърна с усмивка Асторе. — Ще кажа на агента си да се свърже с вас.

Същата нощ в леглото Роузи попита Асторе:

— Мислиш ли, че някога ще поискаш да се върнеш?

— Къде? В Ню Йорк? В Америка?

— Знаеш къде — каза малко плахо Роузи. — Към стария си начин на живот.

— Мястото ми е тук с теб — отвърна Асторе.

— Съгласна съм — каза Роузи — Ами детето? Не трябва ли то да има възможността да получи всичко, което може да му предложи Америка?

Асторе си представи как малкият Реймонде тича из хълмовете, яде маслини направо от каците, слуша разкази за великите сицилиански главатари и за някогашната Сицилия. Той щеше да му разкаже за тях. Но въпреки това знаеше, че тези митове няма да са достатъчни.

Един ден синът му щеше да отиде в Америка — земя на отмъщението, състраданието и безкрайните възможности.

[1] Централната банка на САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Ястие, гарнирано с тестени топчета. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.